

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΞΤ'

Αρ. $\frac{41}{266}$

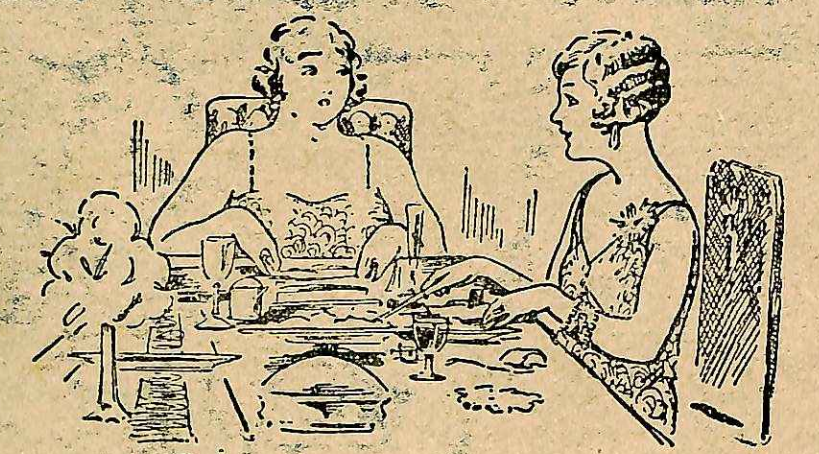
Το Ελληνικό Έθνος

1931

ΤΣΑΪ ΜΕΛΡΟΖ

Προτιμάτε πάντοτε το ΤσαΪ Μελρόζ, εις κυτία και πακέτα σφραγισμένα. Υπέρχει ασυγκρίτως από κάθε άλλο ΤσαΪ. Χάρης εις το έπιστημονικό του χαρμάνισμα, είνε τονωτικό της καρδιάς, άριστον αντισηπτικόν του στομάχου, ιδίως κατά το θέρος, και αποτελεί το υγιεινότερο και απολαυστικώτερο ρόφημα.

Η παχειά Κυρία: Πώς κατόρθωνετε να εσθτε λεπτή, αφού τρώγτε από όλα;
Η λεπτή Κυρία: Ήμην και εγώ μία φορά σαν και σās παχειά, μα από τότε που παίρνω τὰ δισκία ΚΙΣΣΙΝΓΚΑ τρώγω από όλα και μένω λεπτή.

Παρασκευάζονται από φυσικά άλατα των Ιαματικών πηγών του BAD KISSINGEN (Γερμανίας) μετά φυτικών εκχυλισμάτων. Ουδεμίαν στομαχικήν άνωμαλίαν επιφέρουν. Αποτελεσματικότης άσφαλής.

Πολύονται εις τὰ Φαρμακεία εις κυτία των 100 δισκίων.

Γεν. Άντιπρ. ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ, Πλατεία Άγ. Θεοδώρου 9.
Τηλ.: 53-87.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σφυρήλατοι έτοιμοι και επί παραγγελία τελευταίας μόδας, στενές και πομπέ (Καρκιτών 18 ήγγυημένοι, δράχια 3 τὸ ζεύγος και με τὸ όνοματεπώνυμον έντός)

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΗΤΕ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ, ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ, ΠΡΟΑΓΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΣΤΕΛΙΟΥ & ΖΕΡΒΑ

ΟΔΟΣ ΑΠΕΛΛΟΥ 3 (πάρδος πλατείας Δημοτ. Θεάτρου)

Αθήναι

Αποκόψατε και φυλάξατε τὸ παρόν.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ",

Αποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εις τὰς διαφόρους Ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τὸ έν Αθήναις Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, παρακλιθεύως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ Ιαματικά τεχνητά Λουτρά των διαφόρων Λουτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ-ΜΕΘΑΝΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, με βάσιν τὸ θαλάσσιον ύδωρ, αναπληρούν τελείως τὰ Ιαματικά λουτρά των ως άνω αναφερομένων Ιαματικών πηγών. Ιατρικαι συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ανακρίσεις.

Ωραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 π. μ.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Αι μητέρες εὐρίσκουν ότι Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΣΚΟΥΙΜΠ είνε τόσον ευχάριστος στην χρήση, ώστε διευκολύνει τὰ παιδιά των να συνηθίσουν να έπιμελώνται τὰ δόντια και τὰ όπλα των. Η SQUIBB παρέχει άνω των 50 Ελ. Γάλα Μαγγνήσιος και είνε άπολύτως άβλαβής δι' όλους, ακόμη και διά τὸ μωρό.

ΣΚΟΥΙΜΠ

ΜΟΝΟΙ ΕΙΣΑΓΟΓΕΙΣ Γ. Χ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΑΣ & ΣΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 4 ΑΘΗΝΑΙ

Πετὰ αὐτή ή πέννα στό χαρτί.

Είναι ένα είδος με γυριστό "κουμπακι", στη μύτη και ή γλυστερή κί νηρίς της διευκολύνει πολύ τὸ γράψιμο. Έλαστική ώσαύτως παρέχει ώ ραίες σκιές-έδῶ κατάμαυρες. Έχει λεπτότατες-όπως διατάσσει ή θέ λησίς σας.

Τὸ πὸς είναι φτιαγμένη ή μύτη του τόσο το Taboggan Pen του Γεω. Β. Χιούς (Άγγλικόν διαίτημα εύρειν τεχνίας)

Για κάθε χέρι και για κάθε λογής γραψιμο, υπάρχει μία κατάλληλη πέννα του εργοστασίου

Γεω. Β. Χιούς

Τὰς πωλούν οι καλλίτεροι χαρτοπώλαι, οι άλλοι θα σας προσφέρουν άπομνήσεις. Κάθε γνήσια πέννα φέρει χαραγμένον τὸ όνομα:

GEO. W. HUGHES

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΔΡΧ. 150 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ \$ 80 ΑΜΕΡΙΚΗΣ \$ 6 ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30 ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ, 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1931	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419
---	---	---

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Έν Αιγύπτω δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pachia, Alexandrie.
Έν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Έν Αμερική διά την κατά πολλόν πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' απευθύνωνται οι ενδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Δ. Α. ΚΟΚΚΙΝΟΥ: «Η Έλληνική Έπανάστασις», τόμος Α'.

Ι έσονται της Έκατονταετηρίδος έγιναν, μεταξύ των άλλων, και άφορμή να εκδοθούν αρκετά διβλία σχετικὰ με τὸν αἰῶνα και να γράσῃ πλήθος άρθρων στον καθημερινό και τὸν περιοδικό τύπο.

Δυστυχώς, ένα μεγάλο τμήμα της εργασίας αυτής πρέπει να πεθῇ κατά μέρος, γιατί ἀπλούστατα δὲν ἔχει καμιά σχέση με τὴν Ιστορία. Πρόκειται περί τῶν μυθιστορηματοποιημένων βιογραφιών των ἡρώων, ή όποιες από άπόψεως Ιστορικής δὲν προσφέρουν τίποτε, εφόσον οὔτε νέα στοιχεία παρουσιάζουν, οὔτε σκοτεινά σημεία ἀποκαλύπτουν. Άλλ' οὔτε και από φιλολογικῆς ἀπόψεως ἔχουν τὸ ψυχολογικὸ ενδιαφέρον της ἀνάλυσεως των ἡρώων, όπως συμβαίνει Έξαρνα με τὰ βιογραφικά έργα του Μωρού ή του Λοδντίζ. Παραμένουν ἀπλῶς έργα ἐκλαϊκευτικά, γραμμένα σ' ένα ψευδο-ρομαντικό τόνο για να μπορέσουν έτσι να συγκινήσουν τὸ πολύ και τὸ άμόρφτο κοινόν. Η «Έλληνική Έπανάστασις» του κ. Κοκκίνου, της όποιος ἐνκλοφορεσε πρὸ ἡμερῶν ὁ πρώτος όγκος της τόμος, δὲν ἔχει καμιά σχέση με αὐτά. Πρόκειται περί μιάς Ιστορίας της Έπανάστασεως, ή όποία μόνο με τὴν ἀφήγησιν των γεγονότων, ἀφήγησιν ἀπλή, χωρίς Έξουσι και στόμφο, δίνει ὅλο τὸ μεγαλεῖο μιάς μεγάλης ἡρωϊκῆς περιόδου, χωρίς να καταφεύγει σὲ φραστικά μέσα ύποπτα και κοινά. Μα δὲν είνε αὐτὸ μόνο. Ο κ. Κοκκίνος, ὁ όποιος είνε ὄχι μόνον ένας ἀπ' τὸς βαθύτερους μελετητὰς της Ιστορίας μας, ἀλλά και λογοτέχνης ἐκλεκτός, ἔχει να τοποθετῇ τὰ γεγονότα στη φυσική τους σειρά και να τὰ ἐξηγητῇ με ἀκριβεία και λεπτή παρατηρητικότητα και να παρουσιάζει τὰ πρόσωπα, χρησιμοποιώντας για τὸ σκοπὸ αὐτὸ μόνο τις πρᾶξεις τους και ὄχι τὸν ρομαντισμὸ που κάθε άνθρωπος κλείνει μέσα του, ἔτσι όπως ἴσαν στην πραγματικότητα. Δημιουργεῖ με

τὸν τρόπο αὐτὸ τὴ φιλολογικὴ και ψυχολογικὴ συνοχή, ή όποία ἀπαιτεῖται σὲ μιά Ιστορία για να τὴν κάνει ἀξία του τίτλου της. Ο ἐκτενέστατος πρόλογος, τὸν όποιον προτάσσει τοῦ διβλίου, ἔξηγει ὄχι μόνο καθαρὰ τὸν τρόπο της εργασίας του, ἀλλ' ἀποτελεῖ συγχρόνως μιά βαθυτάτη μελέτη που δικαιολογεῖ, ἔξηγει και ἀναλύει ἔξουχιστικά τις ἀφορμές της ἐπανάστασεως. Καὶ μόνος του ὁ πρόλογος αὐτός θ' ἀποτελούσε σπουδαιότατη και διαφωτιστικὴ Ιστορικὴ ἐργασία, ή όποία ἀπὸ κανέναν ἄλλον δὲν ἔγινε ὡς τώρα.

Η πηγὴς τις όποιες χρησιμοποιεῖ ὁ κ. Κοκκίνος σὸ διβλίον του είνε ἀπειρες και φανταίε καθαρὰ ὅτι δὲν ἔχει ἀλλάξει. Πηγὴς ἀγνωστες, πηγὴς τις όποιες μόνο ἑλάχιστοι ἀπὸ τὸς Ιστοριοδίφας μας γνωρίζουν, ἐχρησιμοποίησαν για τὴ συγγραφή του και ἀφομοιώθηκαν σ' αὐτὸ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἐμπειρομένου Ιστορικοῦ, σαν μιά πλαστικὴ μάζα για να δημιουργητὴ τὸ ἄριστό νόλο με τὴ σφραγίδα της προσωπικότητός του. Ο κ. Κοκκίνος μάλιστα, τελειώνοντας τὴν ἐργασία του, θὰ τὴν κλείσει με τὴν ἀπαραίτητη βιβλιογραφία, ή όποία ἀσφαλῶς θὰ είνε τόσο ἐκτενής, ώστε ὁ ἀναγνώστης θὰ καταλαγοῦν τόσο για τὸν ἀριθμὸ των διβλίων και των φυλαδίων που ἔχουν γραφεί σχετικὰ με τὴν Έπανάστασι, όσο και για τὸ γεγονός ὅτι ένας άνθρωπος καθόρθως να συγκεντρώσει ὅλη αὐτὴ τὴν κυριολεκτικῶς ἀγνώστη και δυσεύρετη ἐργασία, και ν' ἀντίληψι αὐτὴν με μοναδικὴ τέχνη τὰ στοιχεῖα μόνο που χρειάστηκαν για τὴ δική του ἐργασία.

Απὸ της ἀπόψεως αὐτῆς, που είνε ἴσως και ή δημιουργικὴ ἀποκρί για ἑ. Ὑδραίου Οικονόμου, τὸν όποιον πρῶτος αὐτὸς παρουσιάζει ὡς μιά ἀπὸ τις

για τὸ συγγραφέα, τὸ ἔργο του κ. Κοκκίνου είνε μοναδικό.

Άλλ' ἂς ἔθουμε τώρα σὸ φιλολογικὸ μέρος του. Ένας ἀδάης ἀναγνώστης θὰ κατηγορεῖ ἴσως τὸν κ. Κοκκίνου για κάποια ἐπρότητα βρουν. Καὶ σὰ πὸ δραματικὰ σημεία, και σὲ τις πιο τραγικῆς στιγμῆς χρησιμοποιεῖς τὸ ἴδιο ἀπλό, ἀστόλιστο, κ' ἀπείρητο ύφος που χρησιμοποιεῖ σ' ὅλο του τὸ ἔργο. Η φράσις του είνε παντοῦ ή ἴδια και νομίζε κανεῖς πὺς παραμένει ἀσυγκίνητος πρὸ τοῦ μεγαλείου μιάς σκηνης ή της δραματικότητος ἐνός ἐπεισοδίου. Μα αὐτὸ ἀκριβῶς είνε, κατὰ τὴν ἀντίληψί μας, τὸ πιο μεγάλο χάρισμα για ἑναν Ιστορικό. Ο μέγας Μαχώλει σὲν κλασικὴ Ιστορία της

Αγγλίας δὲν ἔχει ποθενά οὔτε ἑνα δραμαστικό. Παντοῦ, σὸ μνημειώδες αὐτὸ ἔργο, ἐπικρατεῖ ή ἴδια ἐγκράτεια ὡς κ' οὔτε μιά φράσις δὲν τονίζεται περισσότερο ἀπ' τὴν ἄλλη, ἔτσι και ἀν σὴν ἀσκήσει περιγράφεται ὁ ἀποκεφαλισμὸς ενός βασιλέως και σὴ δεύτερη μ' ἀσκήσει πρᾶξις του. Ο Ιστορικὸς είνε, βέβαια, ψυχολόγος, ἀλλὰ τὴν ψυχολογία του τὴν δημιουργεῖ μόνο με τὰ πράγματα και ὄχι με τις φουσκωμένες φράσεις. Όταν μιά λέξις βρίσκεται στη μέση της κ' ὅταν μιά φράσις δὲν δίνει τίποτε παραπάνω ἀπ' αὐτὸ που πρέπει να δώσει στον ἀναγνώστη, τὴν πραγματικὴ ἐντύπωσι της Ιστορικῆς ἀληθείας. Παρατῆρα, ὁ ἀναγνώστης είνε ἐλεύθερος να εἰσάσῃ μόνος του, με τὴ φαντασία του...

Βρίσκει και ἀπὸ της ἀπόψεως της ἀμεροληψίας ὁ κ. Κοκκίνος στέκεται ἐντελῶς ἀντικειμενικῶς. Αποδίδει πάντοτε τὸ δίκαιο ἐκεῖ που πρέπει και, πολλές φορές ἀποκαθιστῇ τὴν Ιστορικὴ ἀλήθεια, όπως σὴν περιπτώσι τοῦ Ὑδραίου Οικονόμου, τὸν όποιον πρῶτος αὐτὸς παρουσιάζει ὡς μιά ἀπὸ τις

μεγαλειότερες φυσιογνωμίες του αἰῶνος, κατὰ τρόπο ἀσφαλῆ και ἀναγνώρητο. Δὲν παρασφύεται ποτὲ ἀπὸ προσωπικῆς συμπάθειας πρὸς τὰ πρόσωπα και προκειμένου ν' ἀποκαλύψῃ μιά ἀλήθεια, δὲν διατάζει να διαλύσῃ φράσις θρύλους, ὁ όποιος ὅμως δὲν είνε τίποτε ἄλλο παρὰ θῦλον.

Δὲν ἔσονται ποτὲ θὰ συμπληρωτὴ τὸ ἔργο του κ. Κοκκίνου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν πρώτο τόμο του μπορεῖ να συμπληρῇ κανεῖς ὅτι πρόκειται περί ἔργου μεγάλης ἀξίας, περί τοῦ μοναδικοῦ ἴσως Ιστορικοῦ ἔργου, τὸ όποιο ἐγράφη για τὴν Έπανάστασι, πλῆρες, δίκαιο και ὁρθὸ και τὸ όποιο μὰς τὴν δίνει ἔτσι ὡς πραγματικῶς είνε.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἔξωφυλλοῦ της «Οικονομίας» είνε ἔργον τοῦ περσέμου Γάλλου ζωγράφου Γκαρέ και παριστάνει τὴν σύζυγό του εἰς νεαράν ηλικίαν.

ΓΑΜΟΙ

Ο καλὸς μας φίλος και ἀνταποκριτὴς κ. Ιωάννης Κωτσώνης και ή δεσποινίς Βιόρη Δ. Κωτσῆ ετέλεσαν τοὺς γάμους των ἐν Χαριτωμ. Εἰς τὸ τρισημῆνο τεύχος εὐχόμεθα τὸν βίον εὐτυχῇ.

Χ. Σαράφης—Π. Κενερίλης
Παναγιώτης Ευαίτου—Ελένη Κρίτσου ετέλεσαν τοὺς γάμους των ἐν Οἰάδ—Μέντανι. Τοὺς εὐχόμεθα ὁλοψυχῶς πᾶσαν εὐτυχίαν.

Η Διεύθυνσις
Ιωάννου Πολίτου, ετέλεσαν τοὺς γάμους των. Η Διεύθυνσις της «Οικονομίας» εὐχεται ὁλοψυχῶς πᾶσαν εὐτυχίαν.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

Τὴν Κυριακὴν 11 Ὀκτωβρίου 1931, ἀπὸ της 10 π. μ. ὥρας μέχρι της 9 π. μ. ὁργανώονται ἐν τῷ Φουαγιέ τοῦ Δημ. Θεάτρου Πειραιῶς ὅσοι τὸν ἐν Πειραιεὶ συλλόγου Ἀργεῖαν «Ο Δανῶνς» πανηγυρικὴ φιλανθρωπικὴ ἀγορά. ἵνα ἐκ των προσόδων αὐτῆς διατεθῇ χρηματικὸν ποσὸν 10.000 δρχ. πρὸς προκοδόπισιν ἀπόρου ὀφρανης, ἐκ της ἐπαρχίας Ἀργους.

Τὸ Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ ἐν λόγω συλλόγου παρακαλεῖ τοὺς εὐερεστούμενους ὅπως προσφέρουν διάφορα ἀντικείμενα προσποσίσαν της ἀγορᾶς, ν' ἀποστείλουν δὲ ταῦτα εἰς τὸν πρόεδρόν του κ. Δημ. Μπαγιῶν (Λεωφόρος Βενιζέλου 76, Πειραιᾶ).

Ο Παπουτσής.

Όπως παραδέχονται όλοι σχεδόν οι επιστήμονες και όπως απέδειξαν ή διάφορες στατιστικές, το επάγγελμα ενός ανθρώπου έχει μεγάλη σχέση με την υγεία του. Τόσο μεγάλη μάλιστα, ώστε οι διάφοροι στατιστικοί έδωσαν εξαιρετική προσοχή και σημασία στο ζήτημα αυτό κι' απέφασαν να το εξετάσουν λεπτομερώς και να καταρτίσουν καταλόγους οι οποίοι ν' αποδεικνύουν πόση και ποιά επίδραση εξασκεί το επάγγελμα ενός ανθρώπου στη σωματική και πνευματική του υγεία. Η σύγχρονη μάλιστα επιστήμη απέδειξε ότι όρισμένες ασθένειες συνδέονται με όρισμένα επαγγέλματα και, πολλές φορές, όφειλονται σ' αυτά.

Έτσι κάθε επάγγελμα έχει και τη θνησιμότητά του. Σε όρισμένα, δηλαδή επαγγέλματα, οι άνθρωποι που τ' εξασκούν πεθαίνουν σε μεγάλη ηλικία και σε μικρό ποσοστό, εν συγκρίσει προς τους ανθρώπους άλλων επαγγελμάτων, οι οποίοι πεθαίνουν νεώτεροι και σε μεγαλύτερη αναλογία.

Το πιο υγιεινό επάγγελμα, σύμφωνα με τις στατιστικές που αναφέραμε παραπάνω, είναι το κληρικό. Οι θεράποντες του 'Υψίστου περνούν μια ζωή ήσυχη και ιδίως τακτική. Έτσι δέ, διατηρούν την υγεία τους και φθάνουν συνήθως σε βαθύτατο γήρας. Οι περισσότεροι παπάδες, τους οποίους βλέπουμε στους δρόμους ή στις εκκλησίες, είναι άνθρωποι ηλικιωμένοι, αλλά, μολαταύτα, υγιέστατοι. Για να δώσουμε μια ιδέα για την υγιεινή ζωή των ιεραμένων, αρχεί να αναφέρουμε ότι σε ορισμένους, αρχεί να αναφέρουμε ότι σε ορισμένους κληρικούς αναλογιστεί, σύμφωνα με τις στατιστικές, 387 θάνατοι γκαρσονιών, δηλαδή το τετραπλάσιο περίπου... Η διαφορά είναι τερασσία και όφειλεται στο ότι το επάγγελμα των γκαρσονιών είναι ένα από τα πιο κοπιαστικά και ένδεικτα επαγγέλματα. Οι άνθρωποι αυτοί εργάζονται έντατα σε όρες, κατά τις οποίες όλοι οι άλλοι άνθρωποι αδιαφορούν για την άσχημη 'Αναπαύση, τρώει τις περισσότερες φορές στα πεταχτά, κοιμούνται σε ακατάλληλες ώρες και ιδίως κοιμούνται εξαιρετικά το μυαλό τους, γιατί είναι υποχρεωμένοι να θυμούνται, κατά την ώρα της δουλειάς τους, όλες τις παραγγελίες, να έχουν 'όν' ήμει τους όλες τις ιδιοτροπίες των

ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΟΥΝ Η ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ

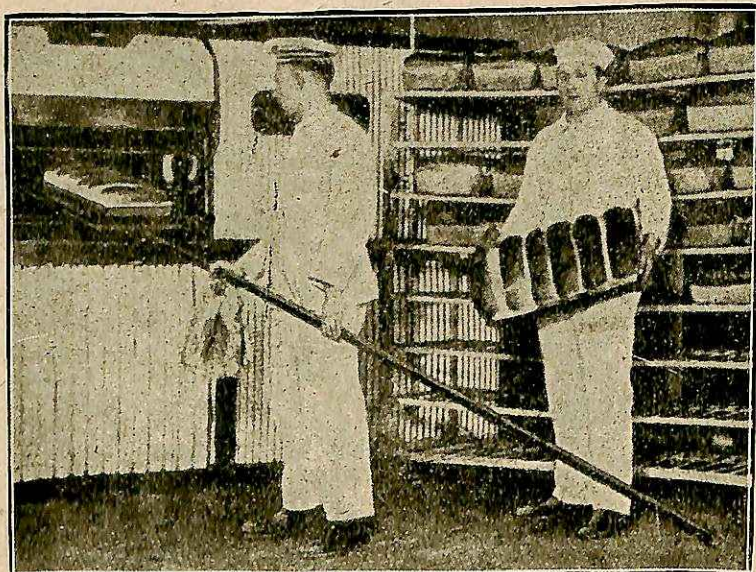
Ποιό είναι το υγιεινότερο επάγγελμα. Οι παπάδες κι' η καλοπέρασή τους. Η τρομακτική θνησιμότητα των γκαρσονιών. Η υγιεινή ζωή των αγροτών. Η ανθυγιεινός συνθήκες της εργασίας των τυπογράφων και των βιβλιοδετών. Το εύχρηστο επάγγελμα του φάρμα. Η θνησιμότητα των διανοητικών εργαζομένων. Η νευρασθένεια και οι... δακτυλογράφοι. Τι κάνει ο πολιτικός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

πελατών τους και να φροντίζουν να μην δυσχεραίνουν κανένα. Έπίσης διατρέχουν και τον κίνδυνο να γίνουν αλκοολικοί, γιατί πούδς έχει το μέλι στα χέρια του και δεν το γλύφει; Το αλκοόλ, το οποίο στην αρχή πίνουν σε μικρή ποσότητα για να τονωθούν, γίνεται ύστερα απαραίτητο στον οργανισμό τους και καταστρέφει τα νεύρα τους και την υγεία τους. Έκτός όμως απ' όλα αυτά, όταν φθάσουν σε πιο προχωρημένη ηλικία, παθαίνουν διάφορες ασθένειες από το πολύ τρέξιμο και την συνεχή όρθοστασία και έτσι αποτελείουν την καταστροφή της υγείας τους.

Το υγιεινότερο επάγγελμα, ύστερα από το επάγγελμα του ιεραμένου το οποίο οι στατιστικοί πήραν ως βάση τους, είναι το επάγγελμα του γεωργού και του περιβολάρη. Η εξακολούθησι παραμονή στο ύπαιθρον, το διαρκές αντίκρουσμα της φύσεως, τονώνουν και

ώστε να θούν στο φως και να γίνουν κτήμα όλου του κόσμου τα πνευματικά έργα των συγγραφέων: οι τυπογράφοι και οι βιβλιοδέται. Οι δυστυχισμένοι αυτοί εργάται ζουν μέσα σε κλειστούς χώρους που δεν βλέπουν σχεδόν ποτέ το φως της ημέρας και αερίζονται έλλειπτάτα. Είναι αναγκασμένοι να αναπνέουν διαρκώς τις αναθυμιάσεις της τυπογραφικής μελάνης, πολλές φορές δέ, εργάζονται και την νύχτα. Έτσι ή θνησιμότητά τους είναι διπλάσια περίπου από των παπάδων και μάλιστα από μιν τους τυπογράφους πεθαίνουν 193 σε εκατό παπάδες, από δέ τους βιβλιοδέτες 210:

Αμέσως ύστερα απ' αυτούς έρχονται οι κτίστες, οι σοβατζήδες των όποιων το επάγγελμα, μολονότι γίνεται περισσότερο υπό υγιεινές συνθήκες, εν τούτοις όμως παρουσιάζει τόσους κινδύνους, ώστε ο αριθμός της θνησιμότητός τους ανεβαίνει στο 174.

Ο Φούρναρης

φρεσκάρουν και το σώμα και το πνεύμα. Η δυναμική και ανόθευτη τροφή, ή τακτική ζωή, ο καθαρός αέρας κάνει τον αγρότη απόρροιο από πολλές αρρώστιες, στις οποίες είναι εκτεθειμένοι οι άνθρωποι των πόλεων που ζουν μαζεμένοι σ' έναν περιορισμένο χώρο υπό ανθυγιεινές συνθήκες.

Γι' αυτό το λόγο, αν από τους παπάδες πεθαίνουν 100, από τους γεωργούς πεθαίνουν 126 υπό τις αυτές συνθήκες.

Όσο όμως υγιεινός είναι ή συνθήκες υπό τις οποίες εργάζεται ο γεωργός, άλλο τόσο ανθυγιεινός είναι εκείνης υπό τις οποίες εργάζονται όρισμένοι εργάτες των οποίων το επάγγελμα τους απαιτεί να είναι ακυμνέοι και να νινουν μονάχα το επάνω μέρος του σώματός τους, όπως π. χ. οι ράφτες, οι παπουτσήδες κ.τ.λ. Απ' αυτούς πεθαίνουν 166, άμα έχουμε ως βάσι πάντα το 100 των παπάδων. Ακόμη χειρότερα την έχουν οι άφαντες εργάται του λόγου, αυτοί δηλαδή που συντελούν

στην ίδια μοίρα μ' αυτούς βρίσκονται και οι αρτεργάτες. Το ζύμωμα με τα χέρια έχει τώρα φυσικά καταργηθεί σε όλες τις πόλεις και τις πιο μικρές ακόμη, αλλά ή μεγάλη ζέση του φούρνου και ο κακός αερισμός του είναι καταστρεπτικά για την υγεία.

Άμα λοιπόν φοβάται κανείς για την υγεία του και δεν θέλει να γίνει φούρναρης ής διαλέξει ένα άλλο επάγγελμα πολύ πιο υγιεινό και συγχρόνως πιο εύχρηστο. Το επάγγελμα του φάρμα. Οι φαρμάδες, βέβαια, δεν είναι τόσο μακρόζωοι σαν τους παπάδες, ούτε καν σαν τους γεωργούς. Η θνησιμότητά τους φθάνει τα 143. Αυτό όμως συμβαίνει όχι γιατί εργάζονται υπό ανθυγιεινές συνθήκες, όσο γιατί πολλές φορές πνίγονται μαζί με την βάρκα τους ή το πλοίο τους, ή ποντάζουν γιατί βρίσκονται επί πολλήν ώρα μέσα στην ύγρασία και το κρύο.

Στο άλλο άκρον έντελως βρίσκονται οι τοιχογράφοι και οι τζαμτζήδες, οι εργάτες δηλαδή, οι οποίοι αντίθετως

προς αυτούς που αναφέραμε πριν, εργάζονται μέσα στο εσωτερικόν των σπιτιών που χιτώνται. Η θνησιμότητάς τους είναι εξαιρετικά μεγάλη. Έργεται στη δεύτερη σειρά άμέσως μετά τους σερβιτόρους και πριν από τους βιβλιοδέτες. Φθάνει, δηλαδή, στον αριθμό 219 και σ' αυτό θρεβείται το πιο σπινώτατα βλέπουμε τοιχογράφους και τζαμτζήδες γέρους, στα σπίτια μας.

Ανάμεσα στα επαγγέλματα που αναφέραμε παραπάνω, πρέπει να τοποθετηθούν και τα λεγόμενα καθαριστικά επαγγέλματα, ή δουλειές, δηλαδή, του γραφείου. Οι άνθρωποι που κάνουν τις δουλειές αυτές βρίσκονται στο ίδιο σχεδόν σημείο ως προς την θνησιμότητά με τους παπουτσήδες και τους ράφτες, οι οποίοι επίσης κάνουν καθαριστικά επαγγέλματα. Και, από μιν, ή συνθήκες της ιδιαιτητικής ζωής μπορεί να είναι δυσχερότερες από των ραφτόδων και των παπουτσήδων, αλλά συγχρόνως ή εργασία του γραφείου είναι καταστρεπτική για το μυαλό και για τα νεύρα. Η πολύωρη άσκηση μέσα σε κλεισμένα δωμάτια, ή μονότονη μηχανική εργασία, οι άρρωστοι, ή προσοχή να συγκεντρωθεί το μυαλό στην εργασία, όλα αυτά εξασκούν καταστροφική έπικραση στην υγεία ενός ανθρώπου του γραφείου. Απ' όλα μάλιστα τα καθαριστικά επαγγέλματα το πιο ανθυγιεινό και ένδεικτο είναι το επάγγελμα του λογιστή και του ταμίου. Η ανθυγιεινή αυτή επίδραση εκδηλώνεται ιδίως στις γυναίκες υπαλλήλους στις οποίες παρατηρούνται συχνά συμπτώματα άσθενειών του νευρικού συστήματος. Οι δακτυλογράφοι και οι λογίστριες υποφέρουν συχνά από νευρασθένεια, υπερβολική άνασθησία, ήμικρανίες κ.τ.λ. Με τον καιρό, μάλιστα ή υγιεινή τους κατάσταση χειροτερεύει σε επικίνδυνο σημείο. Η νευρασθένεια προκαλεί και άλλες σωματικές ασθένειες, ή φέρνει τον άσθενή σε σημείο

Το Γκαρσόν.

ΣΤΟ ΠΕΡΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΘΛΙΒΕΡΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΔΡΟΣ

Η Γαλλία επί Καρόλου 7ου. Φτώχεια, δυστυχία, γενική χρεωκοπία. Η καταπληκτική σταδιοδρομία του 'Ιακώβου Κέρ. Ο έμπορος στέλες του. Πώς μέσα σε λίγο καιρό έκαμε τη Γαλλία άγνωστη. Η άχαριτία ενός βασιλέως. Η ραδιουργίες των έχθρων του Κέρ. Η δηλητηρίασις της 'Αγνής Σορέλ. Μία σκανδαλωδώς σκηνοθετημένη δίκη. Η καταδίκη του 'Ιακώβου Κέρ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δίκη του θέλσι, γεννημένος από πατέρα τρελλό. Θα έκανε δέ ασφαλώς το θρόνο του και όλόκληρη ή Γαλλία θα γινόταν άγγλική έπαρχία, αν ή 'Ιωάννα ντ' 'Αρκ, με το υπέροχο παράδειγμά της, δεν έδινε καινούργιο θάρρος στους συμπατριώτες της, κάνοντας τους έτσι να διαθέουν τους 'Αγγλους έξω από τη χώρα τους.

Αλλά και μετά την άπομάκρυνσι των 'Αγγλων πλήρης άναρχία βασίλευε στη Γαλλία. Έσωτικές ταραχές, τή συντάραξαν, ή υπαίχους όλόκληρη ήταν στη διάθεσι των ληστών και των πολεμάρχων, οι οποίοι γύμωναν τους χωρικούς και ζήφνιζαν κάθε παραγωγό. Το εμπόριο κι' ή βιομηχανία θρισκόντουσαν σ' αξιοθρήνητη κατάσταση: και ή άζία του εθνικού νομισματος είχε σχεδόν εκμηδενιστεί. Έντυχως για τον άδουνα αυτόν βασιλέα και τη δυστυχισμένη χώρα

να αυτοκτονήσει, όπως συχνότατα διαβάσαμε στις έφημεριδες. Γι' αυτό τον λόγο στις πολιτισμένες χώρες έχουν ληφθεί διάφορα μέτρα για την βελτίωσι αυτής της καταστάσεως. Στην 'Αμερική π. χ. σε όρισμένες ώρες διακόπτον την εργασία τους οι υπάλληλοι και μαζεύονται όλοι στις ταράτσες ή στην αυλή του καταστήματος όπου εργάζονται κι' εκεί κάνουν γυμναστική ή άλλες διάφορες άθλητικές παιδιές. Έπίσης οι 'Αμερικανοί φροντίζουν ώστε, χωρίς στις σημερινές προόδους της μηχανικής, να γίνεται όσο το δυνατόν πιο εύκολη και άνετη ή εργασία των υπαλλήλων. Π. χ. οι αριθμομηχανές, ή οποίες είναι μια έφευρεσις όχι και τόσο παλιά, πόσο κόσμο δεν άπλήλαξαν και δεν άπαλλάσσουν καθημερινώς από το ένδεικτο μαρτύριο των προσθέσεων και των αφαιρέσεων. Σήμερα πατάει κανείς ένα κουμπάκι και ο λογαριασμός του είναι έτοιμος και άλάνθαστος.

Όσο όμως κι' αν βελτιωθούν ή βιωματικές συνθήκες των υπαλλήλων και των εργάτων, όσες μηχανικές τελειοποιήσεις και αν γίνουν, ή μεγάλη άλθηθεια μένει πάντοτε άλήθεια. Μόνον ή ζωή και ή εργασία στη φύσι, στον ήλιο και στον καθαρό αέρα, ή κανονικές ώρες, είναι εκείνης που ταιριάζει στον άνθρωπο και τον κάνει να μένει γερός και να φθάνη σε βαθιά ηλικία. Όλα τ' άλλα επαγγέλματα που δημιουργήσαν ή ανάγκη του πολιτισμού μας, γιατί την παλιά εποχή ούτε μεγάλη εργοστάσια ύψιχον, ούτε τυπογραφεία, ούτε εστιατόρια και καφεναεία, είναι ενάντια προς την φυσική ζωή και θα εξακολουθούν να έχουν τα αιώνια θύματα τους.

Μά οι πιο άχαριστοι των ανθρώπων είναι οι βασιλείς κι' ένας από τους πιο άχαριστους βασιλείς ήταν και ο Κάρολος 7ος. Κάποιος σύγχρονός του μάλιστα γράφει γι' αυτόν:

«Όταν άνυψωνόταν κανείς κοντά του, ο βασιλεύς το έβλεπε αυτό με στενοχωρία του και γι' αυτό με την πρώτη ευκαιρία που του παρουσιάζονταν, τον έγκρέμιζε κάτω».

Αυτό συνέβη και με τον Ζάκ Κέρ. Όχι μόνο τον έγκρέμιζε από κοντά που ο Κάρολος 7ος, αλλά και τον άνέμιζε άδικως με μια εγκληματική υπόθεσι, ή όποια επρόκειτο να τον καταστρέψει για πάντα.

Η άλήθεια σχετικάς είναι ότι ο Ζάκ Κέρ είχε πολλούς έχθρους. Όλοι οι μικροέμποροι τους οποίους ή τεράστιες έπιχειρήσεις του κατέστρεφαν κι' όλοι οι μεγάλοι άρχοντες, οι οποίοι ζήλευαν τα μυθικά του πλούτη, τον μισούσαν θανάσιμα. Οσάοσο ο Ζάκ Κέρ έλη του την περιουσία την είχε κάνει αποκλειστικώς με την

Κάρολος 6 7ος.

κτές της Συρίας, της Μεσοποταμίας, της 'Αραβίας και της Βορείου 'Αφρικής.

Ο Κάρολος 7ος, βλέποντας πόσο καλά πήγαιναν ή δουλειές του και σε ποιά άθλια κατάσταση θρισκόντουσαν τα οικονομικά του Κράτους του, τον κάλεσε τότε και τον έκανε Μεγάλο Θησαυροφύλακα της Γαλλίας. Και δεν έλειπε καθόλου δυσχερής ή κατάσταση του Κέρ. Ο Ζάκ Κέρ, μέσα σε λίγο καιρό, κατώρθωσε να εξοικήνη τα οικονομικά της χώρας, ν' αναστήση το εμπόριο και τη βιομηχανία και ν' άδωσει στη Γαλλία μια τέτοια ευμηνία που ποτέ άλλοτε δεν την είχε γνωρίσει.

Μά οι πιο άχαριστοι των ανθρώπων είναι οι βασιλείς κι' ένας από τους πιο άχαριστους βασιλείς ήταν και ο Κάρολος 7ος. Κάποιος σύγχρονός του μάλιστα γράφει γι' αυτόν:

«Όταν άνυψωνόταν κανείς κοντά του, ο βασιλεύς το έβλεπε αυτό με στενοχωρία του και γι' αυτό με την πρώτη ευκαιρία που του παρουσιάζονταν, τον έγκρέμιζε κάτω».

Αυτό συνέβη και με τον Ζάκ Κέρ. Όχι μόνο τον έγκρέμιζε από κοντά που ο Κάρολος 7ος, αλλά και τον άνέμιζε άδικως με μια εγκληματική υπόθεσι, ή όποια επρόκειτο να τον καταστρέψει για πάντα.

Η άλήθεια σχετικάς είναι ότι ο Ζάκ Κέρ είχε πολλούς έχθρους. Όλοι οι μικροέμποροι τους οποίους ή τεράστιες έπιχειρήσεις του κατέστρεφαν κι' όλοι οι μεγάλοι άρχοντες, οι οποίοι ζήλευαν τα μυθικά του πλούτη, τον μισούσαν θανάσιμα. Οσάοσο ο Ζάκ Κέρ έλη του την περιουσία την είχε κάνει αποκλειστικώς με την

Μά, επειδή ή κατηγορία για την δηλητηρίασι της 'Αγνής Σορέλ κατέπεσε εύθως εξ αρχής, τον κατηγορήσαν ως καταφροσθή και ζήτησαν να έκδωσι ενώπιον του δικαστηρίου εν πάση λεπτομερεία τον τρόπο με τον όποιο είχε πλουτισει. Του έδωσαν δέ γι' αυτό προθεσμία ενός μηνός. Τού κάκου ο Ζάκ Κέρ διαμαρτυρήθηκε ότι μέσα σ' αυτό το σύντομο διάστημα δεν μπορούσε να συγκεντρώσει τα χαρτιά του που θρισκόντουσαν σκορπισμένα στις τέσσερες άκρες της γης. Οι δικασταί του ήταν άδυσχόνητοι και δεν ήθελαν ν' άκούσουν τίποτε. Έτσι, μολονότι έπενεθε ύπέρ του Ζάκ Κέρ ο Πάπας, τον υπέβαλαν σε φρικτά βασανιστήρια και με τον τρόπο αυτό κατώρθωσαν να τον κάνουν να όμολογήσει ότι ήθελεν εκείνοι.

Ο Ζάκ Κέρ ήταν πειά χαμένος. Στις 29 Μαΐου 1453, το Δικαστήριο, στο όποιο είχε αναταθεί να τον δικάσει και το όποιο από σκοπού άπεσλείτο από τους χειροτέρους του έχθρους, έπεχώρισε την κατάσχεσι της περιουσίας του και τον καταδίκασε να πληρώσει στο βασίλειό πρόστιμο διακόσιες χιλιάδες σκούδα ως μικρά επανόρθωσι των τεραστίων ποσών που είχε υπεξαίρεισι από το βασίλειό ταμείο και το λαό. Έπειδή όμως είχαν κατασχέσει την περιουσία του, ήταν φανερό ότι δεν θα μπορούσε να πληρώσει ποτέ το πρόστιμο.

Διέφυγε τότε την περιουσία του και οι δικασταί του κι' οι έχθροί του τη μοιράστηκαν μεταξύ τους. Το μεγαλύτερο μάλιστα το πήρε ο βασιλέας, για να ζαναγκασθή το θησαυροφυλάκιό του που είχε άρχισι πάλι ν' άδειάζη από τότε που είχε άπομακρύνει το Ζάκ Κέρ από κοντά του.

Μά ούτε και τότε οι έχθροί του μεγάλου αυτού οικονομολόγου ήτύχισαν. Τον φοβόντουσαν ακόμα και για να ήσυχάσουν απ' αυτόν, έδωσαν έπανεπιτηδεύει να τον δολοφονήσουν. Όπου κι' αν πήγαινε, τον παρακολουθούσαν κι' όπου κι' αν κατέφευγε τον έστρέφονταν.

Τέλος, ο Ζάκ Κέρ κατώρθωσε, έπειτα από χίλιες περιπέτειες, άφου ως εκ θαύματος έφυγε από αναριθμητές άπειρές δολοφονίες και δηλητηριάσεις, να φθάνη στη Ρώμη. Εκεί έναυαρίσκοντας έξαφνα όλη την πρώτη ενεργητικότητά του και την άγάπη του προς τις περιπέτειες, λογάτως, με τη βοήθεια του Πάπα, ή όποιος τον έκτιμους άπείρναντα, γέμισε έπιχειρήσεις. Γενάτος θόρος τα έίδελε τότε στη Ρόδο, έκανε λαμπρότανα νουαλλιάς και κατόπιν πήγε και τη Χίο.

Μά έχει πείραζε έξαφνα στις 25 Νοεμβρίου 1456.

συνέταιροι, τους οποίους είχε κάνει παμπλουτους, του φέρθηκαν τότε με τη μεγαλύτερη σκληρότητα και του απέδωσαν κατηγορίες άνυπαρκτες, από όροδο μήπως τους συλλάβουν κι' αυτούς.

Μά, επειδή ή κατηγορία για την δηλητηρίασι της 'Αγνής Σορέλ κατέπεσε εύθως εξ αρχής, τον κατηγορήσαν ως καταφροσθή και ζήτησαν να έκδωσι ενώπιον του δικαστηρίου εν πάση λεπτομερεία τον τρόπο με τον όποιο είχε πλουτισει. Του έδωσαν δέ γι' αυτό προθεσμία ενός μηνός. Τού κάκου ο Ζάκ Κέρ διαμαρτυρήθηκε ότι μέσα σ' αυτό το σύντομο διάστημα δεν μπορούσε να συγκεντρώσει τα χαρτιά του που θρισκόντουσαν σκορπισμένα στις τέσσερες άκρες της γης. Οι δικασταί του ήταν άδυσχόνητοι και δεν ήθελαν ν' άκούσουν τίποτε. Έτσι, μολονότι έπενεθε ύπέρ του Ζάκ Κέρ ο Πάπας, τον υπέβαλαν σε φρικτά βασανιστήρια και με τον τρόπο αυτό κατώρθωσαν να τον κάνουν να όμολογήσει ότι ήθελεν εκείνοι.

Ο Ζάκ Κέρ ήταν πειά χαμένος. Στις 29 Μαΐου 1453, το Δικαστήριο, στο όποιο είχε αναταθεί να τον δικάσει και το όποιο από σκοπού άπεσλείτο από τους χειροτέρους του έχθρους, έπεχώρισε την κατάσχεσι της περιουσίας του και τον καταδίκασε να πληρώσει στο βασίλειό πρόστιμο διακόσιες χιλιάδες σκούδα ως μικρά επανόρθωσι των τεραστίων ποσών που είχε υπεξαίρεισι από το βασίλειό ταμείο και το λαό. Έπειδή όμως είχαν κατασχέσει την περιουσία του, ήταν φανερό ότι δεν θα μπορούσε να πληρώσει ποτέ το πρόστιμο.

Διέφυγε τότε την περιουσία του και οι δικασταί του κι' οι έχθροί του τη μοιράστηκαν μεταξύ τους. Το μεγαλύτερο μάλιστα το πήρε ο βασιλέας, για να ζαναγκασθή το θησαυροφυλάκιό του που είχε άρχισι πάλι ν' άδειάζη από τότε που είχε άπομακρύνει το Ζάκ Κέρ από κοντά του.

Μά ούτε και τότε οι έχθροί του μεγάλου αυτού οικονομολόγου ήτύχισαν. Τον φοβόντουσαν ακόμα και για να ήσυχάσουν απ' αυτόν, έδωσαν έπανεπιτηδεύει να τον δολοφονήσουν. Όπου κι' αν πήγαινε, τον παρακολουθούσαν κι' όπου κι' αν κατέφευγε τον έστρέφονταν.

Τέλος, ο Ζάκ Κέρ κατώρθωσε, έπειτα από χίλιες περιπέτειες, άφου ως εκ θαύματος έφυγε από αναριθμητές άπειρές δολοφονίες και δηλητηριάσεις, να φθάνη στη Ρώμη. Εκεί έναυαρίσκοντας έξαφνα όλη την πρώτη ενεργητικότητά του και την άγάπη του προς τις περιπέτειες, λογάτως, με τη βοήθεια του Πάπα, ή όποιος τον έκτιμους άπείρναντα, γέμισε έπιχειρήσεις. Γενάτος θόρος τα έίδελε τότε στη Ρόδο, έκανε λαμπρότανα νουαλλιάς και κατόπιν πήγε και τη Χίο.

Μά έχει πείραζε έξαφνα στις 25 Νοεμβρίου 1456.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΡΓΑ - δαγιά, μετά τον ένταφιασμό του γιατρού Μύλλερ, η χήρα του, τυλιγμένη μέσα στους πέλους, έφυγε τελευταία απ' όλους και μόνη, από το μικρό επαρχιακό νεκροταφείο...

Η λύπη της ήταν βαθειά και ελικοειδής. Ο γιατρός Μύλλερ, τον οποίο θρηνοούσε τώρα, ήταν ο πιο αγαπητός, ο πιο άφοιτος σύζυγος του κόσμου...

Η γυναίκα του είχε βρεί στην αγάπη του την πραγματική ευτυχία της ζωής. Σε λίγο, η κ. Μύλλερ γύρισε στο έργομα πελάτι της, με την καρδιά σπαραγμένη...

Έκει, καθώς σφαιριόταν σε μια πολυθρόνα, ξαναπέρασε σαν σε θνείρο μπροστά του μάτια της όλ' η ζωή που είχε περάσει ως τότε μαζί με τον σύζυγό της... Και έννοιωσε ένα δυνατό πόνο στην καρδιά της, γιατί θυμήθηκε πως δεν είχε εκτιμήσει εξ' αρχής, όσο του άξιζε, τον θαυμάσιο εκείνο άνθρωπο, με τα τόσο ευγενικά αισθήματα, και το λαμπρό χαρακτήρα... Ναι... Μια τούφια δδονηρή ξανάχρησε μέσα της, καθώς θυμήθηκε πάλι κάποιο της σφάλμα, πολύ παλιό αλήθεια, και το οποίο δεν ήξερε παρά μόνο αυτή...

Είχε όμως έξιλεωθεί αρκετά γι' αυτό, γιατί υπέφερε πραγματικά και προσάθεσε με κάθε τρόπο να ξεγανιστεί, δίνοντας μέχρι της τελευταίας του στιγμής, στον άντρα της, όλη της την ψυχή, όλη της την αγάπη, με στοργικές αγρυπνίες φροντίδες και περιποιήσεις. Ο κύριος Μύλλερ, κατά την εποχή που άμαρτησε η γυναίκα του, ήταν ήδη ένας γνωστός χειρουργός με λαμπρό μέλλον μπροστά του... Οι καθηγητές τον έβλεπαν με περηφάνεια σ' αυτόν, τον νέο επιστήμονα, ο οποίος θα τελειοποιούσε τας μεθόδους των και τις ανακαλύψεις των...

Η κυρία Μύλλερ ήταν τότε επάνω σ' όλη την ανησυχία της νεότητος της, σ' όλη τη λάμψη της ωμορφιάς της και παρουσιάζονταν γιατί ο άντρας της την άφινε κάθε τόσο για να πηγαίνει σε διάφορα επιστημονικά εργαστήρια.

Είχαν ήδη περάσει τέσσερα χρόνια από την ημέρα του γάμου τους, και η κυρία Μύλλερ είχε αρχίσει να απογοητεύεται και να πλήττει... Νόμιζε ότι ο άντρας της δεν την αγαπούσε όσο επιθυμούσε αυτή. Ήταν πολύ αισθηματική και φανταζόταν ότι ο γάμος αποτελεί ένα άτελειωτο ερωτικό ειδύλλιο. Με συντριβή της όμως έβλεπε τώρα πως ο άντρας της αγαπούσε περισσότερο, πολύ περισσότερο από αυτήν, την επιστήμη του...

Κάποιο καλοκαίρι, οι δυο σύζυγοι πήγαν να περάσουν μερικούς μήνες στην έξοχή. Αυτό ήταν μια μεγάλη άνασφαρξια για την κ. Μύλλερ, γιατί της άρεσε πολύ η έρημη.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής τους εκεί, ο γιατρός πενούσε την ημέρα του στο Παρίσι. Τη νύχτα δ-

μως γύριζε κοντά στη σύζυγό του... Αλλά πολλές φορές τον συνέβαινε να μην πάει καθόλου, όπως όταν του τύχαινε καμιά σοβαρά έγχρησις.

Στην έξοχή γνωρίστηκαν με διαφόρους γειτόνους, μεταξύ αυτών δὲ και μ' ένα νέο, πολύ όμορφο και πολύ γοητευτικό, το Ζώρζ Ντέ Ριέξ.

Ο Ζώρζ, μόλις είδε την κ. Μύλλερ, γοητεύθηκε από τη μελαγχολική όμορφιά της. Στις αρχές την περιέβαλλε με μια λατρεία ποιητική και με σεβασμό, ύστερα όμως έγινε πιο θεμελιώδης και απαιτητικός, ως ότου, μια μέρα πέφτοντας στα γόνατά της, της όμολόγησε ότι την αγαπούσε...

Και η κυρία Μύλλερ δὲ μπόρεσε ν' αντισταθί...

Οι δυο έρωτευμένοι περνούσαν όλοκληρες μέρες μαζί... Πήγαιναν συχνά με το αυτοκίνητο και κατέρρευαν σε ρομαντικά μυστικά μέρη, για να κρύψουν εκεί την έρωτική τους ευτυχία...

Ένα απόγευμα οι δυο έρωτευμένοι είχαν βγει περπατώντας με το αυτοκίνητο του Ριέξ, το οποίο έφερε με ιλιγγιώδη ταχύτητα, πρὸς κάποια άγρια μένη τους τοποθεσία.

Έξαφνα όμως κάποιο εμπόδιο, κάποια μεγάλη πέτρα, έκανε το αυτοκίνητό τους να τινάξει, με στοργικές αγρυπνίες φροντίδες και περιποιήσεις. Ο κύριος Μύλλερ, κατά την εποχή που άμαρτησε η γυναίκα του, ήταν ήδη ένας γνωστός χειρουργός με λαμπρό μέλλον μπροστά του... Οι καθηγητές τον έβλεπαν με περηφάνεια σ' αυτόν, τον νέο επιστήμονα, ο οποίος θα τελειοποιούσε τας μεθόδους των και τις ανακαλύψεις των...

Η κυρία Μύλλερ ήταν τότε επάνω σ' όλη την ανησυχία της νεότητος της, σ' όλη τη λάμψη της ωμορφιάς της και παρουσιάζονταν γιατί ο άντρας της την άφινε κάθε τόσο για να πηγαίνει σε διάφορα επιστημονικά εργαστήρια.

Είχαν ήδη περάσει τέσσερα χρόνια από την ημέρα του γάμου τους, και η κυρία Μύλλερ είχε αρχίσει να απογοητεύεται και να πλήττει... Νόμιζε ότι ο άντρας της δεν την αγαπούσε όσο επιθυμούσε αυτή. Ήταν πολύ αισθηματική και φανταζόταν ότι ο γάμος αποτελεί ένα άτελειωτο ερωτικό ειδύλλιο. Με συντριβή της όμως έβλεπε τώρα πως ο άντρας της αγαπούσε περισσότερο, πολύ περισσότερο από αυτήν, την επιστήμη του...

Κάποιο καλοκαίρι, οι δυο σύζυγοι πήγαν να περάσουν μερικούς μήνες στην έξοχή. Αυτό ήταν μια μεγάλη άνασφαρξια για την κ. Μύλλερ, γιατί της άρεσε πολύ η έρημη.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής τους εκεί, ο γιατρός πενούσε την ημέρα του στο Παρίσι. Τη νύχτα δ-

σώση, να του κάνει μια σπουδαία έγχρησις στο κεφάλι.

Η κυρία Μύλλερ κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια για να κινήσει την αγανάκτηση του άντρα της, να μην την αφήσει να περπατήσει με τον άντρα της, να μην την αφήσει να περπατήσει με τον άντρα της, να μην την αφήσει να περπατήσει με τον άντρα της...

Τέλος, μια μέρα της έφωτινε πρὸς μεγάλη της έκπληξη, να πάνε να εγκατασταθούν σε μια πόλη επαρχιακή, για να μπορέσουν να ζήσουν εκεί ήσυχά, ο ένας κοντά στον άλλον.

Η Λευκή, η οποία δὲ ζητούσε παρά ν' απομαρυνθῇ από τα μέρη όπου περνούσε τόσες τραγικές ώρες, δέχτηκε πρόθυμα την πρότασή του.

Ετσι, μακριά από τον κόσμο, έζησαν από τότε, πολύ αγαπημένοι, πολύ εύτυχεις, ως τη στιγμή που ήρθε ο θάνατος να τους χωρίσει.

Αυτά σκεφτόταν η κυρία Μύλλερ μονάχη στο ερημικό της σπίτι, τη μέρα που έθαψε τον άντρα της.

Έξαφνα, ένα κοινόβιομα την απέσπασε από τις αναμνήσεις της... Πρόσεξε ν' άκουσε. Μιλούσαν στο διάδρομο. Ύστερα μπήκε μέσα η καμαριέρα της. Ήταν, της είπε, ο συμβολαιογράφος, ο οποίος ήθελε να σάς μιλήσει. 'Αλλ' έπειδή του είπα ότι η κυρία δεν ήθελε να δεχτεί κανένα, έφυγε, αφού μου έδωσε αυτό το γράμμα για σας.

Η Λευκή πήρε το γράμμα που της έδωσε η καμαριέρα. Ήταν σφραγισμένο με πολλή προσοχή, κι' επάνω στο φάκελλο ήταν γραμμένα τα εξής λόγια:

«Νά δοθῇ στη γυναίκα μου, μετά το θάνατό μου».

Τα χέρια της χίρως άρχισαν να τρέμουν. Δεν τολμούσε να στίσει το φάκελλο. Τέλος, καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια, τον άνοιξε και διάβασε τα εξής:

«Νόμιζες πάντα, Λευκή, ότι άγνοούσα το δεσμό σου με τον Ντέ Ριέξ. Είχε βέβαια αλήθεια ότι για πολύ καιρό δεν είχα αντιληφθεί τίποτε. Την ημέρα όμως του δυστυχήματος έμαθα τα πάντα... Δεν σε πρόδοσε η ταραχή σου, όχι!... Έσύ όποκρινόσουν περίφημα κι' έκρυβες την αγονία που σε βασάνιζε... Έξ' άλλου, είχα ως τότε άπλόητη εμπιστοσύνη σ' έσένα, και δεν ήταν δυνατό να υποπτευθώ τίποτα... Αλλά, όταν θέλησα να χειρισθώ τον έρωτά σου, άναγκάστηκα να τον γδύσω. Τότε είδα ένα γράμμα να πέφτει από την τσέπη του σακακιού σου, ένα γράμμα δικό σου!... Ήταν το τελευταίο σου γράμμα, αυτό με το οποίο το πρότενης να κάνετε τον μοιραίο περίπατο, ο οποίος τελείωσε τόσο τραγικά για κείνον...

«Έσένα σε συγχώρησα άμέσως από τα βάθη της καρδιάς μου, γιατί καταλάβαινα πως δεν σου είχα φείθει καλά... Σε είχα παραμελήσει, σε

και άνακούφισα για τον πόνο της, στο σπίτι της, κοντά στον άντρα της. Το αισθήμα του θαυμασμού και της εμπιστοσύνης που είχε νοιώσει γι' αυτόν την ημέρα του δυστυχήματος, είχε μεταβληθεί σιγά-σιγά σε στοργή και σε ευγνωμοσύνη. Έξ' άλλου, ο γιατρός φαινόταν να άγανακτούσε την προσπάθεια που κατέβαλε η γυναίκα του για να του είνε άγαπητή. Σιγά-σιγά, η Λευκή κατελάμβανε όλοένα μια πιο μεγάλη θέσι στη ζωή του. Άφινε, για να μείνει κοντά της, όλες του τις άλλες άσχολίες.

Τέλος, μια μέρα της έφωτινε πρὸς μεγάλη της έκπληξη, να πάνε να εγκατασταθούν σε μια πόλη επαρχιακή, για να μπορέσουν να ζήσουν εκεί ήσυχά, ο ένας κοντά στον άλλον.

Η Λευκή, η οποία δὲ ζητούσε παρά ν' απομαρυνθῇ από τα μέρη όπου περνούσε τόσες τραγικές ώρες, δέχτηκε πρόθυμα την πρότασή του.

Ετσι, μακριά από τον κόσμο, έζησαν από τότε, πολύ αγαπημένοι, πολύ εύτυχεις, ως τη στιγμή που ήρθε ο θάνατος να τους χωρίσει.

Αυτά σκεφτόταν η κυρία Μύλλερ μονάχη στο ερημικό της σπίτι, τη μέρα που έθαψε τον άντρα της.

Έξαφνα, ένα κοινόβιομα την απέσπασε από τις αναμνήσεις της... Πρόσεξε ν' άκουσε. Μιλούσαν στο διάδρομο. Ύστερα μπήκε μέσα η καμαριέρα της. Ήταν, της είπε, ο συμβολαιογράφος, ο οποίος ήθελε να σάς μιλήσει. 'Αλλ' έπειδή του είπα ότι η κυρία δεν ήθελε να δεχτεί κανένα, έφυγε, αφού μου έδωσε αυτό το γράμμα για σας.

Η Λευκή πήρε το γράμμα που της έδωσε η καμαριέρα. Ήταν σφραγισμένο με πολλή προσοχή, κι' επάνω στο φάκελλο ήταν γραμμένα τα εξής λόγια:

«Νά δοθῇ στη γυναίκα μου, μετά το θάνατό μου».

Τα χέρια της χίρως άρχισαν να τρέμουν. Δεν τολμούσε να στίσει το φάκελλο. Τέλος, καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια, τον άνοιξε και διάβασε τα εξής:

«Νόμιζες πάντα, Λευκή, ότι άγνοούσα το δεσμό σου με τον Ντέ Ριέξ. Είχε βέβαια αλήθεια ότι για πολύ καιρό δεν είχα αντιληφθεί τίποτε. Την ημέρα όμως του δυστυχήματος έμαθα τα πάντα... Δεν σε πρόδοσε η ταραχή σου, όχι!... Έσύ όποκρινόσουν περίφημα κι' έκρυβες την αγονία που σε βασάνιζε... Έξ' άλλου, είχα ως τότε άπλόητη εμπιστοσύνη σ' έσένα, και δεν ήταν δυνατό να υποπτευθώ τίποτα... Αλλά, όταν θέλησα να χειρισθώ τον έρωτά σου, άναγκάστηκα να τον γδύσω. Τότε είδα ένα γράμμα να πέφτει από την τσέπη του σακακιού σου, ένα γράμμα δικό σου!... Ήταν το τελευταίο σου γράμμα, αυτό με το οποίο το πρότενης να κάνετε τον μοιραίο περίπατο, ο οποίος τελείωσε τόσο τραγικά για κείνον...

«Έσένα σε συγχώρησα άμέσως από τα βάθη της καρδιάς μου, γιατί καταλάβαινα πως δεν σου είχα φείθει καλά... Σε είχα παραμελήσει, σε

είχα σχεδόν εγκαταλείψει, χάριν της ευστήριμης μου. Μα εκείνον, όχι!... Δεν τον συγχώρησα... Μέσα σε μια στιγμή τον μίσσησα θανάσιμα... Και άποφάσισα να τιν εκδικηθώ, να τον τιμωρήσω όπως του άξιζε, τη στιγμή μάλιστα που τον είχα στη διάθεσή μου... Ήταν ήδη αναισθητός κι' άκίνητος, υπό την επίδραση του χλωροφορμίου πάνω στο χειρουργικό μου τραπέζι... Κανείς δεν θα μπορούσε να το μάθῃ, αν τον σκοτώνα... Και για μια στιγμή σκέφτηκα πράγματι να τον σκοτώσω... Αλλά έπειτα σολογιστήκα να, σκοτώνοντάς τον, δεν θα τον σκότωνα και μέσ' στην καρδιά σου... Η εικόνα του θα ζούσε πάντα μέσα σου, περιβαλλόμενη από το φωτιστικό του τραγικού του θανάτου... Τότε δεν διάτασα καθόλου να διαρρέω ένα έγκλημα πιο μεγάλο και πιο φοβερό κι' από το φόνος... Του είχα άνοιξει πειά το κεφάλι... Ο έγκριμαλός του έρωτικού μπερδέματος, κάτω από τα χειρουργικά μου εργαλεία. Έβλεπα μάλιστα να πάλλῃ η πολύτιμη αυτή ουσία, από την οποία εξαρτάται κάθε ψυχική και πνευματική δύναμις του ανθρώπου... Μια μόνο κίνησις του χεριού μου έφτανε για να καταστρέψῃ για πάντα όλα τα ζωτικά έλατρημα αυτού του ανθρώπου και να μεταβάλῃ σ' ένα άξιοθνήνητο ανθρώπινο κομμάτι τον όμορφο άνδρα, που τόσο παθητικά άγαπούσαν όλες η γυναίκες...

«Και την κίνησι αυτή την έκανα... Ναι, την έκανα!...

«Και το μέλλον με δικαίωσε, γιατί έσύ έσχάσες σχεδόν άμέσως τον άνθρωπο, τον ζωντανοπεθαμένο αυτό άνθρωπο, ο οποίος δεν σου προσέφερε πειά παρά μόνο την άηδία. Η εικόνα της φειχτής του καταντίας κυριόχευε κι' έόθεσε μέσα σου κι' αυτήν άκόμα την ανάνησι του έρωτός σου... Κι' έτσι σε είχα πειά δολίχηρη δική μου. Κατέκτησα πόλι σιγά-σιγά την καρδιά σου, την οποία είχα άφησει να μου κλέψῃ ένας άλλος... Σανακέρδισα την αγάπη σου... Για να το πετύχω έέβαλα αυτό, άναγκάστηκα ν' άπαρηθώ κάθε μου φιλοδοξία... Το έκανα όμως μ' εύχαρίστησί μου και δὲ μετάνιωσα καθόλου. Και η εύτυχία μου, που την ξαναβρήκα, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δεν μ' άφινε να νοιώσω καμιά τύψη για το έγκλημά μου...»

Η Λευκή δὲ μπόρεσε να έξακολουθήσει την άναγνώσι της έπιστολής αυτής. Έξαφνα τα μάτια της σκοτεινιάσαν, τα πόδια της κλονίστηκαν κι' έπεσε σαν μια άβυσσος μέσα, άνιστητη, κάτω στο πάτωμα...

ANDRÉ DE LORDE

Ο ΜΑΛΕΡΜ ΚΑΙ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ο περίφημος ποιητής Μαλέρμ καθώς έτρωγε κάποτε προκαλεσμένος σε γεύμα από έναν άρχιεπίσκοπο, στο τέλος του φαγητού άποκρινόταν:

«Αλλά σε λίγο ο άρχιεπίσκοπος, ο οποίος έπρόκειτο μετά μισή ώρα για κηρύξη στην έκκλησία του, τον έξινισε και τον κάλεσε να πάῃ ν' άκούσῃ το κήρυμά του.

«Ας λείπει καλύτερα ο λόγος σας, σεβασμιώτατε! άποκρίθηκε ο μουσικισμένος ποιητής. Μπορώ, καθώς βλέπετε, να κοιμηθώ περίφημα και χωρίς νύπτιν!...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ μεγαλύτερο πουλί τοῦ κόσμου. Ἡ τεραστία του δύναμις. Ἡ φιλοτιμία τῶν Ἰαπώνων γιατρῶν. Πῶς αὐτοκτονοῦν ὅταν πεθάνει ὁ καθενὴς τους. Ἡ ἐπιστολὴ που ἄφησε αὐτοκτονώντας ὁ γιατρός τοῦ Μιχάδου. Ἡ μουσικὴ καὶ οἱ ἐγκληματῆς. Ὁ ὁδηγὸς τῶν Παρισίων ζητιάνων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ πουλιά ποὺ ὑπάρχουν στὴν ὑψηλὴ, δὲν εἶνε οὐτε ὁ ἀετός, οὐτε ὁ κόνδωρ ποὺ ζεῖ στὰς Ἀνδεις τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως πιστεύονταν ὡς σήμερα. Εἶνε ἕνα ἄλλο πουλί, τὸ «Λαμεργκάιερ», ὅπως τὸ ὀνόμασαν καὶ τὸ ποῖον ἀνεκαλύφθη τελευταία ἀπὸ μιὰ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ἐπάνω στὶς ἀβύσσους πλαγιὰς τῶν Ὑμαλαίων καὶ ἄλλων ὑψηλῶν βουνῶν τῆς Ἀσίας.

Τὸ «Λαμεργκάιερ» ἔχει ὕψος ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ποδῶν του ὡς τὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς 3 1/2 μέτρα. Ἡ ἀγαπημένη του τροφὴ εἶνε ἡ τεραστίες χελώνες τῶν Ἀσιατικῶν χωρῶν. Τὶς γαντζώνει μὲ τὰ νύχια του, τις ἀνεδύει ψηλά, έπειτα τις ἀφίνει καὶ πέφτον ἐπάνω στοὺς βράχους γιὰ νὰ σπάσῃ τὸ κόκκαλό τους καὶ κατόπιν τις τρώει. Τὸ πουλί αὐτὸ ἔχει τὴν δύναμι, ὥστε ἀρτίζει καὶ μοσχάρια ἀκόμα καὶ τὰ ἀνεδύει στὰ βουνά ποὺ ἔχει τὴ φωλιὰ του.

Οἱ γιατροὶ τοῦ κόσμου εἶνε ἀσφαλῶς οἱ πρὸ φιλότιμοι καὶ οἱ πρὸ εὐχέλικοι ἄνθρωποι τῆς γῆς. Δὲν διστάζουν ν' αὐτοκτονήσουν, ὅταν καταλάβουν ὅτι ἔχει θιχθῇ ἡ ἐπαγγελματικὴ τους ὑπόληψις.

Εἶτσι, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα, στὴν Ἰαπωνία, εἶνε συχνότατες ἡ αὐτοκτονίες γιατρῶν, οἱ ὁποῖοι κάνουνε χαράκι ἐπὶ τῆς εἴμας να πεθάνῃ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀσθενεῖς τους, ἔστω κι' ἂν ὁ θάνατός του ἦταν μοιραίος.

Ἀρκετὰ χρόνια πρὸ τοῦ πολέμου, εἶχε πάει στὴν Ἰαπωνία ἕνα πολεμικὸ πλοῖμα τοῦ ὁποῖου ὁ κυβερνήτης ἐπρόκειτο νὰ ἐπιδόσῃ στὸ Μιχάδο. Ἐξ ὀνόματος τοῦ Σουλτάνου του, τὸν πολεμικὸ Μεγαλόσταυρο.

Καθὼς ὅμως ἐπλησίαζε στὶς Ἰαπωνικὲς ἀκτὲς τὸ πολεμικὸ πλοῖμα, προσέκρουσε σὲ μιὰ βράλο καὶ ναυάγησε. Ὁ Μιχάδος ἔστειλε ἀμέσως ἕνα πλοῖο γιὰ νὰ περισυλλέξῃ τοὺς ναυαγούς ἀπ' ἐναντὶ τοὺς ἰδιαιτέρους τοῦ γιατροῦ γιὰ νὰ τοὺς νοσηλεύσῃ. Ὁ αὐτοκρατορικὸς γιατρός ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ ὅσο τὸ δυνατόν καλύτερα τὴν ἐντολὴ τοῦ κυρίου του.

Ἐν τούτοις, μερικὸ ἀπ' τοὺς τοῖς ναυαγούς ἦσαν σὲ τόσο βαρὺ κατὰστασι, ὥστε πέθαναν. Τότε ὁ διάδοχος γιατρός τοῦ Μιχάδου ἀπ' τὴ στενοχώρια του ὑποκίνησε, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἔγραφε τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν:

«Έκαμα, δὲν μποροῦσα γιὰ νὰ ἐκτελέσω τίς διαταγὲς τοῦ αὐτοκράτορός μου. Ἐν τούτοις μερικὸ ἀπὸ τοὺς ναυαγούς πέθαναν. Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ χάσω κι' ἐγὼ

ὁ ἴδιος τὴν ἐκτίμησι ποὺ εἶχα στὸν αὐτό μου καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ ἐπιζήσω μιὰς τέτοιας ἀτιμώσεως, προτιμῶ νὰ αὐτοκτονήσω, ἐξαλείφοντας ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς ἕνα δούλο ποὺ στάθηκε ἀνάξιος τῆς τιμῆς ἀποστολῆς ποὺ τοῦ ἀνέθεσε ὁ κύριός τους».

Ἀκόμα καὶ σήμερα εἶνε συχνότατες ἡ αὐτοκτονίες γιατρῶν ἐξ ὁποῖου πεθαίνουν οἱ ἄρρωστοί τους.

«Ἡ μουσικὴ εἶνε τὸ ἀποτελεσματικότερο ἀντιδραστικὸ κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος. Ὅσοι γονεῖς θέλουν νὰ προστατεύουν τὰ παιδιὰ τους ἀπ' τὴ φυλακὴ πρέπει νὰ τὰ μάθουν μουσικῇ».

Αὐτὰ λέει ὁ μίστερ Ὁττο Χήττον,

«Φραγκίσκη Λεζοῦρη. Χρόρα 40 ἐτῶν. Πηγαίνει κάθε πρῶτὸ σπὰς 8 στὴν λειτουργία τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ρόκου. Δὲν πρέπει νὰ τὴν πλησιάσῃ κανεὶς στὴν ἐξοδὸ τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπαιτίου τῆς, στὸν γυρισμό τῆς ἀπ' τὴ λειτουργία. Πρέπει νὰ τῆς κάνει βαθειὰ σπονδίσια καὶ νὰ τῆς λὲθ εὐχὲς καὶ παρακλήσεις μὲ δυνατὴ φωνή, ὥστε ν' ἀκούγεται ἀπ' τοὺς διαβάτες κι' ἀπ' τοὺς γειτόνους».

«Δεσποινὶς Φλό Φλό. Τραγουδοῦσε τὸν καφεὲ κασέρε, 25 ἐτῶν. Καλὴ καρδιά. Πρέπει νὰ τῆς ἀπειθῇ κανεὶς εὐχὲς γιὰ τοὺς γονεῖς τῆς—ἔχει γεννηθῇ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα ἀγνώστους—καὶ νὰ τῆς εὐχεται ἐπίσης καὶ... πλοῦσιον γάμο».

«Ὅσοι ἀρρωστὸι τὸ «Έγχειρίδιον τοῦ Ζητιάνου», αὐτὸ περιέχει ὁδηγίες γιὰ νὰ μποροῦν οἱ ζητιάνοι νὰ συγκινήσουν τὸν διαβάτη τοῦ δρόμου, ἢ τοὺς οἰκοδόμους καὶ τίς νοικοκυρές μέσα στὰ σπίτια. Λόγου χάριν δοῦναι ὅτι αἱ γυναῖκες κανεὶς νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια θρησκόληπτη, πρέπει νὰ τῆς λὲθ ὅτι θέλει βοήθεια γιὰ νὰ βαπτίσῃ τὸ παιδί του, ἢ, ἂν εἶνε νέος, γιὰ νὰ στεφανωθῇ μιὰ νέα ποὺ τὴν ἀγαπάει καὶ ποὺ τὴν ἔχει ἐκθῆνι στὰ μάτια τῆς κοινωνίας.

Ἐπίσης περιέχει ὁδηγίες πρὸς τοὺς πρὸς νὰ ἐμφανίζονται κανεὶς ὡς ἀνάηρος.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΣΙΑΒΕΣΤΡ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΜΑΓΕΛΙΝΑΣ

Ο μεγάλος κήπος του φίλου μου Φιλίππου έφτανε ως τον ποταμό που κυλούσε πίσω απ' τις δοντροστοιχίες των ιτιών. Η εξοχική επαύλη του χωριζόταν από το γειτονικό δρόμο μ' έναν πολύ χαμηλό τοίχο και με πολλές τριανταφυλλίες, σκεπασμένες από κισσό. Ο τοίχος ήταν τόσο χαμηλός, που το ποτάμι φαινόταν σαν ασήμνια λουρίδα κάτω από τα δέντρα και ακουγόταν το μουρμουρητό του πάνω στα χαλίκια.

Ο μεγάλος κήπος ήταν γεμάτος από φυλλώρες φυτεμένους στη σειρά, παράλληλα προς το ποτάμι, και χωριζόταν από πολλούς πλαγιούς δρόμους. Ήταν στολισμένοι με χαμομήλια που την άνοιξη γέμιζαν από μέλισσες, με δέντρα ψηλά και μεγαλόπρεπα, με τριαντάφυλλα ευδιάστατα και με μια συστάδα όπωροφόρων δέντρων καταφορτωμένων με καρπούς κατά το φθινόπωρο. Έπίσης, σ' άρκετα απόστασι από το σπίτι, δισκόταν ένα μικρό δάσος από καστανιές, όπου εύρισκαν καταφύγιο ή καρδερίνες.

Το καλοκαίρι, όταν έπαιρνα άδεια, πήγαινα στο εξοχικό μου σπίτι που βρισκόταν κοντά στην άγροικία του Φιλίππου. Έπισκεπτόμουν τακτικά τον κήπο του και μπορού να πω ότι περνούσα εκεί τις μαγευτικότερες ώρες της ζωής μου.

Αλλά ξαφνικά μου φάνηκε πως ο μαγευτικός αυτός κήπος απότομα έρημος, χωρίς το τραγούδι των πουλιών, χωρίς το μουρμουρητό του ποταμού, πως έγινε ένας κήπος μελαγχολικός και πένθιμος. Αυτό συνέβη γιατί έλειψε πειρά από εκεί η μικρή Μαγελίνα, η κόρη του φίλου μου, με το χρυσόταλλινό παιδικό γέλιο της, με τα τρελλά τρεξίματά της, με το κυνήγι που έκανε στις πεταλούδες, με το θρόμβο των παιχνιδιών της, με τη λάμψη της παρουσίας της.

Η Μαγελίνα ήταν ιδιόξενη με χρυσάφια αναλαμπές στην άκρη των πάντα ξεπλεονα μαλλιών της. Τα μάτια της είχαν χρώμα γαλαζοπράσινο, σαν τον ουρανό μιας φωτισμένης νύγτας, και κινούνταν με ειλικρίνεια. Στο γλυκύτατο αυτό πλάσμα δεν είχε φανερωθεί ακόμα η γυναίκα, αλλά η αρμονικότητα και η τελειότητα των γραμμών του σώματός της μαντεύονταν από τώρα.

Εκείνο όμως που δεν μπορούσε να συγκριθεί με τίποτε στην ωμορφιά της, ήταν η τριανταφυλλένια λευκότητα του προσώπου της. Οι άποροι κοίνοι και τα όγκρα τριαντάφυλλα σβύνανε κοντά της, μπρος στ' άγνα λουλούδια της υγείας και της καλλονίας της.

Η Μαγελίνα ήταν μια λαμπρή ύπαρξη που στεκόταν άπαντα από κάθε γωνία πύθου, ένας άγγελος της γής στεφανωμένος

με τη χάρι της παιδικής ηλικίας, που σ' έκανε να γέρνεις το γόνα σου μπροστά της από λατρεία, μια υπαρκτή αιδώ και λαιπή που φαινόταν να μην έχει μεγάλη σέση με τα εγκόσμια.

Περνούσε από τους δρόμους τους στρωμένους με ψιλήν άμμο, σπάζοντας με τα πόδια της μικρά κοχύλια, ανάμεσα στα μικρά χαμομήλια με τις μέλισσες που πετούσαν γύρω από τα γυνά της χέρια και τη φοβόριζαν με το κεντό τους, ή κάτω από τις καστανιές, όπου κελαιδοσαν ή καρδερίνες τους χαρούμενους σκούπους των.

Η Μαγελίνα ήταν μια υπαρκτή αιδώ και λαιπή...

Την έβλεπα ακόμα κάτω απ' τα κλαδιά τα γεμάτα όπωρικά που τα έκοβε με τα μικρά της χέρια, σαν να ήταν η μυστηριώδης ψυχή του λαμπρού αυτού κήπου, χάρμα οφθαλμών και μοναχικό κομμάτι του πατέρα της Φιλίππου, ο οποίος συγκέντρωνε 'αυτήν όλη την αγάπη του.

Η Μαγελίνα πέθανε σε μια ηλικία πολύ τρυφερή, στην ηλικία που πεθαίνουν τα ρόδα. Ήνε πολύ φοβερό πράγμα ο θάνατος, όταν χτυπάει αυτό το πλάσμα που μ' εινε ιερή για δυο λόγους, για την ωμορφιά τους και για την άδυναμία τους.

Μερικές φορές επαναστατούμε, δ-

ταν άκουσε τη διήγησι κακουργημάτων που όφειλονται στην ανθρωπινή σκληρότητα. Τίποτε όμως δεν μπορεί να συγκριθεί με μερικά βασανιστήρια, τα οποία μ'α συντρίβουν ή αργά-αργά ή μ' ένα τελειωτικό χτύπημα.

Ένας ασυλλόγιστος περίπατος που έκανε η Μαγελίνα ένα χειμωνιάτικο απόγευμα στον ύγρο κήπο, της έφτασε για να πεθάνει... Αυτό ήταν όλο το έγκλημα που έπρεπε η δυστυχισμένη μικρή να το πληρώσει με τη ζωή της.

Όταν γύρισε στο σπίτι η Μαγελίνα, άρχισε να βήχει κι' ο δίκας της

στο δωμάτιο της αγαπημένης μου μικρής, το δωμάτιο που ήταν ακόμα γεμάτο απ' τα παιχνίδια της και που διατηρούσε την παλιά ατμόσφαιρά του.

Η μικρή πεθαιμένη, ξεπλωμένη όπως ήταν άπαντα στο κρεβάτι της, το κατασπώλιτο με χειμωνιάτικα λουλούδια, φαινόταν σαν να κοιμόταν. Από τη μία μεριά κι' από την άλλη έκαigan δυο λαμπάδες που ή φλόγες των έμοιαζαν μ' αστέρια, άλλ' αστέρια με λάμψη μελαγχολική και πένθιμη.

Άσπρες πασχαλιές, τριαντάφυλλα παρὰ κείνη, χωρίς άρωμα, μενεξέδες της Τουλούζης την εστόλξαν. Ανάμεσα τους ήταν σαν μια νυφούλα, μια νυφούλα που δεν πρόφτασε να φορέσει το γάμο το στεφάνι.

Η μέρα εκείνη ήταν για μένα μέρα φρίκης κι' έρημιας. Ένοιωθα την άδικία ενός άδυσώπητου Θεού και δεν μπορούσα να κάνω τίποτε για τ' αγαπημένο μου πλάσμα. Καμιά πίστι δεν έδικαιολογούσε το γαυό της, καμιά έλπίδα δεν εφώτιζε την απελπισία μου.

Η άλλη μέρα όμως, ήταν δδυνηρότερη απ' την πρώτη. Αέχαστος θ' μου μείνει για πάντα ο δρόμος μας κι' το μικρό νεκροταφείο με την πατέρα της, που φαινόταν σαν μισοπεθαμένος απ' τη θλίψη του, που άγκάλιαζε το μικροσκοπικό στέλεχος σαν να βλεπε να το λύσει, που άλλοτε δογνοσε κι' άλλοτε σόπωνε με τρόπο σπαρακτικό...

Βλέποντας δ' αυτά, τον συμπόνεσα σαν άδελφό του και συμπιεστήτην την έδυστατη δοκιμασία του. Για άκοιτέ: όσοι υπόφερα θάβειά κι' ένοιωθα ναμια σαν ένας πατέρας δυσητημένος.

Όπειτα δ' οι φίλοι του τον έφτασε πίσω στο σπίτι όπου υπορούσαν και δεν την άφήσανε από κοντά. 'Αλλ' αυτός ο άνθρωπος δεν είχε παιδί τη δύνην, είχε γό- ται όλα του τα δάκρυα.

Τη νύκτα άγρυπνάσαμε στο πλάι του, γιατί έβγαινε ορθοί πάρα πολύ από τη φοβερή έξάντλησί του. Τον προσέγγισα κάθε τόσο, γιατί φοβόμστε μήπως πεθάνει κι' αυτός από τη στενοχωρία του. Αλλά έβλεπα, δεν έβλεπα τίποτε. Είνε κι' άλλα βασανιστήρια να τοσβήξ.

Τό έλλο που άπορ'αγενούντα πολύ ήταν τον βοήθα κάπως ήσυχος μέσα στον κήπο του. Μιλούσε με τον κηπουρό του κοντά στη συστάδα των ήπωροφόρων δέντρων και το έδειχνε ένα μικρό αυτό γούλι φύλλα.

Σε λίγο τον άκουσα που το παράγγελλε να το βγάλει και να το φυτέψει στον τάφο της μικρής Μαγελίνας που ύδως είχε κλειστεί. Αφού πέρασε λίγη ώρα, τον άπο- χαίρετσα άναστενάζοντας

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Οι βιολόγοι και οι παιδαγωγοί έχουν παρατηρήσει ότι και η υπερβολική ζέση και το υπερβολικό κρύο έκνευρίζουν τα παιδιά, τα κάνουν πιο ευερέθιστα και τα εξωθούν σε έγκληματικές πράξεις.

Στο Λονδίνο υπάρχει ένα ειδικό ιεστωράν για τους προσκόπους, στο οποίο η πληρωμή γίνεται κατά τρόπο πολύ πρωτότυπο.

Καθένας δηλαδή από τους νεαρούς πελάτες, όταν τελειώσει το γεύμα του, λογαριάζει μόνος του πόσο στοιχίζουν τα φαγητά που έφαγε, πηγαίνει στο ταμείο και ρίχνει το αντίτιμο του φαγητού του στο άνοιχτό του συρτάρι, χωρίς να τον εξελείξη κανείς. Αν έχει μάλιστα χονδρό νόμισμα, παίρνει μόνος του τα ρέστα. Αυτό θα πη έμπιστοσύνη στην ήθικη των προσκόπων.

Οι γάτοι και η γάτες προσβάλλονται από συγνόματα από δι-σθεσίδια, ενώ, αντίθέτως, σπανιότατα θα βοηθάνε γάτο φυ-ματικό.

Υπολογίζεται ότι μια καλή νοικοκυρά ηλικίας 50 ετών, έχει άπασχολήσει συνολικά δέκα όλόκληρα χρόνια για το καθαγιασμό νοικο-κυριού του σπιτιού της.

Τό περασμένο έτος σ' όλες τις χώρες της Εύρώπης γεννήθηκαν περισσότερα κορίτσια παρ' όλ' όρ'α. Η αναλογία των γεννήσεων εινε 12 κορίτσια σε 10 άρ'ορια.

Στη Βόρειο Σιβηρία βρίσκεται ένα μακρυνό χωριό από πετακοσιούς κατοίκους, οι οποίοι ζουν τόσο άπομονωμένοι απ' τον άλλο κόσμο, ώστε μέρα πέρσι δεν είχαν μάθει καθόλου ότι έγινε Εύρωπαϊκός πόλεμος, ότι έξεσπρόνισθη ο Τσάρος και άλλαζε το καθεστώς.

Η Αγγλία έχει 2.500 ιστορικά και προϊστορικά μνημεία, για την συντήρησι των οποίων έδεύει κάθε χρόνο 58.700 λίρες στερλίνες, δηλαδή περί τα 20 εκα-τομμύρια έλληνικά δολαρίων.

Τά περασμένα

πέντε χρόνια στα κινηματογραφικά στούντιο του Χόλ-λυγουντ, σκοτώ-θηκαν από διάφορα τυχαία δυστυ-χήματα 55 ήθο-ποιοί ή τεχνίτες κι' έτραυματίστη-καν 10.794.

Τά αεροπορικά ταξείδια γίνονται ολοένα φθηνότερα και πολύ γρήγορα θ' στοιχίζουν λι-γώτερο από τα ταξείδια με τα άλ-λα μέσα συγκοι-νωνίας. Αποδει-ξες ότι για να πά- κανεις απ' το Λον-δίνο στ'ας 'Ινδίας

αεροπορικώς, θ'α-κίνη πέντε ή μέρες και θ'α-ξοδεύσει 98 λί-ρες στερλίνες, δηλαδή 36 χιλ. δοχμές, ενώ αν πάη με ο-ποιήδήποτε άλ-λο μέσον συγ-κοινωνίας, θ'α-ξοδεύσει τούλά-χι στον 104 λρες και θ'α-χρειαστή 17 ή-μέρες το λιγώ-τερο.

Πρό όλων έδωμάδων, με-τεωρήθη από την 'Ισπανία στην 'Αγγλία γεμάτη με κρα-σί Ζερές μια νταμού'άνα, η οποία εινε η μεγαλύτερα που κατασκευά-στηκε ποτέ στον κόσμο. Έχει ύψος δυο μέτρων, διάμετρο τρίων και πα-ράχει τόσο κρασί όσο άρκει για να γεμίσουν 2.000 μπουκάλια της μισής όκ'ας.

Από την έρευνα που έκανε μια εκπαιδευτική επιτροπή στο Βερολίνο, απέδειχθη ότι τα παιδιά εινε οι πι-μανιώδεις λατρεί του κινηματογράφου.

Η επιτροπή αυτής 1.439 παιδιά, απ' τα οποία μόνον 30 δεν είχαν πάει πέρσι σε κινηματογράφο. Από τα άλλα 780 επήγαιναν με- φορά την έδωμάδα στον κινηματο-γράφο, 184 δυο φο-ρές την έδωμάδα, 36 τρεις και τ'όσα-ρες φορές και ένα-πέντε φορές.

ΕΘΙΜΑ ΜΑΚΡΥΝΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Στην 'Ιαπωνία, όταν οι γονείς ή- νος νέου θέλουν να τον παντρεύουν, καταφεύγουν άπαραίτητως στους πρό-ξενους, οι οποίοι φροντίζουν και το έδρσκουν τη νύφη της άρεσκείας τους, χωρίς οι μελλοντικοί ν' άνακαταβούν καθόλου στην ύπόθεσι του... γάμου τους!

Μερικές φορές όμως συναντώνται κι' αυτοί, αλλά επί παρουσία πάντοτε του πατέρα της νύφης. Αν τότε ο γαμπρός δεν άρέσει στον μελλοντα- πεθερό του, ο τελευταίος του λέει με- τον ευγενικότερο τρόπο:

—Η κόρη μου εινε τόσο... άσχη-μη και κακοαναθρεμμένη, ώστε δεν αξίζει να μ'η σέ σπ'ιτι τόσο έακου-σμένο κι' άρχοντικό σαν το δικό- σας!

Αν όμως συμβεί το αντίθετο, τό-τε αρχίζουν η προστομασίες και ό- ρίζεται η ημέρα του γάμου, σύμφω- να πάντοτε με τη θέσι της σελήνης και των άστρων.

Όταν φτάσει το ώριμένο θάδν του γάμου—γιατί στην 'Ιαπωνία δεν παντρεύονται ποτέ την ημέρα—η κό-ρη, πριν φύγει από το πατρικό σπίτι της, ρίχνει μέσα στη φωτιά όλες τις κομμάς και τα παιχνίδια της, θέλον-τας μ' αυτό να δείξη ότι όλες ή φρον-τίδες της στο μέλλον θ'α-σφ'ερονται στην ευτυχία του συζύγου της.

Κατόπιν μπαίνει σ' ένα είδος φο-ρεϊού και συνοδεύμένη από τους οί-κειούς και τους φίλους της διευθύ-νεται στο καινούργιο της σπίτι, ενώ ήλ'λα της καθίζουν ύπηρετες κρα-τώντας άναμμένα φανάρια.

Όταν φτάσουν στο τέμα της πο-ρείας των, το φορείο τοποθετείται καταγής και η κόρη βγαίνει από μέ- τα και μπαίνει σ' ένα δωμάτιό, όπου της προσφέρουν τάβι.

Κατόπιν οδηγείται στην αίθουσα της τελετής, όπου της σκεπάζουν το κεφάλι μ' ένα λευκό μεταξωτό πέπλο.

Μέσα στην αίθουσα αυτή, που εινε τολισμένη με συμβολικά λουλούδια κι' αντικείμενα, μπαίνουν με τη σειρά οι γονείς, οι νεόνυμφοι και η δυο «μεταλλοδές» δηλαδή νεαρά κορίτσια που πρόκειται να προσφέρουν στους νεόνυμφους κρασί από ρίζι, το λεγό-μενο «σακέ», από τρία ποτήρια στον καθένα.

Όταν άδειάσουν και το τρίτο πο-τήρι, ο γάμος θεωρείται τελειωμένος και η νύφη άπορεί να σηκώσει τον πέπλο της, να βάλ'η και να προσ-φείη κι' αυτή με τη σειρά της «σα-κέ» στους προσκεκλημένους.

Η ΟΙΚΟΔΕΣΤΕΡΗ ΑΓ. ΓΡΑΦΗ

Η όγκωδότερη 'Αγία Γραφή βρί-σκειται στη Ρώμη, στο Βατικανό. Εί-νε γραμμένη στην εβραϊκή γλώσσα και ζυγίζει 107 όκάδες. Με δυσκολία τρεις άνθρωποι άπορούν να τη σηκώ-σουν. Ένοιωσται ότι τα γράμμάτα της εινε μεγάλα ως... μια πιθαμή το καθένα! Κατά το έτος 1512 ένας σέλλογος 'Εβραίος πρόσφερε στον Πάπα 'Ιούλιο Β'. ίσο προς το διδύλο βάρος γουσαφιού για να την άγοράση, αλλά ο Πάπας άρνήθηκε να την που-λήσει.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΟΣ, σέ μιὰ μικρή επαρχιακή πόλη τῆς Γαλλίας, ἀνάμεσα στὰ Βόσγια καὶ στὰ δὴ τοῦ Γιοῦρα, ζοῦσε μιὰ οἰκογένεια πολὺ εὐτυχεμένη.

Ὁ πατέρας, ὁ κ. Ζαπὺ, ἦταν ἕνας ἀρετὰ εὐπορος εἰσοδηματίας, αὐστηροτάτων ἀρχῶν. Ἡ γυναῖκα του τύπος καὶ υπογραμμὸς ἀρετῆς. Ὁ γιὸς του ἕνας λαμπρὸς νέος... Καὶ ἡ κόρη τους, ἡ Μέγκ, σωστὴ παρξιανοῦλα στὴ χάρι καὶ στὴν τσαχανιά...

Ἡ Μέγκ ἦταν κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὡς δεκαοχτὼ χρονῶν. Λεπτή, μὲ ὠρεὰ μεγάλα μάτια, μὲ λυγρὴ κορμοστασιά, ἔδειχνε πὺς διαβόταν νὰ χορεύῃ τὴ ζωὴ... Ὅλοι οἱ νέοι τῆς μικρῆς πόλεως ἦσαν ἐρωτευμένοι μαζί της... Ἡ Μέγκ πάλι ἐρριχνε σὲ δίλους τὶς ματιές της, ἀλλὰ σὲ κανένα δὲν ἔδινε θάρρος... Σὲ κανένα;... Ὁχι, ἴσως... Ὁ λοχαγὸς Σχέφφρο, πὺν τὴν συνόδευε συνήθως στὶς ἐκδρομὲς της μὲ ἄλλοι—γιατὶ ἡ Μέγκ ἦταν, ἐκτός τῶν ἄλλων καὶ πρῶτης τῆς αἰσῶν—ἴσως φαινόταν, δὲν τὴν ἄφινε ἀδιάφορη...

Ἦταν τόσο κομψός, τόσο ὡμορφος μέσα στὴ φανταστικὴ στολή του, ὥστε ἡ κακὴ γλῶσσα βλέποντάς τον συχνὰ μὲ τὴ Μέγκ, εἶχαν ἀρχίσει νὰ φιλοφρονέον διὰφορα πράγματα...

Κι' ἔφαγα, μιὰ μέρα, ἔσπευσε ἕνα μικρὸ δῶμα: ὁ κ. Ζαπὺ, ὁ πατέρας τῆς Μέγκ, ἔπιασε στὰ χέρια τῆς καμαριέρας τοῦ σπιτιοῦ του ἕνα γραμμάτιο... Γιά ποῦν ἦταν τὸ γραμμάτιο αὐτό; Γιά τὴ Μέγκ. Καὶ ποῖς τῆς τὸ ἔστειλε; Ἐνὰς ἀξιωματικός, ὁ λοχαγὸς Σχέφφρο.

Ὁ πατέρας τῆς Μέγκ τὸ διάβασε, πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασίν του καὶ εἰπε στὴν κόρη του μὲ τὸν ὁ αὐστηρὸς:—Μέγκ, αὐτοῦ θὰ πᾶς μὲ τὸν ἀδελφὸ σου στὸ Μπελφὸρ γιὰ νὰ ζητήσης ἀπὸ αὐτὸν τὸν κύριο νὰ σοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ γραμμάτια πὺν μὲ τὸση ἐλαφρότητα τοῦ ἔστειλες. Κατόπιν θὰ φύγῃς ἀπὸ δὴ καὶ θὰ ἐγκατασταθῇς στὸ Μπαρζιέ, στὸ σπῆτι τῆς παντρεμένης ἀδελφῆς σου... Δὲν μπορείς πια νὰ μείνῃς ἐδῶ... Ἐχεῖς ἐκτεθεῖ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Κι' ἔτσι ἀρχισε τὸ μαρτύριο τῆς Μέγκ... Τὸ ταξίδι ὡς τὸ Μπελφὸρ, ὅπου ὁ ἀξιωματικὸς ἐπέστρεψε τὰ τὸσο ἀγαπημένα γραμμάτια... ἡ ἐγκατάστασις στὸ Μπαρζιέ... τὸ σύντομμά των δνείρων, τὸσων ἐλπίδων...

Ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἡ κυρία Χίρη, εἶχε ἐντομεταξὺ λάβει ὁδηγίους ἀπὸ τὸν πατέρα της νὰ τῆς φέρεται πολὺ αὐστηρὰ καὶ νὰ τὴν προσέχῃ διαρκῶς... Ἡ Μέγκ ζοῦσε ἐτσι σὰ φυλακισμένη. Δὲν εἶχε κανέναν γιὰ νὰ λῇ τὸν πόνο της, δὲν εἶχε ἄλλον ἐμπιστο φίλο παρὰ τὸ πιάνο της, τὸ ἀγαπημένο της πιάνο...

Ἐπισκέπτης δὲν πῆγαινε σχεδὸν κανένας. Μερικοὶ γέροι καὶ σχολαστικοὶ μοναχοί... Κάποιος ὅμως ἀπ' αὐτούς, ἕνας ζωγράφος, ἀρχισε ἔφαγα νὰ κιντὰζὶ κάτω παρὰ τὴν Μέγκ.

Μιὰ μέρα, ἡ κ. Χίρη γύρισε στὸ σπῆτι τῆς πολὺ ταραγμένη καὶ εἰπε στὴν ἀδελφὴ τῆς:

—Μέγκ... Ὁ κ. Στάινχελ... —Ποῖς; ὁ ζωγράφος;... ὡτῆς ἡ τσαχανιά μὲ ἦρος ἐκλήρητο. —Ναί... αὐτός... Ζηταί τὸ χέρι σου!...

Ἡ Μέγκ διάτασε στὴν ἀρχή. Ἦταν τόσο νέα, κι' αὐτὸς εἶχε σχεδὸν ἄσπρα μαλλιά. Τῆς ὅμισαν ὅμως τὸ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΣΥΖΥΓΟΚΤΟΝΙΑ

Μία εὐτυχισμένη οἰκογένεια. Ἡ πεταχτὴ καὶ τσαχανιούλα Μέγκ. Τὸ σκάνδαλο μὲ τὸν κομψὸ λοχαγό. Ἡ ἀποφασίς τοῦ αὐστηροῦ πατέρα. Ὁ γάμος τῆς Μέγκ μὲ τὸν ἡλικιωμένον ζωγράφον. Ἡ πρῶτες στενοχώριες. Ὁ ἀπὸ μηχανῆς θάνατος. Ἡ ἐπεμβασίς τοῦ Φέλιξ Φῶρ. Τὸ τρομερὸ ἐγκλημα. Ὅπου ἡ ἀνάκρισις μπερδεύεται. Τὸ ἀποκαλυπτικὸ διαμάντι. Τὸ δικαστήριον ἀδωνεῖ τὴ Μέγκ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«σφάλμα» της. Ὁ Στάινχελ, ἄλλως τε, δὲν ἦταν κανένας τυχαῖος. Κερδίζει ἀρετὴς χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνο, ἦταν παρασημοφορημένος, γνωστός, διάσημος σχεδόν... Καὶ ὕστερα θὰ πῆγαινε μαζί του στὸ Παρίσι νὰ ἐγκατασταθῇ...

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἐπιχείρημα ἔπεισε τελειωτικὰ τὴν Μέγκ καὶ δέχτηκε νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ ζωγράφου...

*** Ὁ γάμος τῆς Μέγκ μὲ τὸν Στάινχελ ἔγινε στὶς 9 Ἰουλίου 1890. Ἀπὸ τὸν γάμον αὐτὸν γεννήθηκε μιὰ κόρη: ἡ Μάρθα.

Ὁ ζωγράφος ὅμως ἦταν τεμπέλης... Ἡ προίκα τῆς γυναικὸς του πραγμάτωσε γρήγορα, αὐτὸς πᾶνι πούλουσε τὰ ἔργα του, καὶ σὲ λίγο ἀρχισαν ἡ ὁικονομικὴς στενοχώριες.

Ἐφαγα ὅμως τότε, σὺν αὐτῷ ἀπὸ ἀρχῆς ὁ ὁ Στάινχελ, ὁ πατέρας τῆς Μέγκ, ἔπιασε στὰ χέρια τῆς καμαριέρας τοῦ σπιτιοῦ του ἕνα γραμμάτιο... Γιά ποῦν ἦταν τὸ γραμμάτιο αὐτό; Γιά τὴ Μέγκ. Καὶ ποῖς τῆς τὸ ἔστειλε; Ἐνὰς ἀξιωματικός, ὁ λοχαγὸς Σχέφφρο.

Ὁ πατέρας τῆς Μέγκ τὸ διάβασε, πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασίν του καὶ εἰπε στὴν κόρη του μὲ τὸν ὁ αὐστηρὸς:—Μέγκ, αὐτοῦ θὰ πᾶς μὲ τὸν ἀδελφὸ σου στὸ Μπελφὸρ γιὰ νὰ ζητήσης ἀπὸ αὐτὸν τὸν κύριο νὰ σοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ γραμμάτια πὺν μὲ τὸση ἐλαφρότητα τοῦ ἔστειλες. Κατόπιν θὰ φύγῃς ἀπὸ δὴ καὶ θὰ ἐγκατασταθῇς στὸ Μπαρζιέ, στὸ σπῆτι τῆς παντρεμένης ἀδελφῆς σου... Δὲν μπορείς πια νὰ μείνῃς ἐδῶ... Ἐχεῖς ἐκτεθεῖ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Κι' ἔτσι ἀρχισε τὸ μαρτύριο τῆς Μέγκ... Τὸ ταξίδι ὡς τὸ Μπελφὸρ, ὅπου ὁ ἀξιωματικὸς ἐπέστρεψε τὰ τὸσο ἀγαπημένα γραμμάτια... ἡ ἐγκατάστασις στὸ Μπαρζιέ... τὸ σύντομμά των δνείρων, τὸσων ἐλπίδων...

Ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἡ κυρία Χίρη, εἶχε ἐντομεταξὺ λάβει ὁδηγίους ἀπὸ τὸν πατέρα της νὰ τῆς φέρεται πολὺ αὐστηρὰ καὶ νὰ τὴν προσέχῃ διαρκῶς... Ἡ Μέγκ ζοῦσε ἐτσι σὰ φυλακισμένη. Δὲν εἶχε κανέναν γιὰ νὰ λῇ τὸν πόνο της, δὲν εἶχε ἄλλον ἐμπιστο φίλο παρὰ τὸ πιάνο της, τὸ ἀγαπημένο της πιάνο...

Ἐπισκέπτης δὲν πῆγαινε σχεδὸν κανένας. Μερικοὶ γέροι καὶ σχολαστικοὶ μοναχοί... Κάποιος ὅμως ἀπ' αὐτούς, ἕνας ζωγράφος, ἀρχισε ἔφαγα νὰ κιντὰζὶ κάτω παρὰ τὴν Μέγκ.

Μιὰ μέρα, ἡ κ. Χίρη γύρισε στὸ σπῆτι τῆς πολὺ ταραγμένη καὶ εἰπε στὴν ἀδελφὴ τῆς:

—Μέγκ... Ὁ κ. Στάινχελ... —Ποῖς; ὁ ζωγράφος;... ὡτῆς ἡ τσαχανιά μὲ ἦρος ἐκλήρητο. —Ναί... αὐτός... Ζηταί τὸ χέρι σου!...

Ἡ Μέγκ διάτασε στὴν ἀρχή. Ἦταν τόσο νέα, κι' αὐτὸς εἶχε σχεδὸν ἄσπρα μαλλιά. Τῆς ὅμισαν ὅμως τὸ

Μετά τὸ θάνατο ὅμως τοῦ ἱσχυροῦ προστάτη τους, τὸ ζευγάρι ἀρχισε νὰ ζαναγνοῶν τὴν φτώχεια...

Ὑστερ' ἀπὸ τὴ βασιλικὴ ζωὴ πὺν εἶχε κάνει, ἡ Μέγκ ἔπρεπε νὰ ζαναγνοῶν τὴν περαιομένη ζωὴ μὲς φτωχῆς ἀστῆς. Αὐτὸ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀνεχθῇ καὶ ἀρχισε νάπατὰ τὸν ἀντρα της μὲ διαφόρους ἐγνεναδωδους φίλους... Στὸν ἀντρα της—ὁ ὁποῖος κέρδιζε ἐλάχιστα πειὰ ἀπὸ τὴν πούλησι τῶν ἔργων του—ἐξηγοῦσε ὅτι τὰ χρήματα πὺν ἔδδνε τῆς τὰ ἔστελνε κάποια θεία της, κάποια μυστηριώδης θεία «Διλή», ἀπὸ τὸ θάθος τῆς ἐπαρχίας της. Ὁ δισυγχοιμένος ὁ Στάινχελ τὸ πίστεψε... Κι' ἡ πολυτελὴς ζωὴ τους ἐξακολοῦθε...

Ἦσαν στιγμὲς ὅμως πὺν ἡ Μέγκ κυριευόταν ἀπὸ μιὰ μεγάλῃ μελαγχολία... Κόντευε πειὰ νὰ μῆτὸ σὰ σὰντὰ της χρόνια—τὸ φθινόπωρο αὐτὸ μιὰς γυναικῆς... Ὁς πὺν ὅτε λοιπὸν θὰ μποροῦσε νὰ δρῶσκη φίλους;...

Στὶς 30 Μαΐου τοῦ 1909, ἕνα Σάββατο, ἡ κυρία Στάινχελ πῆγε σὲ τὸ σταθμὸ νὰ ὑποδεχθῇ τὴ μητέρα της, τὴν κυρία Ζαπὺ, ἡ ὁποία ἐρχόταν ἀπὸ τὴ μακρινὴ τῆς ἐπαρχιακὴ πόλιν. Ἡ κυρία Ζαπὺ δὲν ἀισθανόταν καλὰ τὸν ἑαυτὸν καὶ τὴν πῆγαινε σὲ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ τὴν ἐξέτασῃ κανένας γιατρός.

Ἡ Μέγκ περιποιήθηκε πολὺ τὴ μητέρα της. Τῆς παρέθεσε ἕνα ἐξαιρετικὸ δείπνο: σούπα καὶ φάρια. Ἡ σούπα ἦταν καθὼς φαίνεται ὑπεροχῇ, μόνον ὅτι ἡ ἴδια τὴν ἐδοκίμασε—ἡ Μέγκ δὲν ἔρωγε ποτὲ σούπα—ὅτι ἡ κόρη τῆς Μάρθα, πὺν ἦταν ἀρρωστη καὶ βροχόταν στὴν ἐξοχή...

Κατὰ τὶς ἐννὴ πῆγαν ὅλοι τους νὰ

Τὸς 30 Μαΐου τοῦ 1909, ἕνα Σάββατο, ἡ κυρία Στάινχελ πῆγε σὲ τὸ σταθμὸ νὰ ὑποδεχθῇ τὴ μητέρα της, τὴν κυρία Ζαπὺ, ἡ ὁποία ἐρχόταν ἀπὸ τὴ μακρινὴ τῆς ἐπαρχιακὴ πόλιν. Ἡ κυρία Ζαπὺ δὲν ἀισθανόταν καλὰ τὸν ἑαυτὸν καὶ τὴν πῆγαινε σὲ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ τὴν ἐξέτασῃ κανένας γιατρός.

Ἡ Μέγκ περιποιήθηκε πολὺ τὴ μητέρα της. Τῆς παρέθεσε ἕνα ἐξαιρετικὸ δείπνο: σούπα καὶ φάρια. Ἡ σούπα ἦταν καθὼς φαίνεται ὑπεροχῇ, μόνον ὅτι ἡ ἴδια τὴν ἐδοκίμασε—ἡ Μέγκ δὲν ἔρωγε ποτὲ σούπα—ὅτι ἡ κόρη τῆς Μάρθα, πὺν ἦταν ἀρρωστη καὶ βροχόταν στὴν ἐξοχή...

Κατὰ τὶς ἐννὴ πῆγαν ὅλοι τους νὰ

Τὸς 30 Μαΐου τοῦ 1909, ἕνα Σάββατο, ἡ κυρία Στάινχελ πῆγε σὲ τὸ σταθμὸ νὰ ὑποδεχθῇ τὴ μητέρα της, τὴν κυρία Ζαπὺ, ἡ ὁποία ἐρχόταν ἀπὸ τὴ μακρινὴ τῆς ἐπαρχιακὴ πόλιν. Ἡ κυρία Ζαπὺ δὲν ἀισθανόταν καλὰ τὸν ἑαυτὸν καὶ τὴν πῆγαινε σὲ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ τὴν ἐξέτασῃ κανένας γιατρός.

Ἡ Μέγκ περιποιήθηκε πολὺ τὴ μητέρα της. Τῆς παρέθεσε ἕνα ἐξαιρετικὸ δείπνο: σούπα καὶ φάρια. Ἡ σούπα ἦταν καθὼς φαίνεται ὑπεροχῇ, μόνον ὅτι ἡ ἴδια τὴν ἐδοκίμασε—ἡ Μέγκ δὲν ἔρωγε ποτὲ σούπα—ὅτι ἡ κόρη τῆς Μάρθα, πὺν ἦταν ἀρρωστη καὶ βροχόταν στὴν ἐξοχή...

Κατὰ τὶς ἐννὴ πῆγαν ὅλοι τους νὰ

κοιμηθῶν. Προηγουμένως ἡ κυρία Στάινχελ ἔκανε λίγο μ.α.σ.α.ξ. στὴ μητέρα της, τὴν κέρσισε κονιάκ γιὰ νὰ τὴν τὸνῶσῃ, καὶ ἀποσύθηκε στὸ δωμάτιο τῆς Μάρθας, γιὰ τὸ δικὸ της τὸ εἶχε παραχωρήσει στὴν κυρία Ζαπὺ.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς 6 καὶ 30' ὁ ὑπὲρτης Ρεμὺ Κουγιάρ ἀκούσε κραυγὲς ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος. Ἐτοξεῖ ἀμέσως νὰ δῇ τί συμβαίνει, καὶ τότε ἀντίκρουσε τὸ ἐξῆς τρομερὸ θῆμα: Ἡ Μέγκ ἦταν δεμένη στὸ κρεβάτι της, φιωμένη, μισοτιγμένη σχεδὸν καὶ βογγοῦσε. Ἡ κυρία Ζαπὺ ἦταν πεσμένη νεκρὴ στὸ κατὰφλι τοῦ γειτονικοῦ δωματίου... Κι' ὁ κ. Στάινχελ ἦταν νεκρὸς κι' αὐτός, κι' ἕνα λεπτὸ χρονὸν τυλιγμένο σφιχτὰ γύρω ἀπὸ τὸ λαμὸ του, μέσα σὲ μπάνιο...

Ἡ περιφημὴ ὑπόθεσι Στάινχελ, πὺν ἀναστάτωσε ἐπὶ τόσα χρόνια τὴν παγκόσμιο κοινὴ γνώμη, ἔχεν ἀρχίσει.

Στὶς τρομαγμένες κραυγὲς τοῦ Ρεμὺ ἔτρεξαν μερικὸι γείτονες, οἱ ὁποῖοι ἐπέπαιναν νὰ εἰδοποιήσουν τὶς ἀρχές, καὶ ἕναν γιατρό, τὸν κ. Λεφέρε.

Ὁ γιατρός ἐπέπαινε νὰ λῖσῃ τὴ δισυγχοιμένη Μέγκ. Παροστήθηκε ὅμως δὲν ἦταν καὶ τόσο σφιχτὰ δεμένη... Τὴν παρατήρησεν αὐτὴ τὴν ἀνακαίνισαν στὸν ἱατροδικαστὴ Κουγιάρ—Συμφέ, ὁ ὁποῖος ἐπιστοποίησε πὺς τὰ σημάδια τῶν σχοινῶν καὶ τῶν κακῶσεων πὺν ὑπῆρχαν στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια τῶν «θνήτων» ἦσαν πλαστά...

Στὸ μεταξὺ ἡ ἀρχὴς ἐξέτασαν τὰ ἄλλα θύματα. Ἡ δισυγχοιμένη κυρία Ζαπὺ φαίνεται πὺς πῆθαν ἀπὸ ἀσφυξία: ἕνα χοιρὸ σπονυγγάρι ἦταν μηχανικὸν «πὺς» στὸ στόμα της. Ὁ δολοφόνος μάλιστα τὸν τῶμηξε μὲ τὴν βαρυστότητα, ὥστε τῆς ἔσπασε ὅλα τὰ μέρη τῆς δυνάμει.

Ὁ κ. Στάινχελ πάλι δολοφονήθηκε κι' αὐτός μὲ τὸν ἴδιον σχεδὸν τρόπο. Τὸ κεφάλι του ἦταν γεμάτον πληγῆς ἀπὸ διάφορα χτυπήματα πὺν τοῦ κατέφερε ὁ δολοφόνος. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν πῆταν, φαίνεται, ἀρετὰ γρήγορα, ὁ δολοφόνος τὸν ἀποτελειώσε πνίγοντάς τον.

Τὰ αἶμα τοῦ ἐγκλήματος; Ἀγνωστα. Πάντως, ὅχι ἡ ληστεία: δὲν εἶχε κλαπεί τίποτ' ἀπὸ τὸ σπῆτι, κανένα σιγῆρι καὶ ντουλάκι δὲν ἔχει παραβιαστεί... Ἡ κοῦζίνα, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀρῶθηκαν τὰ σχοινά, δὲν παρουσίαζε καμμιὰ ἀταξία...

Τέλος, ὅταν ἡ Μέγκ συνήλθε, ἀρχισε νὰ διηγῆται τὴν ἐξῆς παράξενη ἱστορία:

—Εἶχα πέσει στὸ κρεβάτι μου, καὶ μὲ εἶχε πᾶνι ὁ ὕπνος, ὅταν, στὶς δέκα ἀκριβῶς ἐξήγησα νοιώθοντας νὰ μοῦ τυλίγουν τὸ κεφάλι μέσα σὲ μιὰ ἀπεταία. Ἐνὰ δάνασος χεῖρ τότε μὲ ἀρπάζε ἀπὸ τὸ λαμὸ. Ἀρχισαν νὰ μὲ χτυποῦν στὸ κεφάλι. Σὲ λίγο μοῦ δῶσαν τὴν πεταχτὴ, καὶ τότε εἶδα, κοντὰ στὸ κρεβάτι, τρεῖς ἄντρες μὲ γένεια καὶ μιὰ κοκκινὸ ποταλὸ σὺν γυναικί, οἱ ὁποῖοι ἐβρῶ μουσουλμανιστὰς, καὶ οἱ ὁποῖοι φοροῦσαν μακριὰ φορέματα καὶ μπερὰ πλατύγυρα καπέλλα...

—Ποῦ εἶνε τὰ λεφτά; μὲ ρώτησαν. Ἄν μᾶς τὸ μαρτυρήσεις δὲ θὰ σκοτώσουμε ὅτε τὴ μάνα σου ὅτε τὸν σὺγγυρό σου.

Τότε ἐγὼ τοῦ ἔδειξα τὸ ντουλάκι,

ὅπου ὁ ἀντρας μου εἶχε κρύψει μερικὰ χρήματα. Ἐκείνοι ὅμως μὲ φίλωσαν, μ' ἔδεσαν, κι' ἀρχισαν νὰ μὲ χτυποῦν, ὡς ἐστὺν λιποθύμησα...

Ἡ ἀνάκρισις, στὴν ἀρχή, ἔδωσε πῆσι στὶς δεκαῖδες αὐτῆς τῆς κυρίας Στάινχελ.

Ἡ ἀστονμία ἔφαγε τὸν κόσμο γιὰ νάβῃ «τοὺς τρεῖς ἄντρες μὲ τὰ γένεια καὶ τὴν κοκκινωμάλοισα γυναικᾶ», τοῦ κακοῦ ὅμως. Ὅσοι ἐπινεληφθῆσαν ὡς ὑποποί, ἀπέδειξαν τὸ ἀληθὲς, καὶ ἀπελύθησαν ἀμέσως. Κι' ἔτσι ἡ «ὑπόθεσις» οἰχτήκε στὸ χρονὸν-ντοῦλα.

Ἡ κυρία Στάινχελ ὅμως δὲν ἐννοῶσε νὰ καθήσῃ ἡσυχῇ. Παραπονοῖαν στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴν νωθρότητα τῆς ἀνάκρισεως, κατηγοροῦσε διαφόρους γνωστούς της, τοὺς ὑπὲρτες της, ὅλο τὸν κόσμο! Στὸ τέλος κατηγόρησε τὸν ὑπὲρτὴ τῆς Ρεμὺ Κουγιάρ. Ὁ Ρεμὺ συνελήφθη, ἔγινε ἔρευνα στὸ δωματίο του κι' ἐκεῖ ἀνέκα λυφθ ἕνα διαμάντι πὺν εἶχε κλαπεί τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸ διαμάντι ἀπεκάλυψε πράγματι τὸν ἀληθινὸ ἐνοχο. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἦταν ὁ Ρεμὺ, γιὰ τὴν ἀνάκρισις ἀπέδειξε πὺς τὴν ἐπομένη τοῦ ἐγκλήματος πὺν εἶχε γίνῃ ἔρευνα στὸ δωματίο του, τὸ διαμάντι δὲν βρισκόταν ἐκεῖ! Κατὰ συνέπεια τὸ εἶχε τοποθετήσει ὁ δολοφόνος, γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν δισυγχοιμένο ὑπὲρτὴ. Καὶ τὸ μόνον ὁρῶσπον πὺν μποροῦσε νὰ τὸ τοποθετήσῃ ἦταν... ἡ ἴδια ἡ κυρία Στάινχελ!

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ὑπῆρξε τρομερὴ... Οἱ δημοσιογράφοι πολιορκῆσαν τὸ σπῆτι τῆς δολοφόνου, προσπαθώντας νὰ τῆς πᾶρουν συνέντευξιν. Αὐτὴ ἀπεκρίθη καὶ τὸς ἀπάντησεν:

—Θὰ τὰρνηθῶ δια...

Τὴν ἐπομένη, πλῆθος κόσμου μαζεῦθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς δολοφόνου, θέλοντας νὰ τὴν λυσσάρῃ. Καὶ μὲ πολὺν κόπο οἱ ἀστυνομικοὶ κατέσφηναν νὰ τὴ σώσουν, μεταφέροντάς τὴν στὶς φυλακὲς τοῦ Σαιν—Παζάρ.

Ἡ δίκη τῆς συζυγοκτόνου καὶ μητροκτόνου ὑπῆρξε πολὺκορη. Ἡ κυρία Στάινχελ ὅμως διατηροῦσε βλὴ τὴν ὁμορφίαν της κι' ὅλη τὴ νοσηρία της... Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξήγησε πὺς εἶχεν ἀρῶσποιον μὲ νοσηρικὸν τὸν ἀντρα της καὶ τὴ μητέρα της, καὶ πὺς τοὺς δολοφόνους ὕστερα, τὸν μὲν ἀντρα γιὰ νὰ τὸν ἐξφορτωθῇ, τὴν δὲ μητέρα της γιὰ νὰ τὴν κληρονομήσῃ.

Ἀπὸ ὁ δ ε ἰ ξ ε ε ε δ ὡς δὲν ὑπῆρχαν. Κι' ἔτσι οἱ ἐνοχοὶ ἀδῶσαν τὴν κυρία Στάινχελ, ἀλόγῳ ἀμφιβολῶν.

Θέλετε τώρα καὶ τὸν ἐπίλογο; Ἡ Μάρθα, ἡ κόρη τῆς δολοφόνου, ἔγινε καλὸ γόρρα... Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Στάινχελ, ὁχτὸ χρόνια μετὰ τὴν ἀπόφασίν της, παντρεύτηκε τὸν Ροβέρτο Μαρζιν, Κἀμπελ, Σκάρλετ, ἔκτο βαρὼν Ἀμγκλίας, λόρδο καὶ ἰσότημο τῆς Ἀγκλίας!

Τὰ θνεία τῆς, τέλος πάντων, εἶχαν πραγματοποιηθῇ...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολότως ἐκατοστηρικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἶδους καὶ πάσης γλώσσης κι' ἀλλογενεῖς βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οἰκογένεια», Δέκα 7, Ἀθήνας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

Τ' ἀρώματα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἡ κατὰχρησις τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων. Ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀρωμάτων στὸν ὀργανισμό μας. Τὰ ἴδια καὶ οἱ ἄνθρωποι. Περιεργὰ φαινόμενα ἐπιδράσεως τῶν ἀρωμάτων. Ἡ θεραπεία τῶν νευρασθενῶν. Τὸ πάθημα μιᾶς νεαρῆς Παριζιάνας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ μυθολογία ἀναφέρει ὅτι τὸ πρῶτο ἀρώμα ἐπενόησε καὶ τὸ κατασκευάσε ἡ Θεὰ τῆς Ὀμορφιάς, ἡ Ἀφροδίτη, ἡ ὁποία μὲ μιὰ σταγόνα τοῦ αἵματός της καὶ μ' ἕνα φύλιν πὺν ἔδωσε στὸ γυῖό της, τὸν Ἐρωτα, ἕνα ν' ἀνθίσῃ τὸ πρῶτο μωσχοδόλη μένο τριαντάφυλλο.

Τὸ βέβαιον πάντως εἶνε ὅτι τ' ἀρώματα ἦσαν γνωστὰ πρὸς ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους. Ἡ Βίβλος, π.χ., ἀναφέρει πὺς, ὅταν ὁ Ἰωσήφ πωλήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του, μετεφέρθη στὴν Αἴγυπτον ἀπὸ εὐπόρους ἀρωμάτων. Ἐπίσης ἡ Βίβλος ἀναφέρει καὶ μιὰ συνταγὴ κατεσκευῆς ἀρωμάτων, τὴν ὁποία—ὡς γράφει—ἔδωσε ὁ ἴδιος Ἰσραὴλ στὸν Μωσῆ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΧΩΡΙΣ άλλο, αυτό που άκουσε ο Ουάτερς από τον έπαινό του κόμητος ήταν τρυφερό, γιατί έβγαλε ένα επιφωνημα απειπσίας, κλονίστηκε και λιποθύησε μες στα χέρια του.

IV

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Αφάρσαμε τον νεαρό πρίγκιπα Μαργιάν και τους δυο κινούργιους του φίλους, το Ζαν-Πωλ και το Φρίτζ, διευθυνόμενος προς το ανάκτορο του κόμητος Σπάντα. Μόλις έφτασαν εκεί, ο πρίγκιπ ζήτησε να ιδεί αμέσως τον κόμητα. Ο τελευταίος τον δέχτηκε πρόθυμα κι οι δυο αυτοί ευγενείς, μόλις έμειναν μόνοι κυτάχησαν με μια αδόκητη κι αμοιβαία συμπόθεια.

—Πρίγκιπ—είπε πρώτος ο άρχων Σπάντα—είμαι ευτυχής που σας γνωρίζω... Εξώω καλά πόσο ένδοξος ήταν ο πατέρας σας... αλλά βλέπω από το ύφος σας ότι θα τον περάσετε μια μέρα στη δόξα...

—Κόμη—απάντησε ο νεαρός Γάλλος αριστοκράτης, κοκκινίζοντας από ευχαρίστηση—στην πατρίδα μου λένε: «γενναίος σαν το σπαθί του» άμα θέλουν να ευχαριστήσουν έναν άντρα μεγαλόψυχο και ήπιο... Ο χαρακτήρας αυτός ταιριάζει σε σας περισσότερο από κάθε άλλον.

—Ευχαριστώ, παιδί μου, είπε ο κόμης, ευχαριστημένος με τη σειρά του για το λεπτό αυτό κομπλιμέντο. Επιπρόσθετό μου να σας λέω απαιδιόχως και διαβεβαιώ με όπως θέλετε.

—Σας ευχαριστώ, κόμη, είπε ο Ροβέρτος. Και τώρα θα σας πω γιατί ήρθα απόψε τόσο αργά στο ανάκτορό σας και γιατί δεν ανέλαβα την επίσκεψή μου για αύριο... Κόμη, έχω μου από το Παλέρνο... Είδα την Αδελφή Μεγαλειότητα τη βασίλισσα... Έρχομαι εκ μέρους της!

—Εκ μέρους της Μεγαλειότητάς;...—πράγματι ο κόμης, ο οποίος άρχισε να τρέμει τόσο, ώστε αναγκάστηκε να καθίσει. Συγχωρήσατέ με, πρίγκιπ... Η ταραχή μου αυτή θα σας φαίνεται αλλόκοτη...

Ο Ροβέρτος δεν απάντησε. Έβγαλε από τη ζώνη του, όπου είχε κρυμμένη την επιστολή της βασίλισσας Μαρίας.

—Επιστολή δική της!...—Επιστολή της βασίλισσας!...—πράγματι ο Σπάντα. Ο! να είστε ευλογημένο, παιδί μου!... Μου φέρνετε μια τόσο μεγάλη χαρά!... Τη μένη που ένοιωπα εδώ και δώδεκα χρόνια... μια χαρά που ξεπερνάει όλα μου τα όνειρα!...

Και, παρασυρόμενος από τον ζωτα του, φίλησε παραφορα την επιστολή της βασίλισσας.

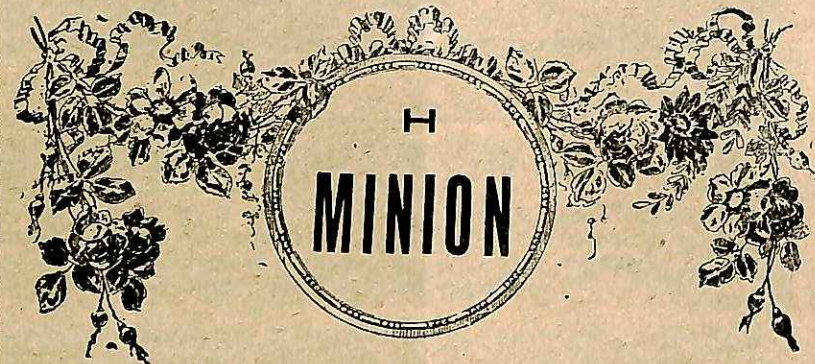
—Πρίγκιπ—είπε κατόπιν μελαγχολικά—μάθατε αυτή τη στιγμή το μυστικό της ζωής μου!

—Εξώω μονάχα ότι υποφέρατε, κόμη... ότι θα υποφέρατε χωρίς άλλο και στο μέλλον κι ότι είστε ο πιο άφοσιωμένος, ο πιο εγγενής κι ο πιο δυστυχισμένος των εραστών!... Σας λυπούνται και σας θυμίζουν...

Ο κόμης έσπρε στο Ροβέρτο ένα βέβηλο ύποπτο, εγγνωσμένο, έν' απ' αυτά τα βλέμματα που δέ-

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

νουν για πάντα δυο άντρες, τον έναν με τον άλλο. Έπειτα, με μια κινήσι λογή, άποσφράγισε την επιστολή και άρχισε να τη διαβάζει.

—Ο!—φώναξε έξωρα—ξανανενιέμαι!... Τώρα, έχω επιτέλους ένα σκοπό στη ζωή μου!... Πρίγκιπ, πρέπει τώρα ν' αναπαυήστε γιατί θα είστε κατάκοπος απ' το ταξίδι σας. Αύριο το πρωί, θα διαβάσετε την επιστολή της βασίλισσας!... Οθω να τη διαβάσετε, γιατί εν' ανάγκη να τα μάθετε όλα, γιατί θα χρειαστεί τη συνδρομή σας και γιατί τέλος μια περικοπή της επιστολής αυτής σας άπορά και σά... Όσο για μένα, θα περάσω τη νύχτα μου μελετώντας τις διαταγές της βασίλισσας μου...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο κόμης γέμισε ένα κορδόνι. Παρουσίαστηκε αμέσως ο αλτάργις του, τον οποίο έδωσε διαταγή για την 'κατάσταση του πρίγκιπας και της ακολουθίας του. Ο οποίος άκουσε τον κόμη και τον Ζαν-Πωλ κι ο Φρίτζ.

Την άλλη μέρα το πρωί ο πρίγκιπ Ροβέρτος ντύθηκε διασημά και πήγε στα διαμερίσματα του κόμητος, τον οποίο έβρισε με τα μάτια κίτρινα από την άρνηση... ή από τα δάκρυα.

—Σας περιμενα!—είπε ο κόμης, καθήσας, νεαρό μου φίλε... Έχουμε μεγάλη και σοβαρή συζήτηση να κάνουμε... Μα πριν απ' όλα, πρέπει να διαβάσετε τι μου γράφει η Αδελφή Μεγαλειότητα.

Έκείνη τη στιγμή όμως ο αλτάργις του κόμητος εισήλθε και έστάθηκε μπροστά του, όπου βρισκόταν ο κόμης, και τον κάλεσε να πάει με τη βασιλική σφραγίδα.

—Ιδοί—είπε—το ένταλμα του βασιλέως!...—Εχουν αποσταλείσει το δόγμα και το παλίτι σας και θέλουν να μπουδ μένα.

Ο κόμης έγινε πελιδνός.

Ο στρατιώτης που φύλαγε στην είσοδο της πόλεως θέλησε να τον σταματήσει.

—Προδοθήκαμε!—φώναξε.

Συγχρόνως άρπαξε την επιστολή της βασίλισσας, τη φίλησε για τελευταία φορά τρελλά, και, ρίχνοντάς την στο βάθος του τζακιού, της έβαλε φωτιά... Σε λίγα λεπτά είχε άποσφραγιστεί... Ο Ροβέρτος, κατάπληκτος, δεν είχε κινήσει καθόλου απ' τη θέση του.

—Εξώω!—είπε—η πόρτα της αίθουσας άνοιξε απότομα και φάνηκε ο αντιβασιλέας πλημμελής απ' τους συμβατοφύλακες του βασιλέως. Συγχρόνως δυο άντρες μπήκαν μέσα: ο ένας ήταν αξιωματικός των αλλεπαρτιέων κι ο άλλος ο λαϊκός αντιπρόσωπος της Γερσίας. Έξέτασεως Μαργκόρις, πρόσωπο παντοδύναμο και τρομερό. Σ' ένα νεύμα του αξιωματικού, οχτώ στρατιώτες περιστοιχισαν τον κόμητα Σπάντα.

—Ο!—είπε αίσχος! φώναξε με πόνο ο Ροβέρτος ντε Μαργιάν. Ας άνωρθώμε, κόμη... Έχουμε άδεια τα σπαθιά μας!...

—Κάθε αντίστασι είναι περιττή!—φώναξε ο αξιωματικός!...

Και, γυρίζοντας προς τον κόμητα, είπε:

—Υψηλότατε, δεν θα με αναγκάσετε να χρησιμοποιήσω βία.

—Εχει δική!—είπε ο Σπάντα. Βάλε το σπαθί σου στη θήκη του, άρχοντά μου παιδί... Οι κύριοι αυτοί θα μας εξηγήσουν από πότε άρχισε να παραβιάζεται στη Νεάπολι το σύγχρονο άσυλο των πολιτών...

Ο Τερεζέταστος κλειστός άμάξι, μέσα στο οποίο κάθισε δίπλα του ο Μαργκόρις. Το άμάξι αυτό ξεκίνησε, καλπάζοντας και διέσχισε σε λίγο τις πύλες της πόλεως. Όταν στάθηκε, κατέβησαν τον κόμητα Σπάντα, ο οποίος, προς μεγάλην του έκπληξη, είδε ότι βρισκόταν μπροστά σε μια έπαυλη. Εκεί, ο Μαργκόρις τον παρακάλεσε μ' ευγένεια να μπει μέσα. Τρεις αστυνομικοί ντυμένοι με πολιτικά τον περιμεναν σφίγγοντας τα πιστόλια τους μέσ' στις στέπες τους. Ο Σπάντα χμογύλασε περιφρονητικά και απήχε μέσ' α. Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκόταν κλεισμένος μέσα σ' ένα απ' τα δωμάτια της έπαυλης.

Στο δρόμο όμως ο Μαργκόρις δεν είχε προλάβει, ποιος είχε παρακολουθήσει από μακριά το άμάξι κι ο όποιος, όταν είδε να σταματά η μεγάλη του έκπληξη, είδε ότι βρισκόταν μπροστά στη βίλλα Ξαναγύρισε και πάχοντα.

—Οραία!...—Οραία! μουμύρισε ο άγνωστος ίππεύς. Τη βίλλα αυτή την έδω καλώς... Έδώ μάς έφερε ο Λουίτζι και μάς παρουσίασε στη Μαλ-

—Θά σάς άκολουθήσω—απάντησε ο Σπάντα με μια επικίνδυνη γαλήνη. Μά πέστε στο βασιλέα σας ότι παίξει ένα πολύ επικίνδυνο παιχνίδι... Η προσβολή που μου κάνει αυτή τη στιγμή άπευδύνεται προς όλους τους άρχοντας της Νεαπόλεως και ειδικά βέβαιος ότι δεν θα την άνεχθώ!...

Ο Μαργκόρις χμογύλασε και υποκλίθηκε πάλι.

—Κόμης άξιωματικό, διέταξε, έρευνήσατε το παλάτι... Έρευνήσατέ το άκόλντρο. Όχτω άνδρες άς έρθουν μαζί μου για να συνοδεύσουν τον κ. κόμητα Σπάντα. Όσο για σάς, Υψηλότατε—άποσφραξε, άπευδύνόμενος προς τον πρίγκιπα ντε Μαργιάν—έχετε τριών ημερών προθεσμία για να φύγετε απ' το βασιλείο της Νεαπόλεως... Όταν περάσει η προθεσμία αυτή, ο αναγκαστούμε να σας συλλάβουμε, μολονότι θα δυσχεστήσουμε την αλή των Βερσαλλιών. Φύγετε λοιπόν άμέσως και Ξαναγυρίστε στη Γαλλία!... Διαταγή του βασιλέως!

—Χαίρε, κόμη!—είπε ο πρίγκιπ, απλώνοντας τα χέρια του προς τον Σπάντα, ο οποίος τον έβρισε μέσ' στην άγκαλιά του και συγχρόνως του ψιθύρισε:

—Προστατεύσατέ την!... Σώσατέ την!...

—Είμαι έτοιμος να πεθάνω γι' αυτή, απάντησε με σιγανή φωνή ο Ροβέρτος.

—Εμπρός!... Ας ξεκινήμε!—διέταξε ο Τερεζέταστος.

Μια άκατανίκητη άγωνία έσφιξε την καρδιά του Ροβέρτου, όταν είδε τον κόμητα ν' άκολουθεί τους συμβατοφύλακες του βασιλέως.

Κάτω στο διάδρομο τον έβλεπαν σ' ένα κλειστό άμάξι, μέσα στο οποίο κάθισε δίπλα του ο Μαργκόρις. Το άμάξι αυτό ξεκίνησε, καλπάζοντας και διέσχισε σε λίγο τις πύλες της πόλεως. Όταν στάθηκε, κατέβησαν τον κόμητα Σπάντα, ο οποίος, προς μεγάλην του έκπληξη, είδε ότι βρισκόταν μπροστά σε μια έπαυλη. Εκεί, ο Μαργκόρις τον παρακάλεσε μ' ευγένεια να μπει μέσα. Τρεις αστυνομικοί ντυμένοι με πολιτικά τον περιμεναν σφίγγοντας τα πιστόλια τους μέσ' στις στέπες τους. Ο Σπάντα χμογύλασε περιφρονητικά και απήχε μέσ' α. Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκόταν κλεισμένος μέσα σ' ένα απ' τα δωμάτια της έπαυλης.

Στο δρόμο όμως ο Μαργκόρις δεν είχε προλάβει, ποιος είχε παρακολουθήσει από μακριά το άμάξι κι ο όποιος, όταν είδε να σταματά η μεγάλη του έκπληξη, είδε ότι βρισκόταν μπροστά στη βίλλα Ξαναγύρισε και πάχοντα.

—Οραία!...—Οραία! μουμύρισε ο άγνωστος ίππεύς. Τη βίλλα αυτή την έδω καλώς... Έδώ μάς έφερε ο Λουίτζι και μάς παρουσίασε στη Μαλ-

—Οραία!...—Οραία! μουμύρισε ο άγνωστος ίππεύς. Τη βίλλα αυτή την έδω καλώς... Έδώ μάς έφερε ο Λουίτζι και μάς παρουσίασε στη Μαλ-

—Οραία!...—Οραία! μουμύρισε ο άγνωστος ίππεύς. Τη βίλλα αυτή την έδω καλώς... Έδώ μάς έφερε ο Λουίτζι και μάς παρουσίασε στη Μαλ-

φίερα... Όλα πάνε καλά...

Στην είσοδο της πόλεως, ο στρατιώτης που φύλαγε εκεί θέλησε να τον σταματήσει, μα εκείνος του είπε πως άνηχε στην άκολουθία του Τερεζέταστος κι έτσι μπόρεσε να Ξαναγυρίσει άνευδύλκτος στη Νεάπολι.

Ο ίππεύς αυτός ήταν ο Φρίτζ, ο οποίος, όταν είδε πως το μέγαρο του κόμητος Σπάντα είχε κατακλυστεί από τους αστυφύλακες, έφυγε μαζί με τον Ζαν-Πωλ από τα κεραμύδια. Έτσι κατόρθωσε να φτάσει σ' ένα ξενοδοχείο που βρισκόταν ακριβώς άπέναντι στο παλάτι του κόμητος. Εκεί, νοίκιασε ένα άμάξι κι έν' άλλο γο κι έφυγε πίσω απ' το άμάξι, μέσα στο οποίο μετέφεραν τον κόμητα.

Όταν Ξαναγύρισε, έβρισε από δυο άφες, το πρώτο πρόσωπο που συνάντησε μπροστά στο πανδοχείο, ήταν ο πρίγκιπ ντε Μαργιάν.

—Εξώω που βρισκόσαι ο κόμης!—φώναξε, βλέποντάς τον.

—Εσού!... Είμαι δυνατόν!...—απάντησε ο Ροβέρτος, κατάπληκτος.

Ο Φρίτζ του διηγήθηκε τότε με δυο λόγια και με σιγανή φωνή τι είγε δει προ όλίου.

—Εμπιστευθήτε σε μένα, κύριε, είπα... Θα κάνω ό,τι μπορώ για να φανώ χρήσιμος στον κόμητα Σπάντα. Μά, αν θέλετε να μ' άκούσετε, πρέπει να φύγετε απ' τη Νεάπολι το ταχύτερο.

—Αυτό σκοπεύω να κάνω κι εγώ, του απάντησε ο Ροβέρτος. Θα πάω στο Παλέρνο. Πρέπει η βασίλισσα να πληροφορηθεί τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν εδώ... Μα πώς στο δωμάτιό σου για να μιλήσουμε καλύτερα...

—Έπειτα από μερικά ές στιγμές έμπηκαν μέσα στο ξενοδοχείο, στη μεγάλη αίθουσα του οποίου βρισκόταν ένας όμιλος από τρεις ταξιδιώτες. Ο ένας απ' αυτούς εκόπτεσε με τόση προσοχή το Φρίτζ, ώστε ο πρίγκιπ έτοιμάστηκε να του ζητήσει εξήγησεις... Μα την ίδια στιγμή, ο Φρίτζ, γυρίζοντας πίσω, άναγνώρισε τον ταξιδιώτη κι έβγαλε μια κραυγή ευχαρίστησης έκπληξη.

—Κύριε Λαέρτη! φώναξε.

—Φρίτζ! του απάντησε ο Λαέρτης, γιατί αυτός πρόγματι ήταν. —Ω! αυτός τους είπα ότι επί του παρόντος θα έμενε μαζί με τον Ζαν-Πωλ στη Νεάπολι κι ότι, έπειτα από μερικές ημέρες, θα πήγαινε να τους συναντήσει. Έτσι θα προσπαθούσε να φανή χρήσιμος στον κόμητα Σπάντα και να επέλθει συγγένεια από κοντά τη Μαλφίερα.

Μετά τη σύσκεψη αυτή, ο Λαέρτης βγήκε έξω και κατέθηκε στην προκυαία για να βοηθ κανένα πλοίο. Στο τέλος συνεννοήθηκε με τον πλοίαρχο μιας γαλέρας, ο οποίος δέχτηκε να φύγει για το Παλέρνο, αντί ενός ορισμένου χρηματικού ποσού, το οποίο θα του μετρούσαν κατά την άρα της αναχώρησης.

Και ο Λαέρτης, με μερικά λόγια, άναγνώρισε

στο Φρίτζ το σχέδιο το οποίο είχε καταστρώσει μαζί με το Γουλιέλμο Μάιστερ και το βαρόνο ντε Ρουβέιν για να καταστήσουν τη Μαλφίερα άνιχνη πεία να σκοπίζει γύρω τους το θάνατο και την καταστροφή.

—Ο! φώναξε τότε ο Φρίτζ κατασπινόμενος, άσφαλώς η Θεία Πρόνοια τά έφερε έτσι, ώστε να συναντηθώμε... Θέλετε να πείτε στους φίλους σας ότι έπιθυμώ να τους γνωρίσω με τον γοητευτικό αυτό νεο, ο οποίος στέκεται αυτή τη στιγμή κοντά στο τζάκι. Είλε η Α.Υ. ο πρίγκιπ ντε Μαργιάν...

—Είλε Γάλλος!... Συμπαισιώτης μου!... φώναξε ο Γουλιέλμος.

Τότε ο Φρίτζ διευδύνθηκε προς τον πρίγκιπα και με δυο λόγια του είπα τι συνέβαινε. Άμέσως ο Ροβέρτος πλησίασε το Γουλιέλμο και τους φίλους του, τους χαιρέτησε με χάρη και τους είπα:

—Κύριοι, σάς στέλνει ο Θεός!...Θά μου κάνετε την τιμή να μ' άκολουθήσετε ως την κάμαρά μου!... Έκεί θα σκεφτούμε όλοι μαζί αν μπορούμε να συνενώσουμε τις προσπάθειές μας σ' ένα κοινό άδω.

Οι τρεις φίλοι, γοητευμένοι άμέσως από το νεαρό πρίγκιπα, υποκλίθηκαν σιωπηλά και τον άκολουθήσαν.

Μέσ' στο δωμάτιο του πρίγκιπας ντε Μαργιάν έπακολούθησε μια μακροά σύσκεψη, κατά τη διάρκεια της οποίας οι γενναίοι κι ευγενείς αυτοί νέοι εξέθεσαν αμοιβαίως τα σχέδιά τους και έκαναν μια καλύτερη γνωριμία μεταξύ τους, ή οποία έωλεσε σε λίγο να μεταβληθεί στην πιο στενή φίλη.

Το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξαν ήταν ότι έπρεπε πρωτίστως να σώσουν τη βασίλισσα Μαρία από την έκδραση της Μαλφίερας. Ο Γουλιέλμος Μάιστερ, ο βαρόνος ντε Ρουβέιν κι ο Λαέρτης, δεν ήσαν καθόλου τη βασίλισσα Μαρία. Μα ο πρίγκιπ ντε Μαργιάν τους την περιέγραψε με τόση εύλογια, ώστε τους έκανε να την άγαπήσουν κι αυτοί και ν' άποφασίσουν να φύγουν, το ίδιο βράδυ κίοντες για το Παλέρνο. Όσο για το Φρίτζ, αυτός τους είπα ότι επί του παρόντος θα έμενε μαζί με τον Ζαν-Πωλ στη Νεάπολι κι ότι, έπειτα από μερικές ημέρες, θα πήγαινε να τους συναντήσει. Έτσι θα προσπαθούσε να φανή χρήσιμος στον κόμητα Σπάντα και να επέλθει συγγένεια από κοντά τη Μαλφίερα.

Μετά τη σύσκεψη αυτή, ο Λαέρτης βγήκε έξω και κατέθηκε στην προκυαία για να βοηθ κανένα πλοίο. Στο τέλος συνεννοήθηκε με τον πλοίαρχο μιας γαλέρας, ο οποίος δέχτηκε να φύγει για το Παλέρνο, αντί ενός ορισμένου χρηματικού ποσού, το οποίο θα του μετρούσαν κατά την άρα της αναχώρησης.

Και ο Λαέρτης, με μερικά λόγια, άναγνώρισε

στο Φρίτζ το σχέδιο το οποίο είχε καταστρώσει μαζί με το Γουλιέλμο Μάιστερ και το βαρόνο ντε Ρουβέιν για να καταστήσουν τη Μαλφίερα άνιχνη πεία να σκοπίζει γύρω τους το θάνατο και την καταστροφή.

—Ο! φώναξε τότε ο Φρίτζ κατασπινόμενος, άσφαλώς η Θεία Πρόνοια τά έφερε έτσι, ώστε να συναντηθώμε... Θέλετε να πείτε στους φίλους σας ότι έπιθυμώ να τους γνωρίσω με τον γοητευτικό αυτό νεο, ο οποίος στέκεται αυτή τη στιγμή κοντά στο τζάκι. Είλε η Α.Υ. ο πρίγκιπ ντε Μαργιάν...

—Είλε Γάλλος!... Συμπαισιώτης μου!... φώναξε ο Γουλιέλμος.

Τότε ο Φρίτζ διευδύνθηκε προς τον πρίγκιπα και με δυο λόγια του είπα τι συνέβαινε. Άμέσως ο Ροβέρτος πλησίασε το Γουλιέλμο και τους φίλους του, τους χαιρέτησε με χάρη και τους είπα:

—Κύριοι, σάς στέλνει ο Θεός!...Θά μου κάνετε την τιμή να μ' άκολουθήσετε ως την κάμαρά μου!... Έκεί θα σκεφτούμε όλοι μαζί αν μπορούμε να συνενώσουμε τις προσπάθειές μας σ' ένα κοινό άδω.

Οι τρεις φίλοι, γοητευμένοι άμέσως από το νεαρό πρίγκιπα, υποκλίθηκαν σιωπηλά και τον άκολουθήσαν.

Μέσ' στο δωμάτιο του πρίγκιπας ντε Μαργιάν έπακολούθησε μια μακροά σύσκεψη, κατά τη διάρκεια της οποίας οι γενναίοι κι ευγενείς αυτοί νέοι εξέθεσαν αμοιβαίως τα σχέδιά τους και έκαναν μια καλύτερη γνωριμία μεταξύ τους, ή οποία έωλεσε σε λίγο να μεταβληθεί στην πιο στενή φίλη.

Το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξαν ήταν ότι έπρεπε πρωτίστως να σώσουν τη βασίλισσα Μαρία από την έκδραση της Μαλφίερας. Ο Γουλιέλμος Μάιστερ, ο βαρόνος ντε Ρουβέιν κι ο Λαέρτης, δεν ήσαν καθόλου τη βασίλισσα Μαρία. Μα ο πρίγκιπ ντε Μαργιάν τους την περιέγραψε με τόση εύλογια, ώστε τους έκανε να την άγαπήσουν κι αυτοί και ν' άποφασίσουν να φύγουν, το ίδιο βράδυ κίοντες για το Παλέρνο. Όσο για το Φρίτζ, αυτός τους είπα ότι επί του παρόντος θα έμενε μαζί με τον Ζαν-Πωλ στη Νεάπολι κι ότι, έπειτα από μερικές ημέρες, θα πήγαινε να τους συναντήσει. Έτσι θα προσπαθούσε να φανή χρήσιμος στον κόμητα Σπάντα και να επέλθει συγγένεια από κοντά τη Μαλφίερα.

Μετά τη σύσκεψη αυτή, ο Λαέρτης βγήκε έξω και κατέθηκε στην προκυαία για να βοηθ κανένα πλοίο. Στο τέλος συνεννοήθηκε με τον πλοίαρχο μιας γαλέρας, ο οποίος δέχτηκε να φύγει για το Παλέρνο, αντί ενός ορισμένου χρηματικού ποσού, το οποίο θα του μετρούσαν κατά την άρα της αναχώρησης.

Και ο Λαέρτης, με μερικά λόγια, άναγνώρισε

στο Φρίτζ το σχέδιο το οποίο είχε καταστρώσει μαζί με το Γουλιέλμο Μάιστερ και το βαρόνο ντε Ρουβέιν για να καταστήσουν τη Μαλφίερα άνιχνη πεία να σκοπίζει γύρω τους το θάνατο και την καταστροφή.

—Ο! φώναξε τότε ο Φρίτζ κατασπινόμενος, άσφαλώς η Θεία Πρόνοια τά έφερε έτσι, ώστε να συναντηθώμε... Θέλετε να πείτε στους φίλους σας ότι έπιθυμώ να τους γνωρίσω με τον γοητευτικό αυτό νεο, ο οποίος στέκεται αυτή τη στιγμή κοντά στο τζάκι. Είλε η Α.Υ. ο πρίγκιπ ντε Μαργιάν...

—Είλε Γάλλος!... Συμπαισιώτης μου!... φώναξε ο Γουλιέλμος.

Τότε ο Φρίτζ διευδύνθηκε προς τον πρίγκιπα και με δυο λόγια του είπα τι συνέβαινε. Άμέσως ο Ροβέρτος πλησίασε το Γουλιέλμο και τους φίλους του, τους χαιρέτησε με χάρη και τους είπα:

—Κύριοι, σάς στέλνει ο Θεός!...Θά μου κάνετε την τιμή να μ' άκολουθήσετε ως την κάμαρά μου!... Έκεί θα σκεφτούμε όλοι μαζί αν μπορούμε να συνενώσουμε τις προσπάθειές μας σ' ένα κοινό άδω.

Οι τρεις φίλοι, γοητευμένοι άμέσως από το νεαρό πρίγκιπα, υποκλίθηκαν σιωπηλά και τον άκολουθήσαν.

Μέσ' στο δωμάτιο του πρίγκιπας ντε Μαργιάν έπακολούθησε μια μακροά σύσκεψη, κατά τη διάρκεια της οποίας οι γενναίοι κι ευγενείς αυτοί νέοι εξέθεσαν αμοιβαίως τα σχέδιά τους και έκαναν μια καλύτερη γνωριμία μεταξύ τους, ή οποία έωλεσε σε λίγο να μεταβληθεί στην πιο στενή φίλη.

Το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξαν ήταν ότι έπρεπε πρωτίστως να σώσουν τη βασίλισσα Μαρία από την έκδραση της Μαλφίερας. Ο Γουλιέλμος Μάιστερ, ο βαρόνος ντε Ρουβέιν κι ο Λαέρτης, δεν ήσαν καθόλου τη βασίλισσα Μαρία. Μα ο πρίγκιπ ντε Μαργιάν τους την περιέγραψε με τόση εύλογια, ώστε τους έκανε να την άγαπήσουν κι αυτοί και ν' άποφασίσουν να φύγουν, το ίδιο βράδυ κίοντες για το Παλέρνο. Όσο για το Φρίτζ, αυτός τους είπα ότι επί του παρόντος θα έμενε μαζί με τον Ζαν-Πωλ στη Νεάπολι κι ότι, έπειτα από μερικές ημέρες, θα πήγαινε να τους συναντήσει. Έτσι θα προσπαθούσε να φανή χρήσιμος στον κόμητα Σπάντα και να επέλθει συγγένεια από κοντά τη Μαλφίερα.

Μετά τη σύσκεψη αυτή, ο Λαέρτης βγήκε έξω και κατέθηκε στην προκυαία για να βοηθ κανένα πλοίο. Στο τέλος συνεννοήθηκε με τον πλοίαρχο μιας γαλέρας, ο οποίος δέχτηκε να φύγει για το Παλέρνο, αντί ενός ορισμένου χρηματικού ποσού, το οποίο θα του μετρούσαν κατά την άρα της αναχώρησης.

Και ο Λαέρτης, με μερικά λόγια, άναγνώρισε

στο Φρίτζ το σχέδιο το οποίο είχε καταστρώσει μαζί με το Γουλιέλμο Μάιστερ και το βαρόνο ντε Ρουβέιν για να καταστήσουν τη Μαλφίερα άνιχνη πεία να σκοπίζει γύρω τους το θάνατο και την καταστροφή.

—Ο! φώναξε τότε ο Φρίτζ κατασπινόμενος, άσφαλώς η Θεία Πρόνοια τά έφερε έτσι, ώστε να συναντηθώμε... Θέλετε να πείτε στους φίλους σας ότι έπιθυμώ να τους γνωρίσω με τον γοητευτικό αυτό νεο, ο οποίος στέκεται αυτή τη στιγμή κοντά στο τζάκι. Είλε η Α.Υ. ο πρίγκιπ ντε Μαργιάν...

—Είλε Γάλλος!... Συμπαισιώτης μου!... φώναξε ο Γουλιέλμος.

Τότε ο Φρίτζ διευδύνθηκε προς τον πρίγκιπα και με δυο λόγια του είπα τι συνέβαινε. Άμέσως ο Ροβέρτος πλησίασε το Γουλιέλμο και τους φίλους του, τους χαιρέτησε με χάρη και τους είπα:

—Κύριοι, σάς στέλνει ο Θεός!...Θά μου κάνετε την τιμή να μ' άκολουθήσετε ως την κάμαρά μου!... Έκεί θα σκεφτούμε όλοι μαζί αν μπορούμε να συνενώσουμε τις προσπάθειές μας σ' ένα κοινό άδω.

Οι τρεις φίλοι, γοητευμένοι άμέσως από το νεαρό πρίγκιπα, υποκλίθηκαν σιωπηλά και τον άκολουθήσαν.

Μέσ' στο δωμάτιο του πρίγκιπας ντε Μαργιάν έπακολούθησε μια μακροά σύσκεψη, κατά τη διάρκεια της οποίας οι γενναίοι κι ευγενείς αυτοί νέοι εξέθεσαν αμοιβαίως τα σχέδιά τους και έκαναν μια καλύτερη γνωριμία μεταξύ τους, ή οποία έωλεσε σε λίγο να μεταβληθεί στην πιο στενή φίλη.

Το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξαν ήταν ότι έπρεπε πρωτίστως να σώσουν τη βασίλισσα Μαρία από την έκδραση της Μαλφίερας. Ο Γουλιέλμος Μάιστερ, ο βαρόνος ντε Ρουβέιν κι ο Λαέρτης, δεν ήσαν καθόλου τη βασίλισσα Μαρία. Μα ο πρίγκιπ ντε Μαργιάν τους την περιέγραψε με τόση εύλογια, ώστε τους έκανε να την άγαπήσουν κι αυτοί και ν' άποφασίσουν να φύγουν, το ίδιο βράδυ κίοντες για το Παλέρνο. Όσο για το Φρίτζ, αυτός τους είπα ότι επί του παρόντος θα έμενε μαζί με τον Ζαν-Πωλ στη Νεάπολι κι ότι, έπειτα από μερικές ημέρες, θα πήγαινε να τους συναντήσει. Έτσι θα προσπαθούσε να φανή χρήσιμος στον κόμητα Σπάντα και να επέλθει συγγένεια από κοντά τη Μαλφίερα.

Μετά τη σύσκεψη αυτή, ο Λαέρτης βγήκε έξω και κατέθηκε στην προκυαία για να βοηθ κανένα πλοίο. Στο τέλος συνεννοήθηκε με τον πλοίαρχο μιας γαλέρας, ο οποίος δέχτηκε να φύγει για το Παλέρνο, αντί ενός ορισμένου χρηματικού ποσού, το οποίο θα του μετρούσαν κατά την άρα της αναχώρησης.

Και ο Λαέρτης, με μερικά λόγια, άναγνώρισε

στο Φρίτζ το σχέδιο το οποίο είχε καταστρώσει μαζί με το Γουλιέλμο Μάιστερ και το βαρόνο ντε Ρουβέιν για να καταστήσουν τη Μαλφίερα άνιχνη πεία να σκοπίζει γύρω τους το θάνατο και την καταστροφή.

—Ο! φώναξε τότε ο Φρίτζ κατασπινόμενος, άσφαλώς η Θεία Πρόνοια τά έφερε έτσι, ώστε να συναντηθώμε... Θέλετε να πείτε στους φίλους σας ότι έπιθυμώ να τους γνωρίσω με τον γοητευτικό αυτό νεο, ο οποίος στέκεται αυτή τη στιγμή κοντά στο τζάκι. Είλε η Α.Υ. ο πρίγκιπ ντε Μαργιάν...

—Είλε Γάλλος!... Συμπαισιώτης μου!... φώναξε ο Γουλιέλ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΑΚΡΥΑ άντη, χόρσαν τα βελόνια των κοπαδιών, ή φλογέρες των θοσκών, το γλυκό μουρμουρητό του γεμίστρου...

Μιά κανονόγια ζωή πλημυρίζε την καθαρή και θαυμάσια αμύσφαιρα, που ήταν γεμάτη από ακαθόριστες και φευγαλέες εσώδεες...

Μέσ' στην ψυχή όμως της 'Αλφονσίνας, όλες αυτές ή ωμορφίες που αντίκρουζαν τα μάτια της, έβρισκαν μια πολύ πένθιμη και μελαγχολική απήχυσή... Ένωσινθε την άγωνία να τη σπύγγη, γιατί ήξερε τώρα πως θα πεθάνει μέσα σ' αυτή τη μεγάλη χαρά, μέσ' στη λυπηρή αυτή γιορτή, μέσ' στ' ανοξιάτικο θαύμα...

«Ω! θα πεθάνω!... Πόσο φοβερό ήταν αυτός ο θάνατος σ' αυτή την ώρα, τη βία έποχης...

Γιατί να μη ζήση, να χαρή την άνοιξη και την άνοιξη, τη ζωή της ζωής και τον έρωτα...

Θα πεθάνω!... Και με τη σκέψη αυτή, δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια της...

Ο 'Αρμάνδος τ' είδε και πάνοντάς της με τρυφερότητα το χέρι, τη ρώτησε:

— Γιατί κλάεις, αγαπημένη μου; 'Η 'Αλφονσίνα αναλύθηκε σε λυγμούς και με πνιγμένη φωνή, τού άπάντησε:

— Θα πεθάνω, αγαπημένη μου!... Θα πεθάνω!... Ω! Θα σε χάσω... Θα χάσω την αγάπη σου τώρα που την ξαναβρήκα...

Και χυρόντας το κεφάλι της μέσα στην αγκαλιά της, εξακολούθησε να κλαίει, ενώ οι λυγμοί της την τίναζαν κάθε τόσο.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο 'Αρμάνδος είπε στην 'Αλφονσίνα, ότι θα πήγαινε στο Παρίσι για να κανονίσει μερικές υποθέσεις του.

Τη φίλησε και την αποχαιρέτησε, λέγοντάς της ότι θα γυρίσε όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Η 'Αλφονσίνα, όταν έμεινε μόνη, νοιώθοντας τον εαυτό της κάπως καλύτερα, θέλησε μετά την αναχώρησή του 'Αρμάνδου να κάνει ένα μικρό περίπατο γύρω απ' την αγορά. 'Η Βουρά, στην οποία ανακάλυψε την πρόθεσή της προθυμοποιήθηκε να τη συνοδεύσει, με ή νέα γυνίκα, ή όποια άποζητούσε τώρα τη μοναξιά, της είπε να μείνη στο σπίτι, γιατί κι ή ίδια δεν ή άπομακρυνόταν πολύ απ' αυτό.

Ντυμένη μ' ένα ήπλο φόρεμα, κρατώντας στα χέρια της μ' ανοιχμένη μπρέλλα γαλάζια, διέσχισε περπατώντας άρχα, άλλα με χέρι, τον κόπο της άγορικής και θήκης έξω, ακολουθώντας ένα λουλουδιασμένο μονοπάτι άνάμεσα από δυο λειβάδια.

Μερικοί χωρικοί, τους οποίους συναντούσε στο δρόμο της, άφιναν τις δουλειές τους και την κύσταζαν με θαυμασμό. 'Η 'Αλφονσίνα τους πλησίαζε, τους μιλούσε μ' ενδιαφέρον και τους γόητευε τόσο, ώστε όλοι τους στο τέλος έκοβαν και της προσέφεραν μερικά χαριτωμένα άνθη του ά...

Τότε ή 'Αλ...

ΜΙΑ ΑΘΑΝΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

γρού.

— Έτσι γέμισε μ' άγκαλιά λουλούδια κι' έπειδή, έντωματάς, είχε κουρασθεί, άποράσισε να ξαναγορίση στο έξοχικό σπίτι...

Πλησίαζε άλλωστε μεσημέρι κι' ο θερμός ανοξιάτικος ήλιος είχε αρχίσει πια να τη ζαλίζει...

Μα μόλις έφτασε στην άγορική, είδε ή Βουρά να τρέχει λαχανιασμένη προς το μέρος της και να της λέει:

— Κάποιος κύριος σ' άζει.

— Ποιος είναι; ρώτησε ή 'Αλφονσίνα, νοιώθοντας ένα καλό προαίσθημα να της σπύγγη την καρδιά.

— Δεν τον ξέρω, δεν τον έχω δει ποτέ μου, της άπάντησε ή Βουρά, ή όποια φαινόταν πολύ άνησυχη. Ούτε και θέλησε να μού άφηση το όνομά του. Έίνε ήλικιωμένος και φάινεται πολύ σάβαρος κύριος. Όταν τού είπα πως λείπετε, με παρακάλεσε να τον άφήσω να σ' άπεριμένει, γιατί, όπως μού είπε, πρόκειται να σ' άλήσει για ένα πολύ σπουδαίο ζήτημα...

Η 'Αλφονσίνα άκουγε τα λόγια της με άγωνία.

Δέν ήξερε βέβαια περί τίς νοός έπρόκειτο, αλλά τις τελευταίες ήμέρες ή νοός της πήγαινε πάντοτε στο κακό.

Προχώρησε μέσα στο σπίτι, νοιώθοντας την καρδιά της να χτυπά δυνατά και μπήκε μέσ' στο σαλόνι.

— Εκεί θρόνιζε άπέναντι υπρός σ' ένα ήλικιωμένο κύριο με φυσιογνωμία μάλλον κύστηρή, ντυμένο με καθαρότητα, ή όποιος, μόλις την είδε, σηκώθηκε και τη χαιρέτησε σιωπηλά, με μιά έλαφριά κίνηση του κεφαλιού του...

Τότε ή 'Αλ...

— Καλημέρα σας, κύριε... Σε είχα γράψει την τιμή της επισκέψέως σας; 'Αντί άλλης άπάντησής, ή άγνωστος κύριος την έκύταζε κατόματα και για να μην πέση κάτω, αναγκάστηκε να λείψει του:

— Είμαι ο πατέρας τού 'Αρμάνδου! 'Η 'Αλφονσίνα, άκούγοντας τα λόγια αυτά, έγινε πελιδνή, κλονίστηκε και για να μην πέση κάτω, αναγκάστηκε να άκουμήση σε μιά πολυθρόνα.

Ο κ. Ντυβάλ άντελήφθη την ταράχη της και, μιλιζώντας κάπως τον τόνο του, εξακολούθησε:

— Μην ταραζέστε, κυρία... Δεν ήρθα ούτε για να σ' άζητήσω ζήτησης, ούτε να σ' άπειλήξω... Ξέρω πόσο σ' άγαπά ο 'Αρμάνδος, ήπως έπίσης ξέρω την κατάσταση σας... 'Επειδή είμαι βέβαιος πως τον αγαπάτε και σεις, ήρθα να συζητήσω μαζί σας για ένα ζήτημα πολύ σπουδαίο, που άφορά τη ζωή του.

— Τι θέλετε... Λέγετε... τράβηξε ή 'Αλφονσίνα.

— Καθήστε πρώτα, κυρία μου, να συνέλθετε λίγο...

Η 'Αλφονσίνα κάθισε πράγματι κι' ο πατέρας τού 'Αρμάνδου κάθισε κι' αυτός κοντά της.

— Έπειτ' από μερικών λεπτών σιωπή, ο κ. Ντυβάλ είπε:

— Άκούστε περί τίς πρόκειται με δυο λόγια... Ο άναγκαστώ σ' άββα να σ' άμιλήσω κάπως σκληρά, με αυτό άπαυτόν τ' άπράγμα...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Καλημέρα σας, κύριε... Σε είχα γράψει την τιμή της επισκέψέως σας; 'Αντί άλλης άπάντησής, ή άγνωστος κύριος την έκύταζε κατόματα και για να μην πέση κάτω, αναγκάστηκε να λείψει του:

— Είμαι ο πατέρας τού 'Αρμάνδου! 'Η 'Αλφονσίνα, άκούγοντας τα λόγια αυτά, έγινε πελιδνή, κλονίστηκε και για να μην πέση κάτω, αναγκάστηκε να άκουμήση σε μιά πολυθρόνα.

Ο κ. Ντυβάλ άντελήφθη την ταράχη της και, μιλιζώντας κάπως τον τόνο του, εξακολούθησε:

— Μην ταραζέστε, κυρία... Δεν ήρθα ούτε για να σ' άζητήσω ζήτησης, ούτε να σ' άπειλήξω... Ξέρω πόσο σ' άγαπά ο 'Αρμάνδος, ήπως έπίσης ξέρω την κατάσταση σας... 'Επειδή είμαι βέβαιος πως τον αγαπάτε και σεις, ήρθα να συζητήσω μαζί σας για ένα ζήτημα πολύ σπουδαίο, που άφορά τη ζωή του.

— Τι θέλετε... Λέγετε... τράβηξε ή 'Αλφονσίνα.

— Καθήστε πρώτα, κυρία μου, να συνέλθετε λίγο...

Η 'Αλφονσίνα κάθισε πράγματι κι' ο πατέρας τού 'Αρμάνδου κάθισε κι' αυτός κοντά της.

— Έπειτ' από μερικών λεπτών σιωπή, ο κ. Ντυβάλ είπε:

— Άκούστε περί τίς πρόκειται με δυο λόγια... Ο άναγκαστώ σ' άββα να σ' άμιλήσω κάπως σκληρά, με αυτό άπαυτόν τ' άπράγμα...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

ριστήτε από τον 'Αρμάνδο... Έίνε νέος, παιδί ακόμα κι' άπαρχει μεγάλος κίνδυνος να τού μεταδώσετε την άρρώστεια σας... Έίνε σκληρό αυτό που σ' άββα, μα είναι άληθινό... Και σ' άββα σαν πατέρα που λα...

— Καλημέρα σας, κύριε... Σε είχα γράψει την τιμή της επισκέψέως σας; 'Αντί άλλης άπάντησής, ή άγνωστος κύριος την έκύταζε κατόματα και για να μην πέση κάτω, αναγκάστηκε να λείψει του:

— Είμαι ο πατέρας τού 'Αρμάνδου! 'Η 'Αλφονσίνα, άκούγοντας τα λόγια αυτά, έγινε πελιδνή, κλονίστηκε και για να μην πέση κάτω, αναγκάστηκε να άκουμήση σε μιά πολυθρόνα.

Ο κ. Ντυβάλ άντελήφθη την ταράχη της και, μιλιζώντας κάπως τον τόνο του, εξακολούθησε:

— Μην ταραζέστε, κυρία... Δεν ήρθα ούτε για να σ' άζητήσω ζήτησης, ούτε να σ' άπειλήξω... Ξέρω πόσο σ' άγαπά ο 'Αρμάνδος, ήπως έπίσης ξέρω την κατάσταση σας... 'Επειδή είμαι βέβαιος πως τον αγαπάτε και σεις, ήρθα να συζητήσω μαζί σας για ένα ζήτημα πολύ σπουδαίο, που άφορά τη ζωή του.

— Τι θέλετε... Λέγετε... τράβηξε ή 'Αλφονσίνα.

— Καθήστε πρώτα, κυρία μου, να συνέλθετε λίγο...

Η 'Αλφονσίνα κάθισε πράγματι κι' ο πατέρας τού 'Αρμάνδου κάθισε κι' αυτός κοντά της.

— Έπειτ' από μερικών λεπτών σιωπή, ο κ. Ντυβάλ είπε:

— Άκούστε περί τίς πρόκειται με δυο λόγια... Ο άναγκαστώ σ' άββα να σ' άμιλήσω κάπως σκληρά, με αυτό άπαυτόν τ' άπράγμα...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

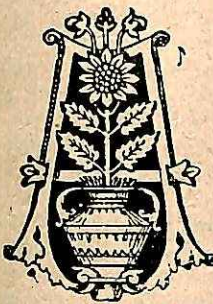
— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

— Ήλθα να σ' άπαρά καλέσω να υποβληθώ πρ' ά γ' άμ'...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

Η 'Ελληνική κοινότητα του εξωτερικού. Η άνθησις των και ο πλούτος των. Πως φρόντιζαν για την ανάπτυξη των γραμμάτων και των τεχνών. Η πρώτες θεατρικές παραστάσεις. Η χαριτωμένες ανταποκρίσεις του «Λογιού Έρμου». Πως παίχτηκε από έρασιτέχνες ο «Ιούλιος Καίσαρ» στην Τεργέστη. Ο ανταγωνισμός των 'Ελληνικών κοινοτήτων. Ο ένθουσιασμός των θεατών, κ.τ.λ. κ.τ.

Ν σήμερα ή ελληνική κοινότητα του εξωτερικού έχουν ξεπέσει καταπληκτικά, αντίθετος σε παλαιότερες εποχές άνθισαν κι' άποτελούσαν έναν άλλο ελληνισμό, γεμάτο ζωή και πατριωτισμό.

Έτσι στην Λυρική, που της ελληνικής επαναστάσεως, άνθισαν ελληνικές κοινότητες μεγάλες, πλουσιότες, όπως ή κοινότητα της Βενετίας, με τη μεγαλειότητα έκκλησία της, τα σχολεία της και τ' άλλα φιλανθρωπικά της ιδρύματα. 'Επίσης άκμαίνουσα κοινότητα ήταν της Τεργέστης καθώς και της Λιόβου. Σήμερα ή τελευταία έδωσε έντελως, ή της Βενετίας περιορίστηκε στο έλαχιστο και ή της Τεργέστης έχασε πια το περασμένο της μεγαλείο. 'Επίσης και στη Νεάπολη, από το χίλια πεντακόσια, άκμασε πλουσιότερη ελληνική κοινότητα με θαυμάσια έκκλησία και μεγάλη περιουσία, από την όποια άπομένουν σήμερα πτωχικώτατα λείψανα.

Δέν είναι βέβαια δυνατό μέσα σ' ένα σύντομο σημείωμα να μιλήσω για όλες τις ελληνικές κοινότητες που άνθισαν στο έξωτερικό προ της ελληνικής επαναστάσεως και για τις ήττησες που προσέφεραν στη δύση πατρίδα. Αυτό εν' ένα θέμα που χρειάζεται άρκετη έκταση και που θα με άπασχολήση ίσως άλλοτε σε σειρά άρθρων.

Γιατί, εκτός από τις κοινότητες της Δύσεως, ήπρχαν και στην 'Ανατολή πολλές και πλούσιες ελληνικές κοινότητες, όπως στην Μολδοβλαχία, στην 'Οδησσό και άλλου. Πλούσια και γενναίοι άνθρωποι άπογενείς διατηρούσαν στις κοινότητες αυτές λαμπρά σχολεία, από τα όποια βγήκαν οι διδάσκαλοι που ήσαν κι' έδίδεξαν κατόπιν στην 'Ελλάδα.

Έπίσης και το νεοελληνικό θέατρο άνθισε για πρώτη φορά στο έξωτερικό. 'Εκει έδόθησαν ή πρώτες ελληνικές παραστάσεις. Η σημερινή 'Ελλάς, ή χώρα δηλαδή που άποτελείται από το σημερινό έλευθερο κράτος, διατελούσε τότε υπό τον πιο άσφαρο ζυγό, ή όποιος δέν έπέτρεπε την καλύτερη των γραμμάτων και των τεχνών. 'Επρεπε λοιπόν να έλευθερωθώ πρώτα και να περάσουν ακόμα άρκετά χρόνια για να εμφανισθί και στη σημερινή 'Ελλάδα το θέατρο κι' ή τέχνη.

Έτσι, ή πρώτη εμφάνισις του νεότερου ελληνικού θεάτρου έγινε στο έξωτερικό. Οι 'Ελληνες των Παράδοξων χωρών συνέστησαν πρώτοι έρασιτέχνους θιάσους κι' άρχισαν να παίζουν διάφορα έργα ελληνικά. Η Μολδοβλαχία είχε, κατά την εποχή εκείνη, καθαρά ελληνικό πολιτισμό. Οι

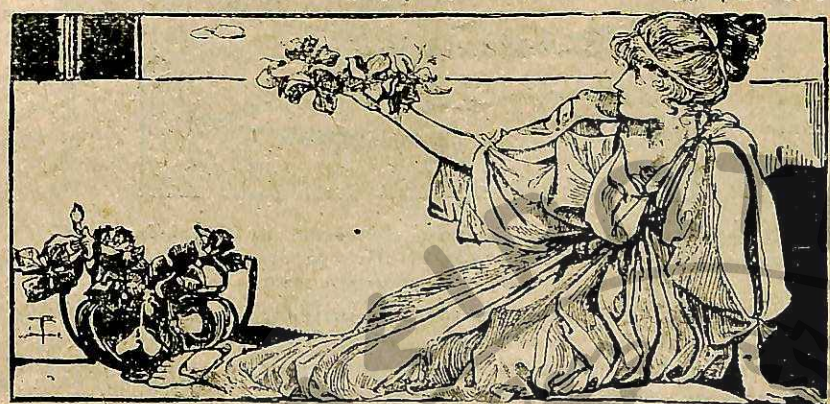
ήγεμόνες της, 'Ελληνες την καταγωγή και την ψυχή, είχαν μεταβάλει τη σημερινή Ρουμανία σε ελληνική επαρχία κι' ή ελληνική γλώσσα κυριαρχούσε επί πολλά χρόνια εκεί πάνω.

Τα δραματικά έργα που παίζονταν στα ελληνικά θέατρα της Μολδοβλαχίας δέν ήσαν πρωτότυπα. Δέν ήπρχαν ακόμα τότε 'Ελληνες συγγραφείς για να γράφουν θεατρικά έργα πρωτότυπα, γι' αυτό και οι έρασιτέχνες περιοριζόντουσαν να μεταφράζουν ξένα έργα, τα όποια παρόμοιαν. Ως επί το πλείστον, μάλιστα μετέφραζαν Ιταλικά δράματα και κομωδίες.

Στο «Λόγιο Έρμου», το περίφημο ελληνικό περιοδικό που τυπωνόταν στη Βιέννη και το όποιο φώτισε τόσο τον ελληνισμό με τα λαμπρά άρθρα του, βρίσκουμε μιά ανταπόκρισι από την Τεργέστη, το 1820, που μ' ά παρέχει μιά χαρακτηριστική περιγραφή ελληνικής παραστάσεως, που έδόθη στην πόλη αυτή.

Η περιγραφή αυτές που έδημοσίευσαν στα φύλλα του «Λογιού Έρμου» από την 'Οδησσό για τις ελληνικές παραστάσεις δραμάτων που έδίδοντο στην πόλη αυτή της Μαύρης Θάλασσης από 'Ελληνες έρασιτέχνες,

Και επειδή ή άδουσα δέν ήταν τόσο μεγάλη, ώστε να χωρέσει όλους τους έπιθυμούσαν να παρακολουθήσουν το δράμα, γι' αυτό, εκατά γενική άπαιτησις, έανεληφθη ή απόφασις και για δεύτερη φορά στις 16 Φεβρουαρίου, ήτοι την επομένη Κυριακή, μ' επιτυχία ακόμα μεγαλύτερη, γιατί οι έ...

έγέννησε στους 'Ελληνες της Τεργέστης την έπιθυμία να τους μιμηθούν. Κάποιος λοιπόν άπογενής μετέφρασε από το Ιταλικό την τραγωδία «Ιούλιος Καίσαρ» και οι μαθηταί του 'Ελληνικού Γυμνασίου Τεργέστης την έπαίξαν στις 9 Φεβρουαρίου 1820.

Τ' άς άνηκούσας είς έκαστον της τραγωδίας πρόσωπον στολάς—γράφει ή έκ Τεργέστης ανταποκρίτης τού 'Ελληνικού περιοδικού της Βιέννης—οι έρασιτέχναι έλαβον από το Δημοτικό θέατρον της πόλεως, τας όποιας προθυμώτατα οι έφοροι έδωσαν.

Αν πιστεύουμε τον ανταποκριτή, ή παράστασις ήταν έπιτυχής και όλα τα πρόσωπα έπαίξαν καλά τον ρόλον τους... όσο άπορούσε βέβαια να παίξουν καλά μαθηταί του Γυμνασίου από ένοχ άδους. 'Ιδιως έταίνοι τους μαθητάς τους υποκροθέντας τον Καίσαρα και τον Βρούτο. Καί από άποψεως θεατών ή παράστασις έσημείωσε, κατά τον ανταποκριτή, άρκετη έπιτυχία.

Συνήλθε—γράφει—πλήθος τόσον πολυάριθμον, ώστε το διορθώσθαι οικίην, καθαρά ελληνικό πολιτισμό. Οι

τατον. Διέπρεπε δέ μεταξύ των θεατών ο ένδοξότατος κύριος Καίσαρ Περγερινός, Ρωσικός Κόνσολος και 'Ιππείς, οι έφοροι και έπίτροποι της ένταυθα κοινότητος των Γραικών, ο έφορος της σχολής κύριος Καρζιάνης, άνηρ φιλόμουσος και φιλογενής μέχρις ένθουσιασμού, και άλλοι πάμπολλοι άπογενείς και άλλογενείς άνδρες, και πολλώτατοι έλληνίδες.

Το πείσμα της αύλας έγινε δεκτό με θριαμβευτικά χειροκροτήματα. Για πολλήν ώρα οι θεαταί ένθουσιασμένοι δέν έπαυαν να ζητωκραυγάζουν και να χειροκροτούν. Τα «Μπράβος» ήσαν άτελείωτα. Ασφαλώς δέ οι νεαροί έρασιτέχναι θα πίστευαν ότι ήσαν μεγαλοφυείς ήθοιοι, άν έκριναν από τα χειροκροτήματα των θεατών ή των δειφών, όπως τούς άνομάζει ο ανταποκριτής.

Και επειδή ή άδουσα δέν ήταν τόσο μεγάλη, ώστε να χωρέσει όλους τους έπιθυμούσαν να παρακολουθήσουν το δράμα, γι' αυτό, εκατά γενική άπαιτησις, έανεληφθη ή απόφασις και για δεύτερη φορά στις 16 Φεβρουαρίου, ήτοι την επομένη Κυριακή, μ' επιτυχία ακόμα μεγαλύτερη, γιατί οι έ...

Και αυτής της παραστάσεως ή επιτυχία ήταν πλήρης... χωρίς στην... άνεκτικότητα των θεατών, υποθέτω. Οι έρασιτέχναι έχειροκροτήθηκαν μ' ένθουσιασμό. Διακρίθηκαν μάλιστα, κατά τον ανταποκριτή τού «Λογιού Έρμου», ο κ. Σωμάκης, που υπεκόρη το Βρούτο, ο κ. 'Αριστέας που υπεκόρη τον Τίτο και ή Μαρία Παπαΐωάννου, που υπεκόρη την 'Ιουλίκα. Και τελείωνε ο ανταποκριτής με τα ακόλουθα:

«Θέμα τερνότερον δέν θεωρήσεν έως τότε τον ή ψυχή μου. Έν καθαριότητι της ήμιν αδελφότητος, σε λέγω ότι και ποδ τριάντα έτών είδον την αυτήν τραγωδίαν εις της Κερκύρας το θέατρον, άλλ' άλλο γλαψ, άλλο κορόφι φέγγεται, κατά την παροιμίαν. Ένώ δέ κάτωθεν ο δόχλος, άνωθεν δέ οι έλλόγοι και εύγενεις συχνά επεκρότουν, έγώ με υποκεκρυμμένα δάκρυα χαράς ηύχαισιν το Θεόν, άναπαύων κατ' έμμαν την άρχαίαν τού Γένους ελληνείαν».

Έτσι, λυρικώτατα και δασκαλικώτατα τελείωνε το άρθρο του ο ανταποκριτής τού «Λογιού Έρμου», ο όποιος χωρίς άλλο θα ήταν δάσκαλος, διόλου δέ άπίθανο να είχε γυνίκαί ο ίδιος τους μαθητάς που έδωσαν την παράστασι. Έξ ου και ο λυρισμός της περιγραφής... και τα σχετικά δάκρυα.

Την ίδια έθνική δραστηριότητα με την κοινότητα της Τεργέστης έδειχνε και ή ελληνική κοινότητα της 'Οδησσού. Ο άς είχε κανείς ότι κατά την εποχή εκείνη μεταξ' των διαφόρων ελληνικών κοινοτήτων είχε γεννηθεί μιά φιλότιμη άλληλα ποιά θα φανή καλύτερη από την άλλη στην άοράσει των

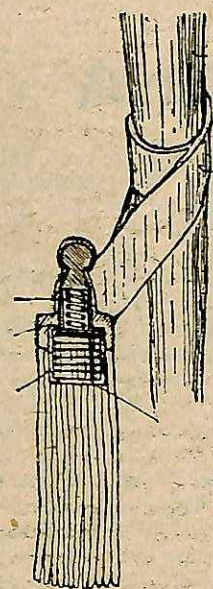
σχολείων και στη διάδοσι της ελληνικής μορφώσεως και άνατροφής.

Άλλωστε είναι γνωστό ότι ή 'Οδησσός ήταν ο φάρος τού ελληνισμού στο έξωτερικό και ότι από κει ξεκίνησαν οι πρώτοι ιδ

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΔΕΡΦΕΥΣ ΦΑΓΗΣ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

Η μυστηριώδης και ώραία «Μίς Φλώρα». Πώς εγείπευε και σκιάζωνε τους άνδρες. Τό πάθημα ενός Γάλλου πολιτικού άρχηγού. Η ώραία κατάσκοπος κινδυνεύει. Πώς έφευγε μες' απ' τὰ χέρια τών αντιπάλων της. Πώς έκλεψε τόν γερμανικό μυστικό κώδικα. Η Φραγκολεβαντίνα Δέσποινα Λαβιδόβιτς. Η διάφορες προσωπικότητές της. Η παρακλούθησις τών Άγγλων. Πώς αυτοκτόνησε ή Λαβιδόβιτς, κτλ. κτλ.

Ομιρέλλα κατασκόπου, μέσα στη φούντα της οποίας έκρυπτοντο σπουδαία έγγραφα, γραμμένα πάνω σε τοιγροχάρτο.

Η κατασκοπία ένε πολλή μεγαλειότητα απ' ό,τι γενικά νομίζεται. Η γυναίκα, ως κατάσκοπος, βρίσκεται σε πολύ πιο πλεονεκτική θέση από τόν άνδρα, όχι μόνον χάρις στην έξωτερική της εμφάνισις και στο γόητρο πού εξέσκει στο άνδρικό φύλο, αλλά ακόμα και χάρις στην Ικανότητά της να εμφανιστεί τις ειδήσεις πού την ενδιαφέρουν. Η έμφυτη περιέργεια της βρίσκει εύρο πεδίων δράσεως και δεν χρειάζεται να εξασκηση σχετικώς, ενώ ο άνδρας πρέπει να ύποστη ειδική προπαίδευσι για να μάθη να είναι... περιεργός.

Κατά τόν παγκόσμιό πόλεμο, ή γυναίκα κατασκοπεία έδρασε σε μεγάλη άκτινα. Τό πρότυπον της κατασκόπου από πάσης απόψεως ύπηρεσε μία Άγγλισ γνωστή με τ' όνομα εή ώραία Φλώρα. Κανένας δεν ήξερε το πραγματικό της όνομα. Κι' αυτό ακόμα οι προϊστάμενοί της στο κεντρικό γραφείο του Λονδίνου δεν την γνώριζαν παρά ως «Μίς Φλώρα». Λέγεται γι' αυτήν ότι είνε—γιατί ζει ακόμα—γεμανικής καταγωγής κι' από άριστοκρατική οικογένεια. Άλλοι δευδιώνουν ότι είνε Ιρλανδή και άλλοι πώς κατάρχεται από την Αυστρία. Όπως κι' αν έχουν τα πράγματα, ή μίς Φλώρα γνωρίζε στην έντέλεια ιδώδεκα γλώσσες, έχει γοητευτική εμφάνισις και είνε εξαιρετικά μορφωμένη και με λαμπρούς τρόπους. Σήμερα διευθύνει μία σχολή κατασκόπων και έτσι μεταβιβάζει τις γνώσεις της και τις Ικανότητές της στις νεαρές μαθήτρές της.

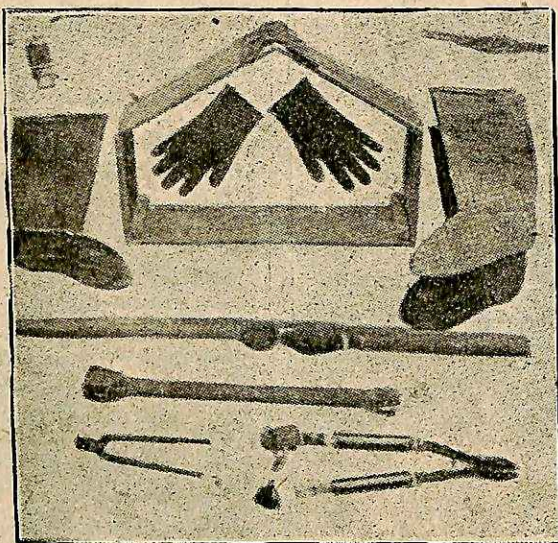
Η άρχικατάσκοπος αυτή, ή οποία έξετέλεσε όλες σχεδόν τις έμπιστευτικές αποστολές πού της ανέθεσαν με καταπληκτική επιτυχία, δεν έσημείωσε καθ' όλο το στάδιο της δράσεώς της, παρά μονάχα τρεις άποστολές. Κανείς, εκτός από την άγγλική ύπηρεσία τών κατασκόπων, δεν γνώριζε ότι ήταν κατάσκοπος. Κατά τό διάστημα τού πολέμου, έπειδή ή όμορφιά της ήταν πραγματικά βασίλεια, κανένας άνδρας δεν μπορούσε ν' αντίσταθι στα θέληγμά της.

Η εμψ Φλώρα εράσαστρε με πραγματική άφοσίωσι και τους Άγγλους στη Γαλλία. Τότε μάλιστα ένας από

τους γνωστότερους Γάλλους πολιτικούς την έρωτεύτηκε τόσο παράφορα, ώστε θέλησε να την κάνει γυναίκα του. Έκείνη λοιπόν για να μάθι τις διαθέσεις τού κόμματός του ανέταυη της Άγγλιας, τού χάρισε την έννοιά της για μία βραδυά μόνο και κατόρθωσε έτσι να τού αποσπάσει διάφορα μυστικά, τά οποία μετέβιδσε στους προϊστάμενους της.

Έπίσης, ένας από τους σημαντικότερους Γερμανούς πράκτορας, ό οποίος είχε τού πεδίου της δράσεώς του στην Έλβετία, παρ' όλων να πέση θύμα της. Ο κατάσκοπος αυτός ζούσε υπό τό όνομα τού καθηγητού Έρχαρντ

Φλώρα προσποιήθηκε πώς την κατέλαβε μία ξαφνική άδιαθεσία και τόν παρακάλεσε να της φέρη ένα μπουκαλάκι κολώνια από την καμαρά της. Μολοντί ή παράκλησις αυτή τού φάνηκε ύποπτη, ό Έρχαρντ έτρεξε να την έκτελέσει. Στο διάστημα όμως αυτό, ή Φλώρα άνοιξε τά συρτάρια και άρχισε να κόνη στην τσάντα της άδιακρίτως όλα χαρτιά εύρισκε μέσα. Ήταν έτοιμη να φύγη, όταν παρουσιάστηκε μπροστά της ό δήςεν γραμματέας τού Έρχαρντ, ό οποίος την συνέλαβε επ' αυτοφώρω. Η Φλώρα έπεσε τότε στα γόνατά της και, κλαίγοντας, έξώρριζε τους δυό άνδρες να την λυπηθούν και

Ειδικά «απομεινωμένα» γάντια, παπούτσια κι' εργαλεία, με τά οποία οι κατάσκοποι πηδούσαν τά ηλεκτροφόρα σωματοπλέγματα, χωρίς να παθαίνουν τίποτα.

Σ' ένα από τά μεγάλα ξενοδοχεία τού Μοντρέ, μαζί με τόν γραμματέα του. Οι Άγγλοι είχαν πληροφορηθεί ότι ό ψευδοκαθηγητής αυτός είχε στην κατοχή του έγγραφα μεγίστης σημασίας, τά οποία με κάθε τρόπο ήθελαν ν' αποκτήσουν. Άνέθεσαν λοιπόν την ύπόθεσι στην μίς Φλώρα, ή οποία έμεινε τότε στην Έλβετία παρουσιάζομένη ως αυστριακή βαρόνη. Η εμψ Φλώρα πράγματι, ύστερα από μερικές βδομάδες, κατόρθωσε να τυλίξη τόν Έρχαρντ στα δίχτυα της, και επέτυχε να την καλέσει σε γεύμα στο δωμάτιό του. Ύστερα από τό φαγητό όμως, ενώ ό Έρχαρντ βρισκόταν πεσμένος στα γόνατα της ώραίας κατασκόπου, ή μίς

την άφήσουν να φύγη, διαβεβαιώνοντάς τους πώς ή ύπηρεσία αυτή ήταν ή τελευταία πού θα προσέφερι στους Άγγλους, πού είχε συλαβεί πειά το επάγγελμα της κατασκόπου και πώς, απόδειξιν αυτό το πράγματος, κι' από άγάπη, πρὸς τόν Έρχαρντ, ήταν πρόθυμη να τούς μαρτυρήσει όλα όσα γνώριζε για τό άγγλικό κατασκοπευτικό δίκτυο τού έξωτερικού, άρκεί να την άφριναν ελεύθερη. Όταν ξεμέρωσε, ό Έρχαρντ είχε στην κατοχή του έναν μεγάλο κατάλογο Άγγλων κατασκόπων πού βρίσκονταν στην Γερμανία και στην Έλβετία. Η μίς Φλώρα έφυγε από τό Μοντρέ και όταν ή κεντρική γερμανική ύπηρεσία πληροφορή-

αν έξηλέγε τον κατάλογό της, άπεκάληψε πώς ήταν απ' άρχης μέχρι τούς δημούνημα της φαντασίας της. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα τό μυαλό της γυναίκας αυτής είχε την έτοιμότητα να σχηματίση ένα όλόκληρο φανταστικό κατασκοπευτικό συγκρότημα μόνο και μόνο για να ξεγελάσει τούς αντίπαλους της.

Κατά τό διάστημα τού πολέμου, ή μίς Φλώρα βρισκόταν πότε στο Βερολίνο, πότε στο Μόναχο, πότε στο Άμβούργο, χωρίς να κινήση ποτέ την ύποψια κανενός. Είχε πολύ στενές σχέσεις με τούς έπισήμους κύκλους και μ' αυτούς ακόμα τούς βιομηχάνους πολεμικών ειδών. Στη Γερμανία κατόρθωσε να μπη από την Όλλανδία με πολωνικό διαβατήριο. Τότε επέτυχε και τό μεγαλύτερο της κατόρθωμα. Κατόρθωσε, δηλαδή, να κλέβη τόν γερμανικό κώδικα ναυτικών σημάτων και να τόν παραδώσει στους Άγγλους. Τό πώς τό έκατάφερε αυτό, παραμένει και σήμερα ακόμα μυστήριο. Τό μόνο γνωστό είνε ότι για ένα διάστημα ήταν φίλη ενός άνωτέρου Γερμανού αξιωματικού τού ναυτικού και ότι κάποτε τόν κατέφερε να την οδηγήσει στο πλοίο του. Εκεί, λοιπόν, φαίνεται ότι κατόρθωσε ν' έκλεψε τόν κώδικα.

Τό γεγονός πάντως είνε ότι πολύ πριν από την ναυμαχία τού Σκαγεράκι, οι Άγγλοι είχαν στα χέρια τους τόν γερμανικό κώδικα ναυτικών σημάτων, χωρίς οι Γερμανοί να ξέρουν τίποτε σχετικώς.

Έτσι, κατά την Ιστορική αυτή ναυμαχία, ό «Άγγλος ναύαρχος Τζέλλικο» μπορούσε να καταλάβη όλα τά σήματα τού αντίπλάσαντα τού γερμανικού πολεμικά μεταξύ τους.

Μία άλλη διάσημη κατάσκοπος, ή όποια έταίριζε άρχικά όχημα παιχνιδιά στους Άγγλους και τούς Γάλλους ήταν μία Φραγκολεβαντίνα όνομαζομένη Δεσποίνα Λαβιδόβιτς. Η γυναίκα αυτή είχε γεννηθεί στην Κωνσταντινούπολη, είχε λαμπρή μόρφωσις και—πως άλλωστε παρατηρείται συχνά στους Λεβαντινούς—ε γνώριζε πολλές γλώσσες. Στην Πόλη γνώρισε έναν Γάλλο, ό όποιος είχε γερμανικό όνομα και λεγόταν Παύλος Στόρχ. Αυτός την άγάπησε και την παντρεύτηκε μόλις δεκαεπτά ετών κορίτσι. Όταν όμως έξεράγη ό πόλεμος, ή ώραία Δεσποίνα ήταν ήδη χωρισμένη από τόν άνδρα της, ό όποιος δεν μπορούσε να άνεχθι την έξωρενική ζωή πού έκανε και τις άλλες πάλληλες άπιστίες της. Άπό τότε άρχισε και ή δράσις της ως κατασκόπου. Ός κατάσκοπος, ή Δεσποίνα εμφανιζόταν στο Παρίσι ως κυρία Μεζιέ, στο Λονδίνο και στην Μαδρίτη ως κυρία Χέσχεθ, στην Ρώμη με τό οικογενειακό της όνομα Λαβιδόβιτς, στην Νέα Υόρκη ως κυρία Δέσποινα και στην Ούδαιγκτον ως βαρόνη ντε Μπελβίλ. Ζούσε φαινομενικώς τή ζωή μιας έκκεντρικής ζωντοχώρας, επ' πολύ καιρό δέ, ως τις άρχές τού 1918, δεν εί-

Ένα κλειδί... ό ήκη έγγραφον! Η κατάσκοπος, στής οποίας τά χέρια κατεσχέθη, είχε κρύψει μέσα σ' αυτό τό σχεδιάγραμμα ενός γερμανικού φρουρίου.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

Η Ιστορία τών στεφάνων. Πώς τούς χρησιμοποίησαν οι άρχαίοι Έλληνες. Τι πίστευαν γι' αυτούς. Οι στέφανοι στής τελετές και στίς κηδείες. Η Ιστορία της βεντάγιας. Πώς την έφευρε μία Κινέζα πριγκίπισσα. Η χρσις της βεντάγιας στην Ιαπωνία, κτλ. κτλ.

Κατά την εποχή τού Όμηρου, οι στέφανοι ήταν ακόμα άγνωστοι στην Έλλάδα. Όστόσο, μολοντί δεν τούς χρησιμοποιούσε κανείς, φανταζόντουσαν τή Θεά Άφροδίτη με χρυσό στέφανο στο κεφάλι.

Αργότερα, λίγο πριν απ' τούς Μηδικούς πολέμους, οι Έλληνες άρχισαν να φορούν στέφανιά στίς γιορτές και στίς κηδείες, και να τά χρησιμοποιούν ως έπαθλα άγώνων, δίνοντάς τά στους νικητάς.

Λίγα χρόνια δέ πριν από τόν Μεγάλο Άλέξανδρο επεκράτησε ή συνήθεια να στέφανώνουν με χρυσούς στέφανους τούς ήρωες και τούς ποιητάς.

Τή συνήθεια αυτή την παρέλαβαν κατόπιν και οι Ρωμαίοι. Οι θριαμβούτοι στρατηγού φορούσαν στέφανο από δάφνη και πίστευαν μάλιστα ότι τούς προφύλασσε από τόν κεραυνό!...

Τά λουλούδια, με τά οποία έπλεκαν οι Έλληνες τά στέφανα τών γάμων έπρεπε να τά μαζέψη ή ίδια ή νύφη, γιατί πίστευαν ότι τ' αγορασμένα άνθη θάσπεραν δυστυχία στο άντρόγυνο.

Επίσης στίς γεννήσεις, όταν γεννιόταν παιδί, αν μόν ήταν άρσενικό, κρεμούσαν στην πόρτα τού σπιτιού ένα... στέφανο έληας, αν δέ ήταν θηλυκό, κρεμούσαν στέφανο καμωμένο από άσπρο μαλλί.

Στην άρχή τά στέφανα αποτελούντο απλούστατα από ένα κλαδί φυτού, τού οποίου έμειναν τά δυό άκρα. Κατόπιν όμως άρχισαν να βάθουν πάνω στα φύλλα τού διαφορά λουλούδια, έλιως γαλάζια και κόκκινα.

Πολλές φορές άρωματίζαν τά στέφανα με διάφορα άμυρα, όπως στη Σαρία, όπου οι ύπηρετές τών βασιλικών συμποσίων τά ράνιζαν με πανάκριβα άρώματα.

Όταν ή βιομηχανία τών στεφάνων προώδευσε, άρχισαν να κατασκευάζονται στέφανα από τεχνητά λουλούδια και καρπούς ή και από επίχρυσο μέταλλο.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Μονάχα δυό ευχαριστήσεις μας δίνει τό σπίτι μας. Τή μία όταν βγαίνουμε και τήν άλλη όταν γυρίζουμε.

—Τά μισά απ' όσα γράφουμε είνε επιβλαβή. Τά άλλα μισά δεν ώφελούν σε τίποτα.

—Η άποφασιστικότητα ε'χει εις πολλές φορές στο να δείχνεται κανείς σκληρός όταν πρέπει.

—Όταν ή γυναίκα άπιστήσει, ό ίπποτικός άντρας ή την άφίνει ή σπαταλά. Μέσος βρος δέν ύπάρχει.

Τό φυτό μάλιστα πού είχε κυρίως την ιδιότητα να προλαμβάνη τή μέθη και να διώγνη τούς πονοκεφάλους ήταν, νατά τή γνώμη τους, ό κισσός!

Εκτός αυτού, για τόν ίδιο σκοπό μετεχειρίζοντο ρόδα, ία. κρόκο, ναρκίσσους, λευκάκωντες, μύρτους, άγριοέλινα και άλλα.

Οι στέφανοι είχαν επικήρατσει τόσο πολύ κατά τούς πρώτους χρόνους τού Χριστιανισμού, ώστε, παρά τήν πολεμική πού τούς έστρεψαν μερικόν Πατέρες, ή έκκλησία, τούς παραδέχτη-

να ζεσκάστ, έθαψε την προσωπίδα της.

Επειδή όμως δεν ήθελε να ιδούν οι άλλοι τόν πρόσωπό της, σήκωσε την προσωπίδα της και άρχισε να την κουνά γρήγορα από πάνω πρὸς τά κάτω για να άεριστή.

Η επινόησί της προξένησε έντύπωση στίς άλλες γυναίκες, ή όποιες έκαναν τό ίδιο μ' αυτή, και έτσι δημιουργήθηκαν τά ριπίδια.

Τις βεντάγιας τις παρέλαβαν κατόπιν από τούς Κινέζους οι Πέρσες και οι Ινδοί, οι όποιοι τις κατασκεύαζαν από ούρες ζώων.

Οι Έλληνες χρησιμοποιούσαν τά ριπίδια και στίς θρησκευτικές τελετές. Η Πυθία, όταν έδινε τούς χρησμούς της, κρατούσε ριπίδιο από φύλλα μυρτιάς.

Εκείνοι όμως πού πήραν τις βεντάγιας και τις μετέβαλαν σε πραγματικά καλλιεργήματα ήταν οι Αϊνύπιοι, καθώς φαίνεται από τούς τάφους τών βασιλέων των.

Κατά τούς νεωτέρους χρόνους πού τιν εισήγαγε τό ριπίδιο στη Γαλλία ή Αικατερίνη τών Μεδίκων. Τό ριπίδιο τότε ύπόφερε συνήθεια να κοσμείται από τή μέση με μία χρυσή αλυσίδα.

Στην Άγγλία τό ριπίδιο έγινε γνωστό μόλις κατά τά τέλη τού 14ου αιώνα, αφού προηγήρα εισήχθη στην βασίλεια αλλή από τόν Ριχάρδο Β'.

Στην Κίνα τό ριπίδιο αποτελεί μέρος της σύμμετα αναπόσπαστο μέρος της ένδυμασίας.

Οι Κινέζοι υπάλληλοι μάλιστα, είτε θούε, είτε χιονίζει, είτε ψήνει ό ήλιος τή γη, ε'νε υποχρεωμένοι να κρατούν στα χέρια τους τό ριπίδιό τους.

Τήν ίδια έκκληση έχει τό ριπίδιο και στην Ιαπωνία. Οι Ιάπωνες ποτέ δέν άποφασίζουν να έκστρατεύουν, αν δεν έχουν εφοδιαστεί βλοι πώς εκεί τό καπέλλο. Επίσης άπάνω σ' αυτό γράφουν λογαριασμούς και με αυτό προσφέρουν έλεημοσύνη στους πτωχούς.

Όταν τέλος αναγγέλλουν σ' έναν θανατοποιότητα την κατάδική του, τού προσφέρουν ένα ριπίδιο, τό ίδιο δέ κάνουν και λίγο προτού τού κόψουν τό κεφάλι.

Επειδή όμως ή έσση έκείνη την ημέρα ήταν άφορητή και ή ώραία Κάν-Σι—έτσι λεγόταν ή νέα—ήθελε

Κατά την τελετή τού γάμου στέφανα εκτός τού ναυπρού και της νύφης, όπως γίνεται και σήμερα, φορούσαν βλοι οι προσκαλεσμένοι, για να δείξουν ότι συμμερίζονται τή χαρά τους.

Οι άρχαίοι μετεχειρίζοντο τά στέφανα όχι μόνο ως στολίδι τού κεφαλιού, αλλά και ως... φάρμακο κατά της μέθης. Όταν δηλαδή φορούσαν στέφανα πλεγμένα από άρωματικά άνθη και φυτά δροσερά, νόμιζαν ότι δέν

Οι άρχαίοι μετεχειρίζοντο τά στέφανα όχι μόνο ως στολίδι τού κεφαλιού, αλλά και ως... φάρμακο κατά της μέθης. Όταν δηλαδή φορούσαν στέφανα πλεγμένα από άρωματικά άνθη και φυτά δροσερά, νόμιζαν ότι δέν

Οι άρχαίοι μετεχειρίζοντο τά στέφανα όχι μόνο ως στολίδι τού κεφαλιού, αλλά και ως... φάρμακο κατά της μέθης. Όταν δηλαδή φορούσαν στέφανα πλεγμένα από άρωματικά άνθη και φυτά δροσερά, νόμιζαν ότι δέν

Οι άρχαίοι μετεχειρίζοντο τά στέφανα όχι μόνο ως στολίδι τού κεφαλιού, αλλά και ως... φάρμακο κατά της μέθης. Όταν δηλαδή φορούσαν στέφανα πλεγμένα από άρωματικά άνθη και φυτά δροσερά, νόμιζαν ότι δέν

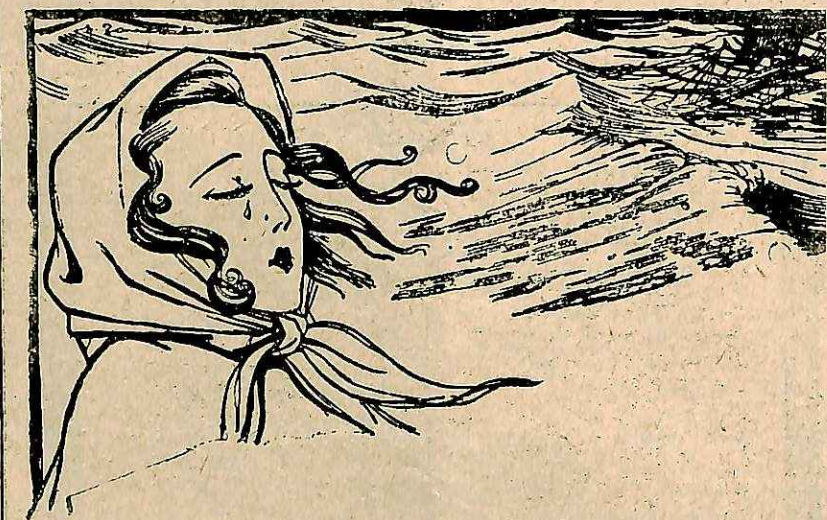
ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΗΣ ΝΑΝ

μα ν' αγγίξουν εκείνα τα μαλλιά που τέτοια ούτε οι μεταξοκόλληκες δεν έκαναν, για να ιδούν από πού κοντά εκείνα τα φωτεινά, διάφανα και τοιανταφυλλένια μάγουλα. Κι' όταν η Νάν έμεινε, ή γυναίκες αυτές ρωτούσαν φλογερά: «Τί θέλεις, ω Ρακουτού; Τί γυρεύεις, ω Ρεμαζά; Πές μας τί επιθυμείς, ρε μάπουα-κέλυ-φούστου, νύ ραμάτουα-σάουα-φούστου, τσάουα ντόα τσάουα!» («Μικρή δεσποινίδα λευκή, δεσποινίδα λευκή και ώραία, ώραία με βλή την ωμορφιά!») Η Νάν ήταν μια μικρή Θεά που έφρουε τώρα απ' τη ύπεροχα εκείνα μέρη. Η σκοτεινή παιδική μνήμη της δεν κρατούσε απ' τη Γαλλία παρά την ένθυμση ενός τόπου, όπου δεν υπήρχε θέσι, θέσι για να παίξει, θέσι για να γελήσει, κι' όπου οι υπηρέτες δεν την υπάκουαν.

Η μαγεία της ζωής της είχε αρχίσει από τότε που ο πατέρας της διαπίστωσε πρόεδρος του δικαστηρίου. «Όλο εκείνο το πλήθος των υπηρέτων που επλημμύριζε το σπίτι, ήταν

γι' αυτήν σκλάβοι. Η Τι-Χαί, η γρηά ναντά της, της διηγούνταν θαυμαστά παραμύθια. Όταν η Νάν είχε όρεξη, κατέβαινε στον κήπο, που ήταν γεμάτος από ζωντανά θάνατα. Οι παγάλτοι πρόσωποι και κόκκινοι παπαγάλοι, που τους είχαν δεμένους, δεν έξεχώριζαν απ' τα πρόσωπα φυλάματα και τα φανταστικά λουλούδια. Ύστερα ήταν τα παγώνια, και πρό πάντων η Χανουμάν! Η Χανουμάν ήταν μια μαλμού, πιο ψηλή απ' τη Νάν, που είχε άσπρες φαβορίτες και που περπατούσε με τα χέρια πίσω απ' τις πλάτες. Στην αρχή την είχε δεμένη, σαν τους παπαγάλους, μα τώρα κυκλοφορούσε ελεύθερη παντού. Ήταν τόσο κοκκίνα, ώστε της είχαν δώσει ένα χτένι· κι' ένα καλοθεώρη. Η μαλμού κυταζόταν με προσοχή στον καθρέφτη, κι' έκανε με το χτένι χωρίστρα στη μέση, κι' ύστερα εχένιζε με σοβαρότητα τις φαβορίτες της. Η Νάν μάλιστα ήθελε να της δώσει κι' ένα ξυράφι, μα της είπαν πως η κυρία δεν μεταχειρίζεται ξυράφι, κι' η Χανουμάν ήταν κυρία. Αυτό όμως της φαινόταν παράξενο, αφού είχε φαβορίτες.

Έτσι η Νάν είχε φτάσει ως τα έξη της χρονία, γεμάτη υγεία, γιατί το κλίμα της Ίνδοκίνας, που είναι ο λήθερος για τους μεγάλους Εύρωπαίους, είναι θαυμάσιο για τα παιδιά τους. Καμμία από τις φοβερές αρρώστιες αυτών των κλιμάτων δεν τὰ περάζει. Ο πατέρας της, γεμάτος χαρά, έλεγε: «Είπε ανατόριο ή Ίνδοκίνα για τα παιδιά, ανατόριο...» Καθώς ήταν φυσικό, έπειτα απ' τη χαρούμενη ζωή που έκανε στην Ίνδοκίνα, θαρρείς κι' έπληξε πολύ γρήγορα μέσ' στο βαπόρι. Δεν ανέβαινε στη γέφυρα, παρά μαζί με τη μητέρα της ή την παραμάνη της, την Τι-Χαί. Η μαλμού της ή Χανουμάν δεσποκίταν κλεισμένη μέσα στο κλουβί της, σ' ένα μακροσμένο μέρος του βαποριού, κι' έτσι η Νάν την έβλεπε σπάνια...

Μια μέρα ο καπετάνιος είδε τη Χανουμάν, που έτρωγε μαζί με τη Νάν και με μερικά άλλα παιδιά, φρόνιμη, καθαρή, με μια πετσέτα γύρω στο λαιμό της. Για να γελήσει τότε, έπηρε ένα λεπτό σχοινί με μια θηλιά

φίσε να την οδηγήσουν στην καμπίνα της, χωρίς να χύση ούτε δάκρυ, χωρίς να βγάλει φωνή! — Δέκα λεπτά! Ξανάπε ο πατέρας της, κλείνοντας την πόρτα.

Έβγαλε το ρολόι του, άπορρησμένος να της άνοιξη μόνος του, όταν περνούσε ή ώρα. Η Τι-Χαί ριχτηκε τότε μπροστά του: — «Όχι, καλό! φώναζε, όχι καλό!

Ο δικαστής όμως σήκωσε τους ώμους του. Αυτοί οι ιδανείς υπηρέτες έφταγαν απ' τα παιδιά δεν μπορούσαν να υπομείνουν την παραμικρή τιμωρία. — «Άλλωστε, μέσ' απ' την πόρτα της καμπίνας, τίποτε δεν άκούγεται. Η Νάν, προσβεβλημένη, είχε διάθεσι να σκοτώσει, μα όχι να ταπεινωθή. Να εκδικηθή, ναι, ήθελε να εκδικηθή! Να εκδικηθή τον πατέρα της, όλους, να τους κόψει όλους να κλάψουν! Και με μιάς είδε το παραθύρι της καμπίνας, που ήταν μισάνοιχτο. Λοιπόν;... Ναι, ή μικρή της άδελφή που είχε πέσει στη θάλασσα, είχε προβιγίσει την πιο μεγάλη λήψη στο σπίτι. Το ήξερε καλά αυτό. Άνοιξε το παράθυρο, με τα γείλη σφιγμένα, τα μάτια λαμπερά. Η Νάν δεν ήξερε τί ήταν ο θάνατος. Δεν εύλογίζόταν καθόλου το θάνατο, δεν έβλεπε παρά το μέσον να κόψει τους άλλους· να κλάψουν, να τους τιμωρήσει για την άδικία τους. Δεν έφοβόταν καθόλου. Το λεπτό σωματάκι της πέρσασε ως τη μέση από το στρογγυλό άνοιγμα. Από κάτω το νερό κυλούσε γαλανό, γρήγορο, διασκεδαστικό. Έβίστασε μια στιγμή με τη σκέψη πως ήταν λίγο ψηλά για να πηδήσει. Μα θυμήθηκε τότε πως το νερό είναι μαλακό, απαλό... Κι' εγλύστρησε... Κανείς θόρυβος δεν άκούστηκε... Ένα λευκό πουλί που θούτα και που δεν ξαναφαίνεται, αυτό ήταν όλο.

...Τα δέκα λεπτά επέστρεψαν. Ο δικαστής άνοιξε την πόρτα. — Νάν! είπε ήσυχα.

Μά, μην άκούγοντας άπάντησι, χύταξε γύρω άνήσυχος: — Νάν! Νάν!

Έβγαζε παντού, έτράβηζε τα ρούχα, έκύνταξε στα κορδέλλα.

— Νάν!

Η Τι-Χαί είχε μπει από πίσω του. — «Όχι, καλό! Έλεγε άκούρα, με άλοιωμένη φωνή... Παράθυρο ήταν κλειστό... Νάν τ' άνοιξε... Έπεσε στο θάλασσα!... Στο θάλασσα!...

— Τί είπες;... φώναζε ο δικαστής με τα μάτια τρελλά... Και σωρίσθηκε κάτω...

— Θά ζητήσης συγγνώμη! — Όχι! είπε η Νάν με πείσμα.

Η Νάν είχε πάρει τώρα τη Χανουμάν στην άγκαλιά της και εύλογίζετο πως θά έπρεπε να κόψουν το κεφάλι του καπετάνιου μ' ένα μεγάλο μαχαίρι.

— Καλά, είπε ο πατέρας της. Δέκα λεπτά τιμωσία στην καμπίνα.

Η Νάν τον έκύνταζε, ζαλισμένη από άγανάκτησι. Ήταν ή πρώτη φορά που την τιμωρούσαν, και μάλιστα μπροστά σ' όλο τον κόσμο, τὰ κοριτσάκια και τ' άγοράκια! Ωστόσο ά-

ΤΟΥ PIERRE MILLE

φίσε να την οδηγήσουν στην καμπίνα της, χωρίς να χύση ούτε δάκρυ, χωρίς να βγάλει φωνή!

— Δέκα λεπτά! Ξανάπε ο πατέρας της, κλείνοντας την πόρτα.

Έβγαλε το ρολόι του, άπορρησμένος να της άνοιξη μόνος του, όταν περνούσε ή ώρα. Η Τι-Χαί ριχτηκε τότε μπροστά του:

— «Όχι, καλό! φώναζε, όχι καλό!

Ο δικαστής όμως σήκωσε τους ώμους του. Αυτοί οι ιδανείς υπηρέτες έφταγαν απ' τα παιδιά δεν μπορούσαν να υπομείνουν την παραμικρή τιμωρία.

— «Άλλωστε, μέσ' απ' την πόρτα της καμπίνας, τίποτε δεν άκούγεται. Η Νάν, προσβεβλημένη, είχε διάθεσι να σκοτώσει, μα όχι να ταπεινωθή. Να εκδικηθή, ναι, ήθελε να εκδικηθή! Να εκδικηθή τον πατέρα της, όλους, να τους κόψει όλους να κλάψουν! Και με μιάς είδε το παραθύρι της καμπίνας, που ήταν μισάνοιχτο. Λοιπόν;... Ναι, ή μικρή της άδελφή που είχε πέσει στη θάλασσα, είχε προβιγίσει την πιο μεγάλη λήψη στο σπίτι.

Το ήξερε καλά αυτό. Άνοιξε το παράθυρο, με τα γείλη σφιγμένα, τα μάτια λαμπερά. Η Νάν δεν ήξερε τί ήταν ο θάνατος. Δεν εύλογίζόταν καθόλου το θάνατο, δεν έβλεπε παρά το μέσον να κόψει τους άλλους· να κλάψουν, να τους τιμωρήσει για την άδικία τους. Δεν έφοβόταν καθόλου.

Το λεπτό σωματάκι της πέρσασε ως τη μέση από το στρογγυλό άνοιγμα. Από κάτω το νερό κυλούσε γαλανό, γρήγορο, διασκεδαστικό. Έβίστασε μια στιγμή με τη σκέψη πως ήταν λίγο ψηλά για να πηδήσει. Μα θυμήθηκε τότε πως το νερό είναι μαλακό, απαλό... Κι' εγλύστρησε... Κανείς θόρυβος δεν άκούστηκε... Ένα λευκό πουλί που θούτα και που δεν ξαναφαίνεται, αυτό ήταν όλο.

...Τα δέκα λεπτά επέστρεψαν. Ο δικαστής άνοιξε την πόρτα. — Νάν! είπε ήσυχα.

Μά, μην άκούγοντας άπάντησι, χύταξε γύρω άνήσυχος: — Νάν! Νάν!

Έβγαζε παντού, έτράβηζε τα ρούχα, έκύνταξε στα κορδέλλα.

— Νάν!

Η Τι-Χαί είχε μπει από πίσω του. — «Όχι, καλό! Έλεγε άκούρα, με άλοιωμένη φωνή... Παράθυρο ήταν κλειστό... Νάν τ' άνοιξε... Έπεσε στο θάλασσα!... Στο θάλασσα!...

— Τί είπες;... φώναζε ο δικαστής με τα μάτια τρελλά... Και σωρίσθηκε κάτω...

— Θά ζητήσης συγγνώμη! — Όχι! είπε η Νάν με πείσμα.

Η Νάν είχε πάρει τώρα τη Χανουμάν στην άγκαλιά της και εύλογίζετο πως θά έπρεπε να κόψουν το κεφάλι του καπετάνιου μ' ένα μεγάλο μαχαίρι.

— Καλά, είπε ο πατέρας της. Δέκα λεπτά τιμωσία στην καμπίνα.

Η Νάν τον έκύνταζε, ζαλισμένη από άγανάκτησι. Ήταν ή πρώτη φορά που την τιμωρούσαν, και μάλιστα μπροστά σ' όλο τον κόσμο, τὰ κοριτσάκια και τ' άγοράκια! Ωστόσο ά-

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικόλ. Β. Δαμιανού, Δεσφός Α' Αλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικαί άποθέσεις παρ' άπαντος τοίς εν Αθήναις Δικαστηρίοις. Εξιδίκεται: Φορολογικά, Δικηγορικά και εν γένει Οικονομικά άποθέσεις. Όρει γραφείον 8—9 π.μ. και 4—5 π.μ.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Την Κυριακήν 13ην Σεπτεμβρίου συντηθήσαν εν τῷ γηπέδῳ τῆς πόλεως μας εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ ομάδες «Α. Ο'ρεσιτιάδος» Καστορίας καὶ «Αρης» Ἀργους Ὀρεστικοῦ (Χρῶντιστας).

Κατόπιν σκληροῦ καὶ τεχνικοῦ ἀγῶνος, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμάς τῆς «Ο'ρεσιτιάδος» διὰ τεματίων 8—0. Διαιτητῆς τοῦ ἀγῶνος ὁ κ. Ι. Παπαμάντζαρος, πολὺ καλός.

Κατὰ τὸν ἀγῶνα διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Μηνᾶς Τσαθῆλας (τερματοφύλαξ), Δ. Μαυροβίτης, Δ. Δάκος, Π. Γραμματικός, Φ. Βασιλειάδης, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ παῖκται τῆς «Ο'ρεσιτιάδος».

Β. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΒΟΛΟΣ.—Τὴν 20ην Σεπτεμβρίου συντηθήσαν εἰς ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς Βόλου «Νίκη» μετὰ τῆς ἐκ Θεσσαλονίκης ἱσχυρᾶς ὁμάδος «Μέγας Ἀλέξανδρος». Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ «Νίκη» διὰ τεματίων ἐναντὶ μηδενός.

Τὴν νικήτριαν ὁμάδα ἀπετέλουν οἱ κ. κ. Κατσάλης, τερματοφύλαξ, Σουγιούτσοπουλος, Σπανός, Μαγουλάς, Νιάρχος, Παντελίδης Ι., Βερνίκας, Τσερενιώτης, Βότσας, Τσιωνῆς καὶ Βουρδουκός.

Σημειωτέον ὅτι οἱ κ. κ. Νιάρχος, Βότσας καὶ Τσιωνῆς ἦσαν ἐκ τῆς 2ας ὁμάδος τῆς «Νίκης».

ΣΚΑ. ΒΑΛΣΑΜΗΣ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν συντηθήσαν εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ἀνωτέρω ἀνελπίσμοι ομάδες «Χάνδαξ» καὶ «Αετός» διὰ τὴν προπόνησιν τῶν παιδῶν τῶν. Οἱ νεαροὶ παῖκται τοῦ «Χάνδακος» ἔβαιναν μετὰ πολλὴν κέραι καὶ τέχνη, ἀλλὰ παρ' ὅλ' αὐτὰ, οἱ ἀντίπαλοι τῶν μετὰ τὴν ὁρμήν τους, κατώρθωσαν νὰ ἐπιβληθῶν μετὰ τεματίων 5—2.

Τὴν Δευτέραν 14 τρέχ., συντηθήσαν εἰς ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες «Ερμῆς» καὶ «Π. Ο. Ἀλέξανδρος». Αἱ δύο ὁμάδες ἐξήλθον τοῦ ἀγῶνος ἰσοπαλοὶ διὰ τεματίων 0—0.

Πρὸ τοῦ ἀγῶνος τούτου συντηθήσαν αἱ β' ὁμάδες τῶν ἰδίων Σωματείων. Νικήτῃς ἀνεδείχθη ὁ «Ερμῆς» διὰ τεματίων 6—5. Διαιτητῆς ὁ κ. Ἀ. Γιωργιτῆς, πολὺ καλός.

Β. ΚΟΥΤΣΟΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.—Τὴν Κυριακὴν 13ην Σεπτεμβρίου ἐδόθη ρεθάνς μετὰ τῶν ὁμάδων μικτῆς «Πανατωλικῆς» Ἀγρινίου καὶ τῆς «Α. Ε. Μεσολογγίου». Νικήτῃς ἀνεδείχθη ὁ «Πανατωλικός» μετὰ καταπληκτικὸν ἀποτέλεσμα 5—0, ἀν καὶ ἡ Α. Ε. Μ. ἦτο ἐνισχυμένη με 6 ξένους παίκτας. Ἐκ τῆς νικήτριας ὁμάδος διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Ἀλέξανδρος, Παπαϊωάννου, Παπαδόπουλος

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

καὶ ὁ τερματοφύλαξ Καραθανάσης.

ΚΑ. ΕΛΙΑΣ

ΜΥΤΙΑΗΝΗ.—Ὁ «Αρης» τὴν 11 τρέχ., ἔδωσε τὴν πρώτην συνάντησίν του μετὰ τὴν ὁμάδα τοῦ «Στόλου». Κατόπιν ὁραίων καὶ τεχνικοῦ παιγνιδίου, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμάς τοῦ «Αρεως» μετὰ τὸ καταπληκτικὸν σκόρ τῶν 7 τεματίων ἐναντὶ ἐνός τοῦ Στόλου. Τὰ τέματα τοῦ «Αρεως» ἐσημείωσαν οἱ κ. κ. Παραδέκας, Βεντούρας, Χαμχοῦνης. Διαιτητῆς ὁ κ. Μαλλίδης καλός.

Δ. ΠΙΤΕΛΛΗΣ

ΑΛΜΥΡΟΣ.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν συντηθήσαν εἰς ποδοσφαιρικὸν ματς αἱ ὁμάδες τῆς πόλεως μας «Αρης» μετὰ τῆς πρωταθλητρίας «Αχιλλεύς». Κατόπιν σκληροῦ καὶ θεαματικοῦ ἀγῶνος νικήτῃς ἀνεδείχθη ὁ «Αρης» διὰ τεματίων 2—1.

Τὴν νικήτριαν ὁμάδα ἀπετέλουν οἱ

□ □ □ Οἱ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ □ □ □

Οἱ παῖκται τοῦ ποδοσφαιρικοῦ Συλλόγου Καλλιθέας, «Καλλιθαῖκός».

κ. κ. Κων. Μαντζορινάτος, Δημ. Γεωργιαντάς, Δημ. Κουτρούμπας, Κ. Λούπος, Ζ. Βασιλείου, Γ. Λάιος, Ἀθ. Ρουχᾶς, Γ. Καρατοδῆς, Α. Σακελίνου, Θ. Θεοδώρου καὶ Ν. Δεσποτόπουλος.

ΑΘ. ΣΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.—Τὴν Κυριακὴν 13ην τρέχ., συντηθήσαν ἐνταῦθα ἐν τῷ γηπέδῳ τῆς «Ενώσεως» εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες «Πανξανθητικός» καὶ «Απόλλων». Νικήτῃς ἀνεδείχθη ὁ «Πανξανθητικός» διὰ τεματίων 3.

Ἐπίσης τὴν Κυριακὴν 13ην Σεπτεμβρίου συντηθήσαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες «Παγκονοερετικῆς» καὶ «Απόλλων». Οἱ παῖκται τοῦ «Παγκονοερετικῆς» ἐπεβλήθησαν εὐκόλως τοῦ «Απόλλωνος» διὰ τεματίων 3—0.

ΝΙΚΟΛ. Μ. ΛΑΜΠΙΡΗΣ

καὶ Α. ΓΡ. ΛΕΟΝΤΑΡΑΚΗΣ

1. Του ρίνον, Πάτρος. Μας γράφετε στὴν ἐπιστολή σας: «Εὐχέλως σὰς στέλλω δύο ποιήματα καὶ ἀν τὰ ἐγκρίνετε, δημοσιεύσατέ τα. Δὲν εἶνε καὶ αὐτὸ δικὰ μου, εἶνε καὶ ἐν μέρει ἀντιγραφῇ». Δυστυχῶς ὅμως τὰ ποιήματα σὰς δὲν εἶνε ἐπιτυχμένα. Σὰς συμβουλεύουμε ἀκόμα νὰ μὴν ἀντιγράφετε ἄλλοτε ξένους στίχους. Εἶνε κακὸ, ἀγαπητέ φίλε. Γράφετε μόνον δικῆς σας ἐμπειρίας ποιήματα. Α. Κ., Πειραιά. Σὰς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὴν προσφορά σας. Φέρτε μας, σὰς παρακαλοῦμεν θερμῶς, τὰ πάντα στὸ γραφεῖόν μας 7—12 τοῦ ὁράου καὶ ζητήστε τὸν κ. Στασιόπου. Α. Δ. Μ., Θουρίων. Μας γράφετε στὴν ἐπιστολή σας ἐκτός τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Πολυαγαπημένῳ οἰκογενεῖαί χαίρει, πρὸ ἡμερῶν ἐστὶλα πρὸς ὑμᾶς δύο ποιήματα τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας, διότι νὰ γνωρίζετε ἐγὼ εἰμαι 12 ἐτών, μὴ νομίζετε ὅτι σὰς γελῶ. Πηγαῖνα εἰς τὴν Ἀθῆν τὰς τὸν Λυκαῖον Καλαμῶν καὶ τώρα σὰς στέλλω ἄλλο ἕνα. Ἐχω μεγάλην κλήσιν πρὸς τὰ ποιήματα καὶ εὐχαριστοῦμαι νὰ τὰ διαβάσῃ καὶ μετὰ

□ □ □ Οἱ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ □ □ □

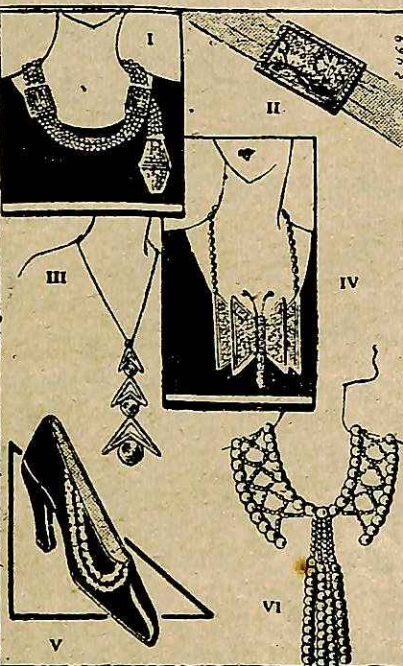
ταῖς τῶν μυθιστορημάτων τῶν περιδικῶν καὶ ἐφημερίδων. Β. Γ. Δ. Φ. Ι. Ο. Ν. Πειραιά. Ὅχι χρήσιμα. Εὐχαριστοῦμεν. Φ. Χ. α. μ. ν. ο. ν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας ὅχι ἀπολύτως καλὸ. Γράφετε—πρὸς Θεοῦ—ποῦ καθαρά κι' εὐανδρῶστα. Β. Δ. α. ρ. δ. α. μ. α. ν. η. ν. Ἀρσέν. Ἀπευθύνετε στοὺς εἰδικὸς κατὰστημα. Ἡ σύνταξις τῆς «Οἰκογενεῆς» εἶνε ἐντέλως ξένη πρὸς τὴς ἐμπορικῆς διαφημίσεις τῶν ἐξαφάλλων. Ἀλλοίμονον ἐν καταπληκτικῇ καὶ μετὰ τὴς ἀλοφίας τῆς ἀποτυχῆσεως! Κ. Δ., Πάτρας. Ὁ διδάκτορας σὰς ὅχι πετυχημένας. Ἀν τὰ π. ο. κ. ρ. ι. η. ν. Πειραιά. Ἐγραψάμε καὶ μάλας πᾶς ἔχουν τὰ πράγματα. Μετὰ ἐπιστολὰς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε. Χρειάζεται ἐπιτόσιος μετὰσῆς συντάκτης, πράγμα τὸ ὅποιον, ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶνε ἀδύνατον. Δελτίον ἀνταποκριτῶν δὲν δίδουμε σὲ κανένα. Μ. Ι. κ. Ι. α. ο. υ. σ. Στὴ «Στέλλα Βιολάντη» ἔπαιξε ὁ γνωστότατος ἥθοισος κ. Μαρκόπου. Ἐνεργῶν Μαρκόπου δὲν γνωρίζουμε. Θ. ε. ο. δ. Π. α. ν. α. γ. ι. ο. τ. ι. δ. τ. η. ν. Τὰ ποιήματά σας ἀνεπιτυχῆ. Ἡ στιχογραφία τοῦ καθ' ἑαυτοῦ. Σ. Π. α. π. α. ν. α. σ. τ. α. σ. ι. ο. υ. Διὰσάμας τὰ ποιήματά σας. Οἱ στίχοι τοὺς ὅχι ἀρτοί καὶ ἡ ἐννοιας ὑπερδεμένες. Χ. Β. α. σ. ι. λ. η. ν. Λοιδύων. Ὅχι κατὰλληλον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν πρὸς λάσας τὸν κόπο καὶ μὰς γράφατε. Β. κ. α. μ. π. υ. λ. α. ο. κ. α. ν. Τρί. πολλὴν. Τὰ ποιήματά σας πολὺ καλύτερον ἀπ' τὰ διηγήματά σας. Οἱ πρόσοι τοῦ στίχου μάλιστα ἀρκετὰ καλοὶ. Στὸ τέλος ὅμως χαλαροὶ. Τὸ διηγήμα γράμμεν σὲ ἑλίσσας ὑπερμεμένη.

ταῖς τῶν μυθιστορημάτων τῶν περιδικῶν καὶ ἐφημερίδων. Β. Γ. Δ. Φ. Ι. Ο. Ν. Πειραιά. Ὅχι χρήσιμα. Εὐχαριστοῦμεν. Φ. Χ. α. μ. ν. ο. ν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας ὅχι ἀπολύτως καλὸ. Γράφετε—πρὸς Θεοῦ—ποῦ καθαρά κι' εὐανδρῶστα. Β. Δ. α. ρ. δ. α. μ. α. ν. η. ν. Ἀρσέν. Ἀπευθύνετε στοὺς εἰδικὸς κατὰστημα. Ἡ σύνταξις τῆς «Οἰκογενεῆς» εἶνε ἐντέλως ξένη πρὸς τὴς ἐμπορικῆς διαφημίσεις τῶν ἐξαφάλλων. Ἀλλοίμονον ἐν καταπληκτικῇ καὶ μετὰ τὴς ἀλοφίας τῆς ἀποτυχῆσεως! Κ. Δ., Πάτρας. Ὁ διδάκτορας σὰς ὅχι πετυχημένας. Ἀν τὰ π. ο. κ. ρ. ι. η. ν. Πειραιά. Ἐγραψάμε καὶ μάλας πᾶς ἔχουν τὰ πράγματα. Μετὰ ἐπιστολὰς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε. Χρειάζεται ἐπιτόσιος μετὰσῆς συντάκτης, πράγμα τὸ ὅποιον, ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶνε ἀδύνατον. Δελτίον ἀνταποκριτῶν δὲν δίδουμε σὲ κανένα. Μ. Ι. κ. Ι. α. ο. υ. σ. Στὴ «Στέλλα Βιολάντη» ἔπαιξε ὁ γνωστότατος ἥθοισος κ. Μαρκόπου. Ἐνεργῶν Μαρκόπου δὲν γνωρίζουμε. Θ. ε. ο. δ. Π. α. ν. α. γ. ι. ο. τ. ι. δ. τ. η. ν. Τὰ ποιήματά σας ἀνεπιτυχῆ. Ἡ στιχογραφία τοῦ καθ' ἑαυτοῦ. Σ. Π. α. π. α. ν. α. σ. τ. α. σ. ι. ο. υ. Διὰσάμας τὰ ποιήματά σας. Οἱ στίχοι τοὺς ὅχι ἀρτοί καὶ ἡ ἐννοιας ὑπερδεμένες. Χ. Β. α. σ. ι. λ. η. ν. Λοιδύων. Ὅχι κατὰλληλον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν πρὸς λάσας τὸν κόπο καὶ μὰς γράφατε. Β. κ. α. μ. π. υ. λ. α. ο. κ. α. ν. Τρί. πολλὴν. Τὰ ποιήματά σας πολὺ καλύτερον ἀπ' τὰ διηγήματά σας. Οἱ πρόσοι τοῦ στίχου μάλιστα ἀρκετὰ καλοὶ. Στὸ τέλος ὅμως χαλαροὶ. Τὸ διηγήμα γράμμεν σὲ ἑλίσσας ὑπερμεμένη.

ταῖς τῶν μυθιστορημάτων τῶν περιδικῶν καὶ ἐφημερίδων. Β. Γ. Δ. Φ. Ι. Ο. Ν. Πειραιά. Ὅχι χρήσιμα. Εὐχαριστοῦμεν. Φ. Χ. α. μ. ν. ο. ν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας ὅχι ἀπολύτως καλὸ. Γράφετε—πρὸς Θεοῦ—ποῦ καθαρά κι' εὐανδρῶστα. Β. Δ. α. ρ. δ. α. μ. α. ν. η. ν. Ἀρσέν. Ἀπευθύνετε στοὺς εἰδικὸς κατὰστημα. Ἡ σύνταξις τῆς «Οἰκογενεῆς» εἶνε ἐντέλως ξένη πρὸς τὴς ἐμπορικῆς διαφημίσεις τῶν ἐξαφάλλων. Ἀλλοίμονον ἐν καταπληκτικῇ καὶ μετὰ τὴς ἀλοφίας τῆς ἀποτυχῆσεως! Κ. Δ., Πάτρας. Ὁ διδάκτορας σὰς ὅχι πετυχημένας. Ἀν τὰ π. ο. κ. ρ. ι. η. ν. Πειραιά. Ἐγραψάμε καὶ μάλας πᾶς ἔχουν τὰ πράγματα. Μετὰ ἐπιστολὰς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε. Χρειάζεται ἐπιτόσιος μετὰσῆς συντάκτης, πράγμα τὸ ὅποιον, ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶνε ἀδύνατον. Δελτίον ἀνταποκριτῶν δὲν δίδουμε σὲ κανένα. Μ. Ι. κ. Ι. α. ο. υ. σ. Στὴ «Στέλλα Βιολάντη» ἔπαιξε ὁ γνωστότατος ἥθοισος κ. Μαρκόπου. Ἐνεργῶν Μαρκόπου δὲν γνωρίζουμε. Θ. ε. ο. δ. Π. α. ν. α. γ. ι. ο. τ. ι. δ. τ. η. ν. Τὰ ποιήματά σας ἀνεπιτυχῆ. Ἡ στιχογραφία τοῦ καθ' ἑαυτοῦ. Σ. Π. α. π. α. ν. α. σ. τ. α. σ. ι. ο. υ. Διὰσάμας τὰ ποιήματά σας. Οἱ στίχοι τοὺς ὅχι ἀρτοί καὶ ἡ ἐννοιας ὑπερδεμένες. Χ. Β. α. σ. ι. λ. η. ν. Λοιδύων. Ὅχι κατὰλληλον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν πρὸς λάσας τὸν κόπο καὶ μὰς γράφατε. Β. κ. α. μ. π. υ. λ. α. ο. κ. α. ν. Τρί. πολλὴν. Τὰ ποιήματά σας πολὺ καλύτερον ἀπ' τὰ διηγήματά σας. Οἱ πρόσοι τοῦ στίχου μάλιστα ἀρκετὰ καλοὶ. Στὸ τέλος ὅμως χαλαροὶ. Τὸ διηγήμα γράμμεν σὲ ἑλίσσας ὑπερμεμένη.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

I) Περιδέραιο για το θράδυ από μικρά μαργαριτάρια και στράς. II) Αγκράφα για ζώνη, από στράς. III) Παντίφι από μεγάλα μαργαριτάρια, ή κοράλλια, και πλατίνα. IV) Περιδέραιο από μαργαριτάρια και στράς, τα οποία σχηματίζουν μία μεγάλη πεταλούδα. V) Γοβάκι βραδυνό, από κρέν-ντε-σίν, γαυρισμένο με διαλή σειρά από στράς και VI) Περιδέραιο από κοράλλια ρόζ.

H A. M. H ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

— Καθώς προαναγγέλλουν τα καλύτερα Παρισιανά περιοδικά Μόδας, κατά των εφτερινών χειμῶνα, θα φορεθούν πολύ τα βελούδινα φορέματα και επανωφόρια.

— Από τώρα μάλιστα στο Παρίσι είνε αν-βόγκ τα μαύρα βελούδινα φορέματα και τα άσορτι κατέλλα.

— Αργότερα θα ιδούμε κι' επανωφόρια από βελούδο μαύρο ή τέτ-ντε-νέγκο, ή πράσινο σκούρο, όταν είνε βραδυνά.

— Ένα φόρεμα από βελούδο μαύρο χρειάζεται απαραίτητως σε μία κυρία. Είνε πάντα «άμπιγιέ», όσο απλό κι' αν γίνεται. Επίσης είνε λουσάτο, πρακτικό και ζεστό.

— Όταν θέλετε το βελούδινο φόρεμά σας να γίνει ακόμα πιο «άμπιγιέ», τότε να προτιμήσετε μανίκια από σατέν ή από άλλο μεταξωτό ύφασμα. Το μακρό βελούδινο μανίκι είνε πάντα πιο «επιτηδεύμενο», μπορούμε να πούμε, και χοντράνει το χέρι. Αν μάλιστα, έλάνω από το βελούδινο φόρεμά μας, φορέσουμε και βελούδινο επανωφόρι, τότε τα μανίκια του φορέματος πρέπει να είνε απαραίτητως μεταξωτά. Μπορούμε να έχουμε ένα μικρό μόνο στενό μανίκι από το βελούδο, και έπειτα να προσθέσουμε σ' αυτό ένα πλατύ μανίκι από μεταξωτό ύφασμα.

— Θα ιδούμε έφετος και φορέματα βελούδινα με κοντά μανίκια, γαυρισμένα διόλωνα με γούνα.

— Επίσης θα ιδούμε και φορέματα βελούδινα, με μανίκια από ζωζέτα, ή και ανάμικτα με ζωζέτα.

— Αρκετα φορέματα από βελούδο, ή και από άλλο ύφασμα, θα γαυρίζονται με ζιλέδες και γιακάδες από ζωζέτα δύο διαφορετικών χρωμάτων. Π. χ. το δεξιό μέρος θα είνε άσπρο και το άριστερό μαύρο. Θα ιδούμε επίσης και άλλους συνδυασμούς χρωμάτων, όπως άσπρο και μπλε-μαρέν κίτρινο και μπλε, ρόζ και μαύρο, μωβ και γκριζο.

— Έφετος θα ιδούμε και πολλά χρώματα «εντεγκραντέ» που θ' αρχίζουν δηλαδή από την πιο σκούρα απόχρωση για να φτάνουν στην πιο άνοιχτή.

— Όσες δέν είνε ένθουσιασμένες από τα νέα κατέλλα, μην απέλπυστε τόσο. Θα μπορούσαμε να φορέσουμε κι' έφετος, αν, έννοείται, τα προτιμούμε—μικρά κλός κατέλιν, ή μολισόν, γιατί κι' αυτά θα μας τα επιτρέψει ή Μόδα. Πάντως ή νέα γαυριτούρα είνε τα φτερά, γι' αυτό δέ θα ιδούμε στα έφετετα κατέλλα και μοτίφ και κογκάρδες από φτερά.

— Κατέλιν από πόν θα γαυρίζονται με μοτίφ από φτερά ή με φρόγκο από βελούδο, διαφορετικού χρώματος.

— Μία κατέλιν από πόν μαύρο—μόν-τέλο του Οίκου Λέβυ—γαυρίζεται με φρόγκο ντραπέ από βελούδο κίτρινο.

— Ένα μικρό άπογευματινό κατέ-

λάκι, με μικρά γυριστά μπόρ—μόντέλο του Οίκου Ρόμπερ—καμωμένο από βελούδο μπλε-ντορά, γαυρίζεται με μακρινά πλερέζ, δηλαδή με φτερό στρουθοκαμήλου, του αυτού χρώματος. Το φτερό αυτό που είνε πολύ μακρύ, περιβάλλει το μπόρ κατέλλα και πέφτει ως τη βάση του λαιμού.

— Έφετος θα ιδούμε και πολλά κατέλλα από πελός. Θα είνε της μόδας και το σχέδιο «Μπρετόν».

— Μερικά «Μπρετόν» θα είνε σηκωμένα περισσότερο στο ένα πλάι και θα γαυρίζονται μ' ένα μικρό φτερό.

— Πελός πόν και βελούδο θα είνε πολύ αν—βόγκ έφετος, τόσο σε κατέλλα, όσο και σε φορέματα και σε επανωφόρια, θα κυριαρχήσει δέ το μόν-χρωμο ίδιος βελούδο.

— Θα ιδούμε επίσης και αρκετά φτερά, αλλά θα είνε πιο μόντερνα αν τα ανάμειξουμε με βελούδο.

— Τα χρώματα που θα επικρατήσουν έφετος στα κατέλλα θα είνε το μαύρο, το τέτ-ντε-νέγκο, και το πράσινο σκούρο. Θα ιδούμε επίσης και πολλά φορέματα και επανωφόρια άσορτι.

— Το θράδυ θα ιδούμε πολλά φορέματα δίχρωμα και πρό πάντων μαύρα και ρόζ. Αλλά ή ανάμειξη αυτή των χρωμάτων απαιτεί πολλή τέχνη και πολύ σίκ. Συνήθως το έπάνω μέρος του φορέματος θα είνε άνοιχτό-χρωμο και το κάτω σκούρο. Αυτό το

σχέδιο δέν πηγαίνει σε ύπερ το δέν ταχείες κυρίες. Η φούστα προσαρμόζεται διαγωνίως στο κορσάκι.

— Αρκετα βραδυνά φορέματα θα γαυρίζονται με βολάν πλατεία ή στενά, άλλεπάλληλα.

— Ο Οίκος Γζένν εκθέτει θαυμάσια βραδυνά φορέματα σε σχέδιο αρχαϊκό. Είνε καλλιτεχνικά ντραπέ και αφήνουν έξω τον ένα ώμο.

— Αν και θα είνε πολύ της μόδας έφετος το μαύρο χρώμα, θα ιδούμε και φορέματα βραδυνά διόλωνα, ρόζ, μπλε, πράσινα και κίτρινα.

— Θα ιδούμε επίσης φορέματα με φούστες πολύ πλατείες και άλλα λιγότερο πλατεία, κομμένα έλαφρως άνφωρι.

— Το σχέδιο του φορέματος εξαρτάται από το είδος του ύφασματος. Τα πολύ λεπτά και έλαφρα ύφασματα απαιτούν πολύ φάρδος. Τα βαρέα πάλι ύφασματα, όπως το πόν και το σατέν, γίνονται πιο ίσια και πέφτουν σε πτυχές άρμονικές.

— Άλλωστε ένα ύφασμα πολύτιμο, όπως το πόν και το σατέν, είνε ακόμα να το κόψουμε σε βολάν, γιατί έτσι θα δυσκολευτούμε πολύ να το μεταποιηούμε, όταν περάσει ή μόδα.

— Τα βραδυνά φορέματα θα είνε πάντα πολύ μακρινά, θα φτάνουν δηλαδή ως το έδαφος. Όστόσο μερικά θ' αφήνουν να φαίνονται τα πόδια μέχρι του αστραγάλου.

— Έφετος θα είνε της μόδας και τα τυμπάν στο κεφάλι, από ύφασμα άσορτι με το φόρεμα και τα πλεχτά με μαργαριτάρια δίχτυα, καθώς και τα φτερά.

— Το μόντερο γούστο απαιτεί κάθε τουαλέτα να συνοδεύεται με κοσμήματα, τα οποία να έναρμονίζονται με τον χρωματισμό της, ή τουλάχιστον με το σχέδιό της.

— Τα περιδέραια, τα οποία θα φορέσουμε κατά το χειμῶνα, θ' ακολουθούν τη γραμμή του ντεκολτέ. Θα φορέσουμε δηλαδή στρογγυλά περιδέραια με στρογγυλά ντεκολτέ ή περιδέραια τετράγωνα, αν το άνοιγμα του φορέματός μας στο λαιμό είνε τετράγωνο.

— Μπορούμε μάλιστα να κατασκευάσουμε μόνες μας τα περιδέραια αυτά από μικρά μαργαριτάρια, ή από χρωματιστές χάντρες άσορτι με το φόρεμά μας.

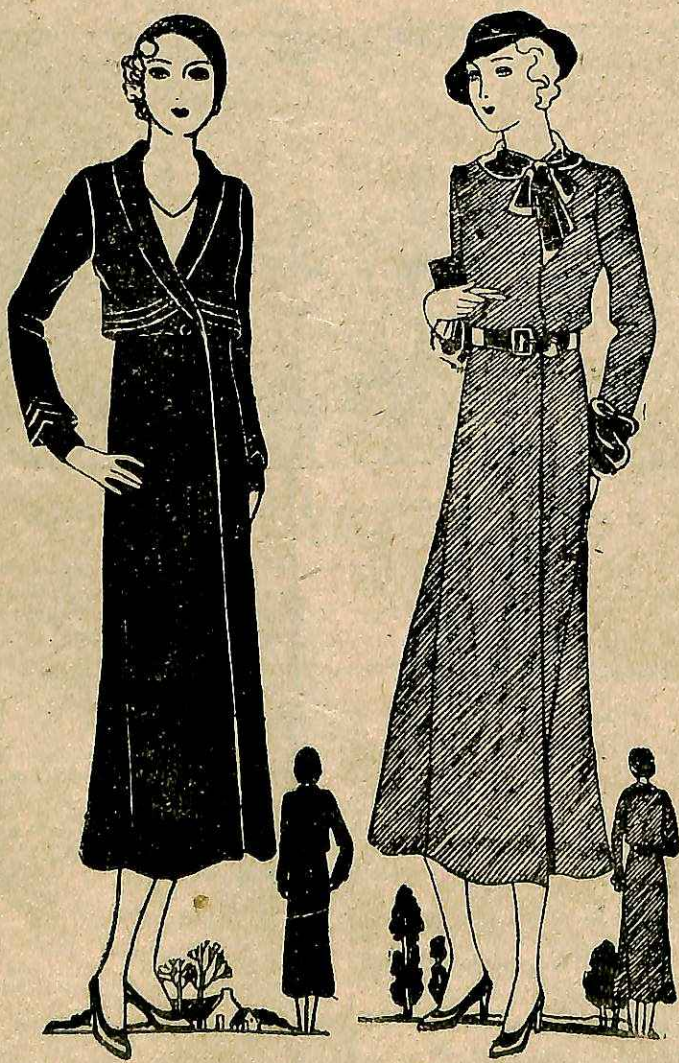
— Θα είνε πολύ της μόδας έφετος και τα κόκκινα ή ρόζ κοράλλια, τα οποία πηγαίνουν με φορέματα όμοιόχρωμα, καθώς και με άσπρα ή μαύρα, πρό πάντων δέ με μαύρα.

— Θα ιδούμε και παντίφι και περιδέραια από στράς.

— Τα χειμωνιάτικα βραδυνά παπούτσια θα γίνονται από κρέν-ντε-σίν ή από σατέν και θα γαυρίζονται με στράς. Η πιο μόντερνα μάλιστα γαυριτούρα στα βραδυνά γοβάκια είνε διπλή σειρά από στράς στο ένα πλάι.

— Φορέματα από λεπτά ύφασματα—όπως π.χ. από μουσελίνα ή ζωζέτα—θα γαυρίζονται στη ζώνη με άγκορά-φες από στράς.

H ΠΑΡΙΣΙΝΗ

1) Έπανωφόρι από ντρα μαύρο, έλαφρως άν-φόρμ, γαυρισμένο με νερό. 2) Έπανωφόρι από ύφασμα γιγαντό, γαυρισμένο με πόν.

Καί εις τας πέντε Ηπείρους πλένουν μέ

Persil!

Πωλείται εις άπαντα τα έδωδιμοπωλεία.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9, ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 53—87.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ σικία τριόρφος νεόδημος, επί της οδού 'Αχαρνών 152, εκ μπετόν άρμ. Άνω έρεφος δωμάτια 8, δεύτερος έρεφος δωμάτια 6 και τρίτος έρεφος δωμάτια 5 με χόλλ μεγάλα, αούλην, κλπ, και με όλα τα χρειώδη. Τιμή 1.200.000. Πληροφορία έναντι καφενείου.

Συνιστώμενη την **ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** του κ. **ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ**, 'Υψηλότης της 'Οφθαλμολογίας έν 'Ω Πανεπιστημίου. Μενάνδρου 2, Άθήναι, τηλ. 1-68

ΑΙ ΝΕΑΙ ΤΕΡΑΣΤΙΑΙ ΕΓΚΑΙΣΙΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΩΝ ΜΑΣ, ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΝ ΝΑ ΕΧΩΜΕΝ ΤΑ ΣΠΑΝΙΟΤΕΡΑ, ΕΥΜΟΡΦΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑ 50 % ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ ΑΝΘΗ-ΦΥΤΑ

ΑΓΓ. ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ & ΣΙΑ

ΕΙΝΕ ΓΝΩΣΤΟΝ ΟΤΙ ΕΙΜΕΘΑ ΔΕΥΓΚΡΙΤΟΙ ΕΙΣ ΤΕΧΝΗΝ ΚΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΑΙ ΠΛΕΟΝ ΜΟΝΤΕΡΝΑΙ ΚΑΙ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ ΑΝΘΕΩΝ ΔΙ' ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΥΣ

ΛΕΠΤΟΤΗΣ ΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΧΡΩΜΑΤΩΝ ΑΠΑΡΑΜΙΛΩΣ

ΕΙΜΕΘΑ ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΠΟΥ ΔΙΑΛΕΓΟΜΕΝ ΟΤΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ & ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΩ

ΒΑΖΑ, ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ, ΛΑΜΠΕΣ ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ. ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ 53—79.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

		Έσωτερ. Δρχ.	Έξωτερ. Δρχ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ	60	80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	του ΜΠΡΑΝ ΣΤΟΥΚΕΡ	30	40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	του ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ έκαστος τόμος	15	20
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)			
ΠΑΝΩΣΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ	του ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	20	30
ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	του ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	20	30
Η ΣΟΝΙΑ	του ΕΡΡΙΚΟΥ ΓΚΡΕΒΙΛ	15	20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΞΩΗ	του ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	15	20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	της ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	15	20
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	του ΜΥΡΣΕ	15	20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ		15	20
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΙΑΣΕΜΙΑ	του Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	5	8

"Άπαντα τ' άνωτέρω έκλεκτά βιβλία εύρίσκονται και πωλούνται εις τα Γραφεία του "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" 'Οδός Λένα 7.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ 209

Άναλαμβάνονται παντός είδους δικαστικά ύποθέσεις παρ' άπασι τοίς έν Άθήναις Δικαστηρίοις.

Ειδικότης: Φορελογικαί, Διοικητικαί και έν γένει Οικονομικαί ύποθέσεις. Ώραι γραφείου 8—9 π. μ. και 4—5 μ. μ.

ΙΔΡΩΛΙΝΗ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΔΩΝ ΚΑΙ ΜΑΣΧΑΛΗΣ

Άλτοιν και σθνήν μέσον μετ' άσφαλούς και έπιτυχούς ενεργείας, τελείως άδολαβές. Η ΙΔΡΩΛΙΝΗ σάς άπαλλάσσει τελείως της ένοχλήσεως του ιδρώτος και της δυσωδίας του. Προφυλάττει την βεβαίαν φθοράν των ποζεμάτων σας και ύποδημάτων σας. Πώλεται εις τα κυριώτερα φαρμακεία και μινωτολεία.

Τιμή Δραχμ. 19

Δ. Ι. ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Γενική Άποθήκη:
'Οδός Άγίου Κωνσταντίνου 9.
(Γραφείον αριθ. 3).

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Έπί δικαστικής Έπιμελήτης της 'Διατερας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωργ. Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκαστην όδός Κεφαλληνίας και Τεγγάς 1. Ώραι 9—11 π. μ. και 4—7 μ. μ. Αριθ. τηλεφ. : 7-62.

ΚΥΝΗΓΟΙ!

ΣΤΟ ΠΙΚΕΡΜΙ θα εύρητε κάθε άνεσι και τιμάς λίαν προσιτάς διά κάθε βαλάντιον στο ξενοδοχείον ΠΑΝΑΓ. ΣΑΡΙΚΑΚΗ, πρώην Διευγγελάκη. Μία έπίσκεψις άρκει διά να πεισθώτε.

ΔΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΥΓΗΤΕ ΤΑΣ ΜΟΛΥΝΣΕΙΣ ΑΙΤΙΝΕΣ ΟΦΕΙ-
ΛΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΑ Η ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΝ ΚΕΝΩΣΙΝ. ΣΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΩ
ΝΑ ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ ΚΑΘΕ ΠΡΩΤΙ ΕΝΑ ΚΟΥΤΑΛΑΚΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΗΣΗΤΕ ΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΝ ΣΑΣ
ΙΚΑΝΟΝ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΗ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΝΤΕΡΙΚΗΝ
ΝΟΣΟΝ. ΜΙΑ ΦΙΑΛΗ ΕΠΑΡΚΟΥΣΑ ΔΙΑ ΠΟΛ-
ΛΑΣ ΔΟΣΕΙΣ Η ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ ΔΙΑ ΤΟ
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΩΣ ΠΑΡΑΣΤΗ ΑΝΑΓΚΗ

Προσέξτε τὸ σήμα γνησιότητος ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ ὡς
καὶ τὴν ὑπογρ. *Prodel* ἐπὶ ἐκάστης φιάλης καὶ φακέλλου

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6· ΑΘΗΝΑΙ

